

การทักสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย

นางสาว อรชชา วราวิทย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการ ศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

ภาควิชาประถมศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๖๖.

ISBN ๙๗๘ - ๙๖๒ - ๕๕๒ - ๓

015236

DECISION MAKING ON PROBLEM SOLVING OF PRESCHOOL CHILDREN

Miss. Oracha Varavit

A Thesis Submitted in Partial Fulfilment of the Requirements

For the Degree of Master of Education

Department of Elementary Education

Graduate School

Chulalongkorn University

1983

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย

โดย   นางสาว อรชา วราวิทย์

ภาควิชา   ประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูนสุข บุญสวัสดิ์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สมมติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
ของการ ศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....*พูนสุข บุญสวัสดิ์*.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุประทีฐ ภูนาส)

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....*กิติยวดี บุญเชื้อ*.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติยวดี บุญเชื้อ)

.....*สุวิณา สุวรรณเชตนิคม*.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สุวิณา สุวรรณเชตนิคม)

.....*พูนสุข บุญสวัสดิ์*.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูนสุข บุญสวัสดิ์)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ชื่อนิสิต	นางสาว อรชชา วราวิทย์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์พูนสุข บุญสวัสดิ์
ภาควิชา	ประถมศึกษา
ปีการศึกษา	๒๕๕๕

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔-๖ ปี และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้และการศึกษาของผู้ปกครอง ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเรื่องนี้ เป็นเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔-๖ ปี จำนวน ๒๖ คน เป็นชาย ๓๔ คน และหญิง ๓๒ คน จากโรงเรียนอนุบาลและศูนย์เด็กปฐมวัย ๒ แห่งในกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามผู้ปกครอง เกี่ยวกับภูมิหลังของครอบครัว และแบบทดสอบการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วยภาพขนาด ๕x๕ นิ้ว จำนวน ๓๐ ภาพ และสถานการณ์ที่เป็นปัญหาของตนเองและปัญหาของผู้อื่น จำนวน ๓๐ คำถาม ดำเนินการทดสอบโดยให้เด็กแต่ละคนดูภาพที่สะท้อนและตอบคำถามจากสถานการณ์ในภาพนั้น ผู้วิจัยจับบันทึกคำตอบในตารางบันทึกและใช้เทปบันทึกเสียงประกอบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทางสถิติ ๒ วิธีคือ วิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance) และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้และการศึกษาของผู้ปกครอง โดยใช้แบบทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) และสัมประสิทธิ์เครเนมส์ (Cramer's V Coefficient) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดนี้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for Social Sciences) ช่วยในการคำนวณ

ผลการวิจัยพบว่า

๑ . เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๒ . เด็กที่มีอายุมาก ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กที่มีอายุน้อย ตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๓ . เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้และการศึกษาค่ำ ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้และการศึกษาสูง ตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๔ . เด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

๕ . ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยสัมพันธ์มากที่สุดกับรายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธ์รองลงมากับการศึกษาและอาชีพของผู้ปกครอง ส่วนอายุและเพศ มีความสัมพันธ์น้อยที่สุด และขนาดของความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ถึงค่อนข้างต่ำ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9

Thesis Title   Decision - Making On Problem - Solving of
                                   Preschool Children

Name   Miss Oracha Varavit

Thesis Advisor   Assistant Professor Poonsook Punyasvasti

Department   Elementary Education

Academic Year   1982

ABSTRACT

This research had two objectives in this study. The first one was to compare the decision making about solutions of solving problems of pre school children 4-6 years of age. The later one was to examine the relationship between the decision making and age, sex, parent's occupation, family income and parent's education.

The sample consisted of 34 boys and 32 girls aged between 4-6 years old from 3 kindergartens and 3 child care centers in Bangkok Metropolis. The instrument used in this research was divided into 2 parts; (1) The questionnaire asking the parents about family background and (2) the test to study children's decision about choosing a solution for certain problem. The test composed of 30 pictures in 30 situations which were both their own problems and problems of others. A child was instructed to project himself into the situation in picture and he answered the question related to each situation. Answers were recorded by written notes and a tape recorder. Then, the data were analysed by One way Analysis of Variance and the Chi - square test procedures. Also, the Gramer's V coefficient was employed as the measure of associations. The computation was done through the use of Statistical Package for Social Sciences (SPSS) program.

Results

1. Pre school children decided to solve problems by themselves with the possible and suitable solution and by being help people with the possible and suitable solution.

2. Older children decided to solve problems by themselves with the possible and suitable solution, and the younger children decided to be helped in the possible and suitable solution.

3. Children of low income and low education parents decided to solve problems by themselves with the possible but unsuitable solution. Children while of high income and high education parents decided to be helped in the possible and suitable solution.

4. Boys and girls were not different in making decision to solve the problems.

5. Decision making on problem solving of pre school children in each situation had the highest relationship with the family income. Lower relationship with education and occupation of the parents and the lowest relationship with age and sex of the children. However, the magnitudes of the relationship ranged from medium to low.

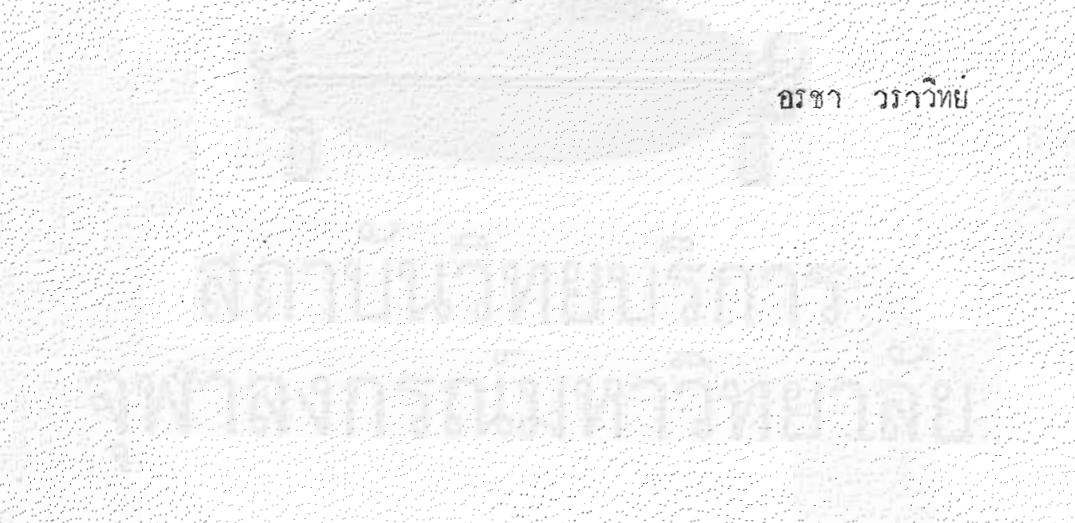
กิติกรรมประกาศ

เมื่อมีการทำงานก็ย่อมมีปัญหา ฉะนั้นฉันนั้น วิทยาลัยนันทน์ เป็นงานที่มีปัญหาในการจัดทำบ้างบางขั้นตอน แต่ได้รับความกรุณาช่วยเหลือแนะนำแนวทางในการแก้ไขจนสำเร็จ ลุล่วงไปได้จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติยวดี บุญซื่อ อาจารย์ ดร. สุวัฒนา สุวรรณเชตนิคม และท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูนสุข บุญสวัสดิ์ ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ซึ่งได้ช่วยปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีประสิทธิภาพที่สุด ท่านผู้ปกครองของเด็กที่เป็นตัวอย่างประชากรและตัวเด็กเองทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลอย่างดียิ่ง ตลอดจนเพื่อนๆที่มีส่วนช่วยเหลือจนวิทยาลัยนันทน์สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายสุด ชวัญและกำลังใจซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการจัดทำวิทยาลัยนันทน์ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาส่งเสริมจากคุณพ่อ และคุณแม่ของผู้วิจัยตลอดมา ทั้งแต่วิทยาลัยนันทน์แรกจนถึงหน้าสุดท้าย

อรชา วรวิทย์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....

ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....

น

กิตติกรรมประกาศ.....

ช

รายการตารางประกอบ.....

ฉ

รายการกราฟ.....

ณ

บทที่

บทนำ

๑

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....

๑

วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....

๔

สมมติฐานของการวิจัย.....

๔

ขอบเขตของการวิจัย.....

๕

ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....

๕

วิธีดำเนินการวิจัย.....

๖

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

๖

ความจำกัดของการวิจัย.....

๖

๒

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย.....

๖

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา.....

๑๒

ทฤษฎีพัฒนาการทางบุคลิกภาพ.....

๑๔

พัฒนาการทางกายของเด็กปฐมวัย.....

๑๖

บทที่

หน้า

๒	พัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของเด็กปฐมวัย.....	๑๓
	พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัย.....	๒๓
	พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมกับพัฒนาการของเด็ก.....	๒๔
	สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็ก.....	๒๕
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกักสติใจแก่ปัญญา.....	๒๘
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกักสติใจแก่ปัญญา.....	๓๒
๓	วิธีดำเนินการวิจัย	
	ตัวอย่างประชากร.....	๓๖
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๓๗
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๔๓
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๔๓
๔	การวิเคราะห์ข้อมูล	
	เปรียบเทียบลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัย ที่มีอายุแตกต่างกันกับปัญหาประเภทต่างๆ.....	๕๕ - ๕๘
	เปรียบเทียบลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัย ที่มีเพศแตกต่างกันกับปัญหาประเภทต่างๆ.....	๖๑ - ๖๕
	เปรียบเทียบลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันกับปัญหาประเภทต่างๆ.....	๖๗ - ๗๑
	เปรียบเทียบลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันกับปัญหาประเภทต่างๆ.....	๗๔ - ๗๘
	เปรียบเทียบลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาประเภทต่างๆ.....	๘๑ - ๘๕
	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญา แต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ.....	๘๘
	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกักสติใจแก่ปัญญา แต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ.....	๙๑

บทที่

หน้า

๔	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจกับปัญหา แต่ละสถานการณ์ของเจ็ทปุมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน.....	๕๓
	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจกับปัญหา แต่ละสถานการณ์ของเจ็ทปุมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน.....	๕๙
	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจกับปัญหา แต่ละสถานการณ์ของเจ็ทปุมวัยที่ผู้ปกครองมีภารกิจต่างกัน.....	๖๐๒
๕	สรุป อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๑๑๑
	อภิปรายผลการวิจัย.....	๑๒๑
	ข้อเสนอแนะ.....	๑๒๕
	บรรณานุกรม.....	๑๓๒
	ภาคผนวก.....	๑๓๘
	ประวัติผู้วิจัย.....	๑๔๔

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
๑	สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและภาพ.....	๓๕
๒	กำหนดวัน เวลา และสถานที่ดำเนินการทดสอบ.....	๔๗
๓	ตัวอย่างการวิเคราะห์ลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย..	๕๕
๔	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหแต่ละวิธีของ เด็กปฐมวัย ที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหประเภทต่างๆ.....	๕๓
๕	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหแต่ละวิธีของ เด็กปฐมวัย ที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหประเภทต่างๆ.....	๖๐
๖	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหแต่ละวิธีของ เด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันในการแก้ปัญหประเภทต่างๆ.....	๖๖
๗	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหแต่ละวิธีของ เด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันในการแก้ปัญหประเภทต่างๆ.....	๗๓
๘	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหแต่ละวิธีของ เด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองมีการ ศึกษาต่างกันในการแก้ปัญหประเภทต่างๆ.....	๘๐
๙	ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหแต่ละสถานการณ์ของ เด็กปฐมวัยกับอายุ.....	๘๘
๑๐	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหในสถานการณ์ ที่ ๒๖ ของ เด็กปฐมวัยกับอายุ.....	๘๕
๑๑	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหในสถานการณ์ ที่ ๒๘ ของ เด็กปฐมวัยกับอายุ.....	๕๐

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
๑๒	ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ.....	๕๑
๑๓	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๑ ของเด็กปฐมวัยกับเพศ.....	๕๒
๑๔	ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพ ของผู้ปกครอง.....	๕๓
๑๕	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๓ ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง.....	๕๔
๑๖	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๒๐ ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง.....	๕๕
๑๗	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๓๐ ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง.....	๕๖
๑๘	ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ ของผู้ปกครอง.....	๕๗
๑๙	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๒ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง.....	๕๘
๒๐	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๒๐ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง.....	๕๙

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
๒๑	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๗ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง.....	๑๐๐
๒๒	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๘ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง.....	๑๐๑
๒๓	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๑๐ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง.....	๑๐๓
๒๔	ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษา ของผู้ปกครอง.....	๑๐๓
๒๕	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๔ ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๐๕
๒๖	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๕ ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๐๕
๒๗	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๑๖ ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๐๖
๒๘	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ ที่ ๒๕ ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๐๗
๒๙	ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่สัมพันธ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองและการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๐๘

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
๓๐	แสดงลำดับการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๑๒
๓๑	ตารางบันทึกข้อมูล.....	๑๔๔
๓๒-๖๑	ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัยในสถานการณ์ที่ ๑ - ๓๐....	๑๔๖ - ๑๗๕
๖๒	จำนวนของเด็กปฐมวัยเมื่อแบ่งตามอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง.....	๑๗๖
๖๓	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาคัยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน.....	๑๗๘
๖๔	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาคัยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน.....	๑๘๐
๖๕	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาคัยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน.....	๑๘๑
๖๖	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาคัยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน....	๑๘๒
๖๗	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาคัยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน.....	๑๘๓

รายการกราฟ

กราฟที่		หน้า
๑	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที.....	๕๔
๒	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที.....	๕๕
๓	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น.....	๕๖
๔	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของผู้อื่น.....	๕๗
๕	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด.....	๕๘
๖	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที.....	๖๑
๗	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที.....	๖๒
๘	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น.....	๖๓
๙	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของผู้อื่น.....	๖๔
๑๐	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด.....	๖๕

รายการกราฟ (ต่อ)

กราฟที่		หน้า
๑๑	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ทันที.....	๖๗
๑๒	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ทันที.....	๖๘
๑๓	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น.....	๖๙
๑๔	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาของผู้อื่น.....	๗๐
๑๕	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด.....	๗๑
๑๖	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ทันที.....	๗๔
๑๗	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ทันที.....	๗๕
๑๘	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น.....	๗๖
๑๙	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหาของผู้อื่น.....	๗๗
๒๐	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง มีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด.....	๗๘

รายการกราฟ (ต่อ)

กราฟ	หน้า
๒๑	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ห้องแก้ ทัศน์ที่..... ๘๑
๒๒	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ทัศน์ที่..... ๘๒
๒๓	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น..... ๘๓
๒๔	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ในการแก้ปัญหาของผู้อื่น..... ๘๔
๒๕	ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด..... ๘๕

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เรามักจะได้ยินคำกล่าวที่ว่า "เด็กเป็นทรัพยากรอันมีค่าของประเทศ" หรือ "เด็กไทยคือหัวใจของชาติ" เสมอ คำกล่าวเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันว่า เด็กคืออนาคตและความหวังอันสูงสุดของพ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน จนถึงประเทศชาติ การที่จะได้ประชากรที่มีคุณภาพในอนาคตนั้น ต้อง เริ่มสนใจเอาใจใส่ให้เด็กมีพื้นฐานที่ดีตั้งแต่วัยเด็ก

ในปัจจุบันนี้ นักการศึกษาได้ยอมรับแล้วว่า ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกของชีวิตมีอิทธิพลมากต่อการสร้างฐานความพร้อมในช่วงอายุต่อไป เพราะในช่วงอายุ ๖ ปีแรก เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของพัฒนาการทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม หรือบุคลิกภาพ คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา (๒๕๒๑ : ๖) ได้กล่าวถึงการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยว่า "เป็นรากฐานอันจำเป็นและสำคัญยิ่งในการพัฒนาบุคคลและสังคม เพราะกระบวนการเรียนรู้ของเด็กวัยนี้ เป็นกระบวนการสืบเนื่องกัน เป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น"

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นการ เตรียมเด็กให้มีใจกว้างรับการเรียนรู้ และประสบการณ์เบื้องต้นจาก โรงเรียนก่อนอายุถึงเกณฑ์ศึกษาระดับบังคับ นอกจากนี้จะเป็นการปูพื้นฐานที่ดีให้แก่เด็กแล้ว ยัง เป็นการแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองอีกด้วย

จุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนนั้น มุ่งให้เกิดเกิดพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนทัศนคติ การจัดการเรียนการสอนไม่ได้มุ่งที่เนื้อหาวิชาหรือการอ่านออกเขียนได้ แต่เป็นการ เตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนในระดับประถมศึกษาก่อนไป หนังสือพิมพ์ สยามนิคม (๒๕๒๘ : ๒๘) ได้ให้ข้อคิดที่ว่า "เด็กที่ผ่านการเตรียมความพร้อมมาแล้ว จะมีสุขภาพจิตดี สามารถเข้ากับผู้อื่นและเรียนหนังสือได้อย่างเป็นสุข"

การ เปิดโอกาสให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจด้วยตนเอง เป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการ เตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก ทั้งจะเห็นได้จากจุดมุ่งหมายย่อยข้อหนึ่งของ แนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กที่มุ่งให้เด็กรู้จักหาเหตุผล ให้เกิดความเข้าใจ และรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, หน่วยงานพิเศษก ๒๕๒๔ : ๑ - ๒) ทั้งนี้ เพราะการ แก้ปัญหาเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อการดำรง ชีวิตในปัจจุบัน แม้แต่จุดมุ่งหมายในหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๒๑ : ๑ - ๒) ก็ยัง จัดการศึกษาให้เด็กได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เนื่องจากรัฐ เล็งเห็นว่าประชากรที่มีคุณภาพ ต้องพร้อมที่จะ เผชิญกับสภาพสังคมซึ่ง เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีความสามารถเป็นพลังสำคัญที่จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนและประเทศชาติด้วย

พอลาเจท์ (Piaget) นักจิตวิทยาชาวสวิสเป็นผู้ที่สนใจค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กอย่างมาก และได้สร้างทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาขึ้น เขามีความคิดว่า การที่เด็กได้มีโอกาสปะทะสัมพันธ์ (interaction) กับสิ่งแวดล้อมทั้งแก่เด็ก ๆ จะทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางความถนัดความคิดและสติปัญญาต่อไปเรื่อยๆ (พรหม ภูทับ ๒๕๒๒ : ๕๐)

พอลาเจท์ได้แบ่งพัฒนาการทางความคิดและสติปัญญาออกเป็น ๓ ชั้นใหญ่ๆ ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องกัน เมื่อบรรลุถึงสติปัญญาชั้นหนึ่งแล้ว จะเป็นรากฐานสำหรับสติปัญญาในชั้นต่อไป สุรางค์ ไควระกุล (๒๕๑๓ : ๑๔ - ๑๕) ได้ศึกษาดังทฤษฎีพัฒนาการของพอลาเจท์ และพบว่าเด็กปฐมวัยมีช่วงของ พัฒนาการทาง สติปัญญาอยู่ในขั้น Preoperational Stage ซึ่งเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงมากในด้านความคิดและสติปัญญา แต่ความคิด ความเข้าใจของเด็กยังไม่สมบูรณ์และตรงกับความเป็นจริงนัก ถึงเด็กจะมีเหตุผลมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถใช้เหตุผลที่แท้จริงในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง ยังขึ้นอยู่กับการรับรู้หรือสิ่งที่เขาเห็นเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม เขาจะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้นกว่าเดิม

แม้ว่าพัฒนาการทาง สติปัญญาของเด็กปฐมวัยจะยังไม่พัฒนาดังขั้นที่จะคิดแก้ปัญหา ด้วยการใช้เหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์ก็ตาม แต่ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่า ถ้าเด็กในวัยนี้ ประสบปัญหา เขาก็มีความสามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาได้ โดยเฉพาะเด็กที่ได้รับประสบการณ์ที่จัดในชั้นเด็กเล็กไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนอนุบาลหรือศูนย์เด็กปฐมวัย จอห์น ดีวอี้ (Dewey, quoted in Frost and Kissinger ๑๙๗๖ : ๑๓๘) ได้กล่าวว่า ทักษะต่างๆที่จำเป็น

ในการดำรงชีวิตของเด็ก เช่น การตัดสินใจด้วยตนเอง ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การรู้จักคุณค่าของสิ่งต่างๆ การแก้ปัญหา ตลอดจนการรู้จักคิด เป็นสิ่งที่ต้องพัฒนา คือ ให้นักเรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้สิ่งเหล่านั้นด้วยตนเอง ทั้งนี้ เด็กที่ได้รับประสบการณ์เหล่านี้จึงมีโอกาสได้ใช้ความคิดอย่างเสรีและสามารถนำความคิดที่ใจมาไขแก้ปัญหาของตนและส่วนรวม

เนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบเล่นสมมติจากจินตนาการของตนเอง ชอบแสดงออกและรู้สึกพอใจเมื่อมีคนชม ดังที่ วันเพ็ญ คุรุรัตนะ (๒๕๒๓ : ๑๘ - ๒๐) กล่าวว่า เด็กไม่อายุในการแสดงของตนเพราะมีความต้องการที่จะเป็นคนเก่ง มีอำนาจ มีความเป็นใหญ่ เขาจึงชอบสมมติเป็นตัวละครที่เก่งหรือมีอิทธิพล ทั้งนี้ การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กส่วนหนึ่งจึงมีการใช้จินตนาการเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้การแก้ปัญหานั้นเป็นไปได้จริงๆ อยู่ในรูปของความคิดฝัน แต่ตัวเด็กเองคิดว่าเป็นไปได้ เมื่อมีอายุมากขึ้น เด็กเริ่มสนใจก่อสร้างแวดล้อมของตัวมากขึ้น เขาจะชอบเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ และคิดว่าเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตาม วันเพ็ญ คุรุรัตนะ (๒๕๒๓ : ๑๘) โดยยกตัวอย่างอีกว่า "เด็กวัยนี้ยังไม่มีความรู้สึกเรื่องเพศแบบผู้ใหญ่ แต่บางครั้งแสดงกริยาเหมือนผู้ใหญ่ เช่น จูบปาก ไม่ยอมจูบแก้ม สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะเด็กได้เห็นและเลียนแบบตามทีวี หนังสือ หรือประสบการณ์ทางบ้าน"

จะเห็นได้ว่าผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ซิกเด็ก สื่อมวลชน สิ่งแวดล้อมต่างๆ ตลอดจนประสบการณ์ทางบ้าน ย่อมมีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็ก เพราะเด็กวัยนี้ กำลังมีความอยากรู้อยากเห็น ซ่างจกระวังจำ และชอบเลียนแบบเป็นที่สุด แต่การตัดสินใจของเด็กแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม พื้นฐานทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดู ดังที่คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๒๔ ก. ๖ - ๗) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยว่า "เด็กที่มาจากสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ต่างกัน จะแสดงออกซึ่งความสามารถทางสติปัญญาในระดับที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด" และเนื่องจากการแก้ปัญหาของอาศัยสิ่งกัณฑ์และกฎที่เด็กเคยมีประสบการณ์มาก่อนจึงจะสามารถแก้ปัญหาใหม่ได้ (เฉลิมพล ตันสกุล ๒๕๒๑ : ๒๐) อายุของเด็กจึงมีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กเช่นกัน กล่าวคือ เด็กที่มีอายุมากกว่าควรจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

ทวยเบกษุณดกั้งกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง "การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย" โดยมุ่งศึกษาถึงการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆไปในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ปัญหาที่

เป็นหนักทางสติปัญญาหรือปัญหาคณิตศาสตร์ ลักษณะของปัญหาเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย อารมณ์ และสังคมของเด็กปฐมวัย เพราะเด็กปฐมวัยนี้เริ่มเข้าสู่สังคมใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากเดิม เด็กต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ บุคคลใหม่ที่พบเห็น ปัญหาย่อมเกิดขึ้นถ้าความคอง การหรือกิจกรรมที่เขาทำถูกขัดขวางหรือมีอุปสรรคมิให้บรรลุเป้าหมาย เขาก็ต้องพยายามหาวิธีจัดปัญหานั้น และเนื่องจากโลกของเด็กวัยนี้ยังแคบอยู่ อันได้แก่บ้านและโรงเรียน ทั้งเขาก็งยังมีลักษณะของการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางอยู่มาก ปัญหาส่วนใหญ่ของเด็กจึง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวของ เขาเอง เด็กจะสนใจปัญหาของ คนอื่นารองลงมา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑. เพื่อศึกษาลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔ - ๖ ปี
- ๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ ของเด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษา ของผู้ปกครอง

สมมติฐานของการวิจัย

- ๑. เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน จะตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภท แยกต่าง กัน
- ๒. เด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภท แยกต่าง กัน
- ๓. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละ ประเภทแยกต่าง กัน
- ๔. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันจะตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละ ประเภทแยกต่าง กัน
- ๕. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละ ประเภทแยกต่าง กัน
- ๖. การตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ศึกษาเฉพาะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยในช่วงอายุ ๔ - ๖ ปี โดยการบอกเล่าและตอบคำถามเท่านั้น

๒. ศึกษาเฉพาะการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆไปที่เกิดพบในชีวิตประจำวัน โดยแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ปัญหาของตนเอง และปัญหาของผู้อื่น

๓. วิเคราะห์การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กในค่านต่างๆ ดังนี้

๓.๑ การหลีกเลี่ยงไม่ตัดสินใจแก้ปัญหา หรือไม่สามารถแก้ปัญหาได้ การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเอง และการตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วย

๓.๒ การตัดสินใจแก้ปัญหาที่เป็นไปได้ และการตัดสินใจแก้ปัญหาที่เป็นไปไม่ได้

๓.๓ การตัดสินใจแก้ปัญหาที่เหมาะสมและการตัดสินใจแก้ปัญหาที่ไม่เหมาะสม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ปัญหา หมายถึง ปัญหาโดยทั่วไปที่เด็ก พบในชีวิตประจำวัน ได้แก้ปัญหาทางความรู้ ทัศนคติ อารมณ์ สังคม ทั้งที่เป็นปัญหาของตนเองและปัญหาของผู้อื่น ซึ่ง เด็กต้องใช้ความรู้ ประสบการณ์ ไหวพริบในการตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหานั้น

ปัญหาของตนเอง หมายถึง ปัญหาที่เด็กมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยโดยตรง

ปัญหาของผู้อื่น หมายถึง ปัญหาที่เด็กไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยโดยตรง

การตัดสินใจแก้ปัญหา หมายถึง วิธีที่เด็กตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองหรือให้ผู้อื่นช่วย ซึ่งอาจเป็นไปได้อาจเป็นไปไม่ได้ และมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม

การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้อันเหมาะสม หมายถึง วิธีที่เด็กตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเอง เป็นมือลงมือแก้ปัญหานั้น ที่สามารถกระทำได้จริงด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือดีที่สุด

การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้อันไม่เหมาะสม หมายถึง วิธีที่เด็กตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเอง เป็นมือลงมือแก้ปัญหานั้นที่สามารถกระทำได้จริง แต่วิธีการยังไม่เหมาะสม หรืออาจทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมา

การคัดลอกใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ หมายถึง วิธีที่เด็กคัดลอกใจ
แก้ปัญหาโดยตัว เด็กเอง เป็นผู้ลงมือแก้ปัญหานั้น แต่ไม่สามารถกระทำใ้จริง เป็นเพียง
ความคิดฝันของ เด็ก

การคัดลอกใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม หมายถึง
วิธีที่เด็กคัดลอกใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นเป็นผู้ลงมือแก้ปัญหานั้นที่สามารถกระทำใ้จริงด้วย
วิธีการที่เหมาะสมหรือดีที่สุด

การคัดลอกใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้แต่ไม่เหมาะสม หมายถึง
วิธีที่เด็กคัดลอกใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นเป็นผู้ลงมือแก้ปัญหานั้นที่สามารถกระทำใ้จริง แต่วิธีการ
ยังไม่เหมาะสม หรืออาจทำให้ เกิดปัญหาอื่นตามมา

การคัดลอกใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้ หมายถึง วิธีที่เด็กคัดลอก
ใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นเป็นผู้ลงมือแก้ปัญหานั้น แต่ไม่สามารถกระทำใ้จริง เป็นเพียงความ
คิดฝันของ เด็ก

การคัดลอกใจแก้ปัญหาไม่ได้ หมายถึง การที่เด็กหลีกเลี่ยงไม่ยอมคัดลอกใจ
แก้ปัญหาหรือไม่รู้วิธีแก้ปัญหานั้น

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง ๔ - ๖ ปี ซึ่งกำลังเรียนอยู่ใน
ระดับอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานคร

อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพของบิดาของ เด็กปฐมวัยที่เป็นตัวอย่าง
ประชากรได้แก่อาชีพ รับราชการ ค้าขาย รับจ้าง และลูกจ้าง

อาชีพรับราชการ หมายถึง การทำงานรับราชการ ลูกจ้างรัฐบาล และ
รัฐวิสาหกิจ

อาชีพค้าขาย หมายถึง การประกอบการค้าเป็นของตัวเอง

อาชีพรับจ้าง หมายถึง การทำงานรับจ้างทั่วไป เช่น คนงานก่อสร้าง
กรรมกร ชี้นำรถบรรทุก ฯลฯ

อาชีพลูกจ้าง หมายถึง การทำงานเป็นลูกจ้างเอกชน หรือในบริษัทห้างร้าน

รายได้ของผู้ปกครอง หมายถึง รายได้แต่ละเดือนที่บิดามารดาของ เด็ก
ปฐมวัยหาได้

การศึกษาของผู้ปกครอง หมายถึง ระเบียบการ ศึกษาของบิดาของ เด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

- ๑. ศึกษาพัฒนาการทางสติปัญญา พัฒนาการทางภาษา ประมวลการ เรียน การสอน และแนวการ จัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัย จากตำรา เอกสาร งานวิจัย
- ๒. สร้างแบบสอบถามผู้ปกครอง เพื่อทราบถึงพื้นฐานทางครอบครัวของ เด็ก
- ๓. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยศึกษาปัญหาที่เด็กพบในชีวิตประจำวัน จากตำรา เอกสารงานวิจัย การสังเกตพฤติกรรมและพูดคุยกับเด็ก ตลอดจนการสัมภาษณ์ ครูและผู้ปกครอง นำปัญหาเหล่านั้นมาจัดหมวดหมู่ได้ ๔ หมู่ จำนวน ๓๐ ข้อ
- ๔. สร้างสถานการณ์จากปัญหาที่ได้ และนำแต่ละสถานการณ์มาสร้าง เป็นภาพ จำนวน ๓๐ ภาพ

๕. ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ และทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียง กับตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๐ คน จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข

๖. สุ่มเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔ - ๕ ปี เพื่อเป็นตัวอย่างประชากรจากหน่วยงาน ที่จัดแบบโรงเรียนอนุบาลและศูนย์เด็กปฐมวัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๒ คน

๗. นำเครื่องมือไปทดสอบกับตัวอย่างประชากร เป็นรายบุคคล และเก็บรวบรวม ข้อมูลโดยใช้ตารางบันทึกคำตอบ และใช้เครื่องบันทึกเสียงประกอบด้วย พร้อมกับส่งแบบ สอบถามให้ผู้ปกครองของตัวอย่างประชากรตอบรายละเอียด

๘. วิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัยตามเกณฑ์ต่าง ๆ ๗ เกณฑ์ จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS คือ วิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔ - ๕ ปี ด้วย Subroutine ANOVA และวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัยแต่ละสถานการณ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองและการศึกษาของผู้ปกครองด้วย Subroutine CROSSTABS

ความจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากรแต่ละคน ต้องใช้เวลานานหรือผลความ แด่เวลาในการวิจัยมีจำกัด ผู้วิจัยจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากรจำนวนมาก กว้างได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑. ได้ทราบถึงวิธีการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นแนวทางให้ครูที่สอนระดับปฐมวัยศึกษา จัดการ เว้นการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็ก
- ๒. เป็นแนวคิดสำหรับบุคลากรในการ เสริมประสิทธิภาพให้แก่เด็กปฐมวัย
- ๓. ได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ ในการวัดการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๓ หัวข้อใหญ่ด้วยกัน คือ ความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย ทฤษฎีและวิจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแก้ปัญห

ความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย

ประคินันท์ อุปรมัย (๒๕๒๔ ก : ๖ - ๘) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับเด็กของ นักศึกษาช่วงศตวรรษที่ ๑๙ พบว่า ในสมัยก่อนนั้น โดยเฉพาะก่อนศตวรรษที่ ๑๙ เด็กมักจะถูกมองว่า คือ ผู้ใหญ่ตัวเล็กที่ยังมีขนาดร่างกายไม่โตเต็มที่ ดังนั้น เด็กจึงได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เรียบร้อยเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการนั่งกาย การทำงาน ตลอดจนเกมการละเล่นต่างๆ โดยไม่ไคคำนึงถึงธรรมชาติและความต้องการ เฉพาะวัยของเด็กเลย นอกจากนั้น ยังถือว่าเด็กเป็นสมบัติทาง เศรษฐกิจที่จะต้องมีภาระหน้าที่ในการหาเลี้ยงครอบครัว เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ด้วย จึงทำให้เด็กไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง เพราะต้องทำงานเพื่อแลกกับอาหารและที่อยู่อาศัย จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๗๖๒ ฉง ฌาค รุสโซ (Jean Jacques Rousseau) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับเด็กไว้ว่า เด็กนั้นเกิดมาพร้อมกับความดีงาม และโดยธรรมชาติของเด็กแล้ว เด็กมีความต้องการและความสนใจในสิ่งที่ดี ดังนั้น การจัดการศึกษาให้แก่เด็กจึงควรมุ่งให้เด็กเกิดการ เรียนรู้ความธรรมชาติและจากประสบการณ์ที่จะส่งเสริมความเจริญงอกงามของเด็ก

นางลักษณะ สีนสืบผล (๒๕๒๔ : ๒๕ - ๒๖) ก็ได้รวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับเด็กของ นักการศึกษาอีกหลายท่าน เพรอเบด (Friedrich Froebel) นักการศึกษานูมีชื่อเพียง ชาวเยอรมัน ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งการอนุบาลมีแนวคิดว่า ครูควรส่งเสริมพัฒนาการตามธรรมชาติของเด็กให้เจริญขึ้น ด้วยการกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์อย่างเสรี โดยใช้การเล่นและกิจกรรมเป็นเครื่องมือ เพราะเด็กทุกคนมีความสามารถในการแสดง

ออกเมื่อถูกระคุน

มอนเตสซอรี (Montessori) แพทย์และนักจิตวิทยาชาวอิตาลี มีแนวคิดส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับเฟรเดอริค แต่เน้นการให้เสรีภาพแก่เด็กในการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ จากสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองตามความพอใจ โดยถือเอาความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นแนวทางในการปฏิบัติ โดยครูเป็นผู้ช่วยแนะนำ

เปสตาลอซี (Pestalozzi) นักการศึกษาชาวสวิสเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งเชื่อว่า เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านความสนใจและความต้องการในการเรียนรู้ เขาเป็นผู้ริเริ่มคิดเรื่องการเตรียมความพร้อม ให้เวลาและประสบการณ์ต่างๆ เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกเข้าใจและเรียนรู้ด้วยตนเอง

นักการศึกษาที่เน้นเสรีภาพในการคิดและแสดงออกอย่างเสรีของ เด็ก คือ จอห์น ดีวีย์ (John Dewey) เขาไม่เห็นด้วยกับบทบาทที่ถูกระเบียบฝ่ายรับจากครูหรือผู้ใหญ่ตลอดเวลา แต่ครูอยู่ในฐานะเป็นผู้จัดเตรียมประสบการณ์เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยคอยส่งเสริมช่วยเหลือและวางแนวทางที่เหมาะสมกับเนื้องั้นไป

แนวคิดเกี่ยวกับเด็กของนักการศึกษาต่างๆที่กล่าวมาแล้ว ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย โดยคำนึงถึงพัฒนาการและความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก อันจะเป็นพื้นฐานการศึกษาไปตลอดชีวิตของเขา ดังที่ฟรอสต์ (Frost ๑๙๓๗ : ๗) ได้กล่าวถึงผลการค้นคว้าวิจัยกล่าวว่า ช่วง ๔ - ๕ ปี แรกของชีวิตเด็ก เป็นช่วงเวลาที่มีความเจริญงอกงามทางจิตใจ ร่างกายของเด็กเป็นไปอย่างรวดเร็วที่สุด และยังมีความรู้สึกที่ไวมากต่ออิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก

สำหรับในประเทศไทยนั้น คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๒๕ ข : ๕๖) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย โดยกำหนดนโยบายไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๒๙ ให้เร่งรัดและสนับสนุนให้ชุมชนร่วมมือกับรัฐจัดการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย โดยกระจายไปยัง ชนบทและแหล่งเสื่อมโทรม และปรับปรุงคุณภาพของการจัดอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยให้ดีขึ้นทั้งในสถานโภชนาการ สุขภาพอนามัย สติปัญญา บุคลิกภาพและจริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา (๒๕๑๔ : ๕๕ - ๕๖)

ที่เน้นให้รัฐให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย และระดมสรรพกำลังจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้ทำงานอย่างประสานสัมพันธ์กัน จนสามารถให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยนี้ อย่างทั่วถึงทุกท้องถิ่น

เนื่องจากการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญยิ่งกกว่า จึงมีหน่วยงานหลายแห่ง ได้ดำเนินการจัดการศึกษา โดยแบ่งจุดประสงค์ในการจัดเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทที่เตรียมความพร้อมทางร่างกายวิชาการก่อนเข้าเรียนในระดัประถมศึกษา และประเภทที่แบ่งเบาภาระของมารดาในด้านการเลี้ยงดูเด็กให้เจริญเติบโต หน่วยงานที่จัดการศึกษาในระดับปฐมวัยในประเทศไทยมีดังนี้

- ๑. ทบวงมหาวิทยาลัย จัดในรูปแบบโรงเรียนสาธิต
- ๒. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จัดในรูปแบบโรงเรียนอนุบาล
- ๓. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จัดในรูปแบบโรงเรียนอนุบาล
- ๔. กรมศาสนา จัดในรูปแบบโรงเรียนวัด....สอนเด็กก่อนเกณฑ์
- ๕. กรมการฝึกหัดครู จัดในรูปแบบโรงเรียนสาธิต
- ๖. กรมการพัฒนาชุมชน จัดในรูปแบบศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
- ๗. กรมอนามัย จัดในรูปแบบศูนย์โภชนาการ
- ๘. กรมการแพทย์ จัดในรูปแบบศูนย์สุขภาพจิต
- ๙. กรมประชาสัมพันธ์ จัดในรูปแบบสถานรับเลี้ยงเด็ก
- ๑๐. กรุงเทพมหานคร จัดในรูปแบบศูนย์เลี้ยงเด็กกลางวัน
- ๑๑. สมาคมและมูลนิธิต่างๆ จัดในรูปแบบบ้านหรือสถานรับเลี้ยงเด็ก เช่น บ้านราชวิถี

(วงเล็บชื่อ สืบสืบผล ๒๕๒๔ : ๓๗ - ๓๘)

บทที่ ๒๒ การพัฒนาเด็กปฐมวัย

ทฤษฎีและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย

ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น ๗ หัวข้อด้วยกัน คือ

๑. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา
๒. ทฤษฎีพัฒนาการทางบุคลิกภาพ
๓. พัฒนาการทางร่างกายของ เด็กปฐมวัย
๔. พัฒนาการทางสังคมและอารมณ์ของ เด็กปฐมวัย
๕. พัฒนาการทางสติปัญญาของ เด็กปฐมวัย
๖. พัฒนาการและสิ่งแวดล้อมที่พัฒนาการ ของ เด็ก
๗. สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของ เด็ก

๑. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของฌ็อง ปิอาเจต์ นักจิตวิทยาพัฒนาการหลายคนได้ศึกษาเกี่ยวกับสติปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะ ฌ็อง ปิอาเจต์ (Jean Piaget) ได้ศึกษาถึงความถึคความเข้าใจของ เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงระยะวัยรุ่น เขามีความเชื่อว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กเกิดขึ้นเป็นขั้นตอนเมื่อถึงระดับวุฒิภาวะนั้นและมีความต่อเนื่องกัน โดยมีสภาพแวดล้อมเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เด็กได้ค้นพบความรู้ใหม่ที่จะนำเด็กไปสู่ขั้นตอนต่างๆได้อย่างสมบูรณ์

ฌ็อง ปิอาเจต์ ได้แบ่งลำดับขั้นของพัฒนาการทางสติปัญญาออกเป็น ๔ ขั้นใหญ่ๆ ดังต่อไปนี้คือ

๑.๑ ระยะการแก้ปัญหาด้วยการกระทำ (Sensorimotor) พัฒนาการขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง ๒ ขวบ เด็กจะเกิดการเรียนรู้จากระบบประสาทสัมผัสมีทั้ง ๕ คือ หู ตา จมูก ปาก ผิวหนัง เด็กมักจะหยิบจับวัตถุมาดู มาคลำ มาอม หรือ เลอะ เป็นต้น ในขั้นนี้ความถึคความเข้าใจของเด็กจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เช่น สามารถประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและสายตา สามารถรู้ว่าสสารไม่หายไปจากโลก สามารถค้นหาวัดจุดที่เปลี่ยนที่ไปทดลองจนสามารถจะสื่อสารโดยใช้ภาษาได้ เด็กในวัยนี้มักจะทำอะไรบ่อยๆ เป็นการเลียนแบบ พยายามแก้ปัญหาแบบลองผิดลองถูก (Trial and Error) เมื่อถึงสุดระยะนี้

เด็กจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย และสามารถแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ แต่ความสามารถในการคิดวางแผนของเด็กยังอยู่ในระดับจำกัด

๑.๒ ระยะเวลาแก้ปัญหาด้วยการรับรู้และยังไม่รู้จักใช้เหตุผล

(Preoperational Period) ระยะเวลาอยู่ในช่วงอายุประมาณ ๒ - ๗ ขวบ ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อยอีก ๒ ขั้นตอน คือ ในช่วงอายุ ๒ - ๔ ขวบ เป็นช่วงที่เด็กเริ่มจะมีเหตุผลเบื้องต้น สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ ๒ เหตุการณ์หรือมากกว่ามาเป็นเหตุผลเกี่ยวโยงซึ่งกันและกันได้ แต่เหตุผลของเด็กวัยนี้ยังมีขอบเขตจำกัดอยู่ เพราะเด็กยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง คือ ความคิดของตนเองจะเป็นใหญ่ที่สุดและไม่เห็นเหตุผลของคนอื่น ความคิดและเหตุผลของเขาจึงไม่ค่อยถูกต้องกับหลักความเป็นจริงนัก นอกจากนี้ ความเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ ยังอยู่ในระดับเบื้องต้น เช่น เขาใจว่าเด็กหญิง ๒ คน ซ้ออ้อยเหมือนกัน จะมีทุกอย่างเหมือนกันหมด แสดงถึงความไม่มี (concept) ของเด็กวัยนี้ยังไม่พัฒนาเต็มที่ แต่พัฒนาการทางภาษาของเด็กเจริญรวดเร็วมก

ส่วนในช่วงที่ ๒ ของระยะนี้ อยู่ในช่วงอายุประมาณ ๔ - ๗ ขวบ เด็กจะมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัวดีขึ้น รู้จักแยกประเภทและแยกชิ้นส่วนของวัตถุ เข้าใจความหมายของจำนวนเลข เริ่มมีพัฒนาการเกี่ยวกับการอนุรักษ์แต่ยังไม่แจ่มชัด รู้จักแบ่งพวกแบ่งชั้น แต่ยังคงยึดหรือยึดสัจใจผลของการกระทำต่างๆ จากสิ่งที่เห็นภายนอกเท่านั้น

๑.๓ ระยะเวลาแก้ปัญหาด้วยเหตุผลและสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete Operation)

อยู่ในช่วงอายุ ๗ - ๑๑ ปี เป็นระยะที่เด็กเข้าใจความคิดของผู้อื่นได้ดีขึ้น เพราะเด็กเริ่มลดความคิดยึดตัวเอง เป็นจุดศูนย์กลาง โดยเริ่มนำเอาเหตุผลอธิบายความคิดประกอบในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน เขามีความสามารถในการคิดย้อนทวนกลับได้ เช่น การย้อนไปมาของตัวเลข เช่น $b \times ๓ = ๑๘$ หรือ $๑๘ = b \times ๓$ เป็นต้น และเขายังมีความสามารถในการเข้าใจขบวนการอนุรักษ์ (conservation) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เด็กสามารถคิดว่า สสารที่เท่ากันจะยังคงเท่ากันทั้งทางคานน้ำหนัก ปริมาณ และปริมาตร ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนรูปร่างภาชนะแล้วก็ตาม นอกจากนั้น ความสามารถในการจำของเด็กในช่วงอายุนี้ยังมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถจัดกลุ่มหรือจัดพวกได้อย่างสมบูรณ์ สามารถสนทนากับบุคคลอื่นและเข้าใจความคิดของผู้อื่นได้ดี

๑.๘ ระยะเวลาพัฒนาการทางเหตุผลขั้นสูงที่เป็นนามธรรม (Formal Operation) เกิดอยู่ในช่วงอายุ ๑๑ ขวบขึ้นไป หรืออยู่ในวัยรุ่น ขั้นนี้จะเป็นขั้นสุดท้ายของพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก พ่อแม่หรือครูเชื่อว่า ความคิดความเข้าใจของเด็กในขั้นนี้ จะเป็นขั้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือ เด็กจะสามารถจะคิดได้ แม้สิ่งนั้นไม่ปรากฏให้เด็กเห็น สามารถตั้งสมมุติฐานและพิสูจน์ได้ สามารถแก้ปัญหาต่างๆโดยมีการคิดก่อนแก้ สามารถเข้าใจสูตรหรือกฎเกณฑ์ต่างๆได้ พัฒนาการของสติปัญญาของเด็กวัยนี้จะเจริญเต็มที่เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่อาจมีการถดถอยใจแก้ปัญหาต่างจากผู้ใหญ่อยู่บ้าง เพราะมีประสบการณ์น้อยกว่า

สำหรับ เจโรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางความคิดความเข้าใจของเด็กว่า เด็กเป็นลำดับขั้นเช่นเดียวกัน โดยก้าวจากระยะการแก้ปัญหาด้วยการกระทำ และการแก้ปัญหาด้วยการสร้างมโนภาพ ไปสู่การแก้ปัญหาโดยใช้สัญลักษณ์ ซึ่งแต่ละระยะ เด็กจะมีลักษณะเฉพาะของพัฒนาการทางความคิดความเข้าใจ เช่น ระยะการแก้ปัญหาด้วยการกระทำ จะเป็นระยะของความก้าวหน้าทางความสามารถต่างอันเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางประสาทสัมผัสทั้ง ๕ จากการฝึกฝนและค้นหาของเด็กเอง ส่วนระยะการแก้ปัญหาด้วยการสร้างมโนภาพนั้น เด็กจะรู้จักการสร้างมโนภาพขึ้นมาในใจ สามารถคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆได้ แต่ความสามารถนี้ยังอยู่ในขีดจำกัด สำหรับขั้นการแก้ปัญหาโดยใช้สัญลักษณ์เป็นระดับขั้นที่สูงสุด เด็กสามารถคิดถึงสิ่งต่างๆได้ที ก้าวไปสู่สิ่งที่มีกว้างขึ้น ตลอดจนมีความคิดกว้างขึ้นด้วย (ประไพพรรณ ภูมิวิสาร ๒๕๒๕ : ๖๔ - ๗๑)

๒. ทฤษฎีพัฒนาการทางบุคลิกภาพ

อีริกสัน (Erik Erikson) นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน มีความเชื่อว่า ร่างกายและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อพัฒนาการของเด็ก ถ้าสภาพแวดล้อมทำให้เด็กพึงพอใจและมีความสุข เด็กก็จะมองโลกในแง่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง และเกิดความรู้สึกไว้วางใจผู้อื่น แต่ในทางตรงข้าม หากประสบการณ์ที่เด็กได้รับทำให้เด็กไม่สบายใจ มีความทุกข์ เด็กก็จะมองโลกในแง่ร้าย ไม่เชื่อมั่น ไม่ไว้วางใจใคร อีริกสันได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางบุคลิกภาพซึ่ง เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันออกเป็น ๒ ชั้น คือ

ขั้นที่ ๑ ความรู้สึกไว้วางใจ หรือ ความรู้สึกไม่ไว้วางใจ (Trust vs. Mistrust) เริ่มพัฒนาตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ ๑ ปี คือเมื่อทารกเกิดมาเผชิญโลก ได้รับอาหารและสัมผัส

อันอ่อนโยนอบอุ่นจากมารดา เขาก็จะเกิดความพอใจและพัฒนาความไว้วางใจต่อมารดา และสิ่งแวดล้อม แต่ถ้าเขาไม่ได้รับ สิ่งที่เขาต้องการ เขาก็จะกลายเป็นคนหวาดระแวง ไม่ไว้วางใจใคร เด็กจะมีทัศน-คติไม่ดีต่อโลกและพัฒนาความไม่ไว้วางใจ

ขั้นที่ ๒ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความละเอียด และความสงสัยไม่แน่ใจ

(Autonomy vs. Shame and Doubt) อยู่ในช่วงอายุ ๑ - ๓ ปี เป็นวัยที่เด็กเริ่มเรียนรู้ การช่วยตนเอง หรือสงสัยและละเอียดระคนกัน ถ้าเด็กได้รับการฝึกหัดอย่างละมุนละม่อม จากผู้ใหญ่ ได้แสดงความสามารถของเขาเองบ้าง โดยผู้ใหญ่คอยแนะนำอยู่ห่างๆ เขาก็จะ เกิดความภูมิใจและมั่นใจในความสามารถของตน แต่ถ้าการฝึกเป็นไปอย่างเข้มงวด หรือ คากหวังไวสูงเกินไป เด็กก็จะเกิดความละเอียดและสงสัยว่าตนเองจะช่วยตนเองไม่ได้

ขั้นที่ ๓ ความคิดริเริ่ม - ความรู้สึกผิด (initiative vs. guilt) เริ่มเมื่อเด็ก

อายุ ๓ - ๖ ปี คือ ช่วงระยะก่อนวัยเรียน ในทัศนภาพการขึ้นคาน ถ้าเด็กได้รับความรักจาก พ่อแม่และมีความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อเข้าสู่วัยนี้ เขาจะมีความริเริ่มสร้างสรรค์ ช่างซักถาม พยายามแสดงความสามารถใหม่ๆออกมา พ่อแม่ควรส่งเสริมสนับสนุน เพื่อให้เด็กมีความคิดริเริ่ม รู้จักใช้ปัญญาและไหวพริบในการแก้ปัญหาต่างๆ แต่ถ้าเด็กถูกคำเหน็ดเหนื่อทุกครั้งที่เขาทำอย่าง ที่ผู้ใหญ่ต้องการไม่ได้ เขาก็จะรู้สึกผิดและไม่พอใจในตนเอง

ขั้นที่ ๔ ความรู้สึกพอใจประสบความสำเร็จ - ความรู้สึกว่ามีปมก้อย (Industry vs. Inferiority) อยู่ในช่วงอายุ ๖ - ๑๑ ปี

เป็นระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน เริ่มปะทะ สัมพันธ์กับประสบการณ์ใหม่ๆมากขึ้น เขาต้องปรับตัวและต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ใน สิ่งที่ตนกระทำ แต่ถ้าเขาประสบความสำเร็จล้มเหลวบ่อยๆ เขาก็จะรู้สึกว่าตนด้อยกว่าคนอื่น พ่อแม่ ควรให้ความใกล้ชิดและแนะนำสนับสนุนให้กำลังใจ อย่าคาดหวังสูงเกินไป ถ้าเด็กได้รับความ สำเร็จในวัยนี้ ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพให้ดีขึ้นต่อไป

ขั้นที่ ๕ การรู้จักตนเอง - การไม่รู้จักรู้ตนเอง (Identity vs. Role Diffusion)

ช่วงอายุ ๑๒ - ๑๗ ปี เป็นระยะวัยรุ่น เด็กเริ่มมีพัฒนาการทางร่างกายและสติปัญญาใกล้เคียง กับผู้ใหญ่ การรู้จักตนเองและได้รับการยอมรับจากเพื่อนซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กต้องการ ถ้าเขาไม่ได้รับ การยอมรับ เขาก็จะสับสนในบทบาทและหน้าที่ของตน คิดว่าตนไม่มีคุณค่า ไม่รู้จักตนเอง มีปัญหาในการปรับตัว ในลักษณะของการถดถอยหรือก้าวร้าว

ขั้นที่ ๖ ความรู้สึกว่ามีเพื่อน - ความรู้สึกอ้างว้าง (Intimacy vs.

Isolation) อยู่ในช่วง ๑๓ - ๒๑ ปี เป็นช่วงของวัยรุ่นตอนปลาย เด็กจะแสวงหาดัชนีประจำตน (identity) ถ้าเขามีพ่อแม่เป็นทิวอย่างอันดีอยู่แล้ว การเลือกลักษณะประจำตนก็ไม่ยากนัก เด็กที่มีความเป็นตัวของตัวเอง จะสามารถให้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับบุคคลอื่นได้ ไม่ว่าจะเป็นเพศเดียวกันหรือต่าง เพศก็ตาม แต่คนที่อ้างว้างไม่ว่าตนเองต้องการอะไรแน่ ก็จะไม่ไว้วางใจผู้อื่น ไม่สนิทสนมกับใคร แม้จะมีเพื่อนฝูงมากก็ไม่เกิดความอบอุ่น

ขั้นที่ ๗ ความรู้สึกรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่ - ความเฉื่อยชา (Generativity vs.

Stagnation) ช่วงอายุ ๒๒ - ๔๐ ปี เป็นวัยที่มนุษย์มีความรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่ นอกจากจะต้องรับผิดชอบกับตนเองแล้ว ยังต้องรับผิดชอบต่อบุคคลอื่นด้วย โดยเฉพาะกับลูก การสร้างหลักฐานที่มั่นคง จะทำให้รู้สึกประสบความสำเร็จ แต่ถ้าไม่รู้จักพบหาหนทางของตนเอง ไม่มีความรับผิดชอบ ก็จะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทำให้ไม่ไว้วางใจใคร รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า กลายเป็นคนเฉื่อยชา ขาดความกระตือรือร้นในการ สร้างหลักฐานแก่ครอบครัว

ขั้นที่ ๘ ความมั่นคงสมบูรณ์ - ความท้อแท้สิ้นหวัง (Integrity vs. Dignist,

Despair) วัยแห่งผู้ใหญ่ ในวัยนี้เป็นผู้ที่บุคคลควรได้รับความสำเร็จขั้นสูงสุดในชีวิต ถ้าเขาเป็นผู้ที่พัฒนาการทางบุคลิกภาพที่ดีเรื่อยมา เขาก็จะยอมรับความจริงในวัยที่เปลี่ยนไป มีความสุขต่อชีวิตของตน ยอมรับการเกิด แก่ เจ็บ ตาย และค่าในพัฒนาการระดับขั้นของเขา ไม่ประสบความสำเร็จ เขาก็จะหมดหวัง ไม่พอใจในชีวิตที่ผ่านมา ไม่ยอมรับความเป็นจริงกับตัวเอง และท้อแท้สิ้นหวังท้อคออาลัยในชีวิต (พรหมเพ็ญ สิริวรรณพิเศษ ๒๕๒๓ : ๑๐๘ - ๑๑๘, อารี รังสินันท์ ๒๕๒๔ : ๓๖ - ๔๐)

๓. พัฒนาการทางร่างกายของ เด็กปฐมวัย

การที่เด็กจะสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ ได้เนั้น เด็กจะต้องมีวุฒิภาวะหรือมีความพร้อมในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พัฒนาการทางร่างกายจึง เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาของเขา สำหรับพัฒนาการทางร่างกายของ เด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔ - ๖ ปี มีลักษณะดังนี้ คือ

พัฒนาการทางด้าน การเคลื่อนไหวของ เด็กปฐมวัยจะมีพัฒนาการที่รวดเร็ว เด็กในวัยนี้ชอบการเคลื่อนไหว มีความคล่องตัว ว่องไวกระฉับกระเฉงต่อการ เล่นการวิ่ง สามารถควบคุมและบังคับการทรงตัวได้ดี กระโดดข้ามหรือเขย่งปลายเท้าได้ ยืนขาเดียวได้ สามารถ

รถจักรยานสามล้อได้ และขึ้นลงบันไดไค้คล้องขึ้น มีความพอใจและสนุกสนานกับการไ้เล่น หรือลงมือทำกิจกรรมต่างๆด้วยตนเอง กล้ามเนื้อของเด็กในวัยนี้เจริญอย่างรวดเร็ว แต่ กล้ามเนื้อใหญ่จะเจริญมากกว่ากล้ามเนื้อย่อย การประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและคายัง ไม่ถนัด เด็กจึงไม่สามารถควบคุมมือและนิ้วให้เขียนหนังสืออย่างดีได้ หรือคายัง เพิ่งมอง วัตถุเล็กๆไม่ได้

อย่างไรก็ตาม เซอร์ลอค (Hurlock : ๑๙๖)อ้างถึงใน ประโพรพรรณ ภูมิวุฒิสาร ๒๕๒๕ : ๔๖) พบว่าเด็กอายุ ๕ ขวบ สามารถแ่งตัวไ้ได้อย่างสมบูรณ์ คือ เด็กในวัยนี้สามารถ คิดกระคุมเลื้อ รุกซิปกางเกง ใส่รองเท้า ถูกเชือกกรองเท้าได้ รวมทั้งสามารถหัดนม แปรงฟัน ล้างหน้าไ้ สำหรับพัฒนาการของกล้ามเนื้อในการวาดรูป เกทตี้ (Gratty ๑๙๗๐ อ้างถึงใน ประโพรพรรณ ภูมิวุฒิสาร ๒๕๒๕ : ๔๖) พบว่า เด็กสามารถบังคับมือในการวาดรูป ทรงเรขาคณิตไ้ เช่น รูปวงกลม ○ สามเหลี่ยม △ สี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน ◇ และสามารถนำรูปทรง เรขาคณิตมาประกอบกันเป็นภาพของสิ่งค่างๆที่เด็กเห็นในสภาพแวดล้อม เช่น คน บ้าน ต้นไม้ ในการวาดรูปคน สามารถคอเคิมไ้เป็นรูปร่างครบสมบูรณ์ขึ้น

สำหรับอัตราพัฒนาการระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงจะไม่เท่ากันในระยะนี้ เด็กหญิง จะพัฒนาเร็วกว่าเด็กชายในทุกด้าน โดยเฉพาะการพัฒนากล้ามเนื้อย่อย เด็กหญิงจะโตกว่า เด็กชาย และเด็กชายจะมุ่งมามในการ เล่นเครื่อง เล่นหรือใช้อุปกรณ์ขนาดเล็ก (ประโพรพรรณ ภูมิวุฒิสาร ๒๕๒๕ : ๔๔ - ๔๗, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๒๓ ก : ๓๑ - ๓๒, อารี รังสินันท์ ๒๕๒๔ : ๑๒ - ๑๓)

๔. พัฒนาทางสังคมและอารมณ์ของ เด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัย เป็นวัยของการ เริ่มออกสู่สังคมภายนอก เด็กจะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่ ไม่ใช่บุคคลในครอบครัว การปฏิสัมพันธ์นี้จะทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะมีพฤติกรรมต่างๆที่สังคมยอมรับ เพื่อให้ได้อยู่ร่วมในสังคมนั้นๆไ้ได้อย่าง เหมาะสม

๔.๑ บุคคลิกภาพโดยทั่วไปของ เด็กปฐมวัย

ประคินันท์ อุปรมัย (๒๕๒๕ ข : ๒๔ - ๒๕) ไ้กล่าวถึงลักษณะที่เห็น เก่นซึกที่สุดของ เด็กปฐมวัย คือ การยึดตนเองเป็นศูนย์กลางซึ่งมีอิทธิพลสำคัญต่อพัฒนาการทาง คำนอารมณ์ สังคมและสติปัญญา ลักษณะการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของ เด็กแสดงออกด้วยการ หัวอะไรทุกอย่างตามที่ตนเองอยากทำ คิดหรือใช้ เหตุผลกับปรากฏการณ์ที่พบโดยเอาตัว เอง

เป็นหลัก ให้ความสำคัญกับตนเองและเรื่องที่ตนเองเกี่ยวข้อง มากกว่าให้ความสำคัญคนอื่น หรือเรื่องของคนอื่นเกี่ยวข้อง ชอบคุยโอ้อวดกว่าคนเป็นคนที่เก่งที่สุด ดีที่สุด แข็งแรงที่สุด มีฤทธิ์มากที่สุด พยายามให้คนอื่นคล้อยตามหรือทำตามความต้องการของตนมากกว่าจะยอมทำตามความต้องการของคนอื่น เห็นความสำคัญของตนมากกว่าความสำคัญของคนอื่น มักจะตัดสินใจว่าใครดีหรือไม่ดีจากการรับรู้ของตนเอง หรือจากปฏิสัมพันธ์ที่เน้นมีต่อตนเองเท่านั้น โดยไม่สนใจเหตุผลที่แท้จริง และชอบเอาชนะหรือทำในสิ่งตรงข้ามกับที่พ่อแม่บอก เพื่อความรู้สึกว่าระหว่างตนกับพ่อแม่ใครจะมีอำนาจมากกว่ากัน

ลักษณะของการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางดังกล่าวนี จะมียุ่่มากในระยะแรกของวัยเด็กปฐมวัย ซึ่งมีผลมากต่อการเข้าสังคมของเด็ก เด็กที่ยังยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจะขาดความสามารถในการรับรู้ ทรศณะ ความคิดเห็น และความรู้สึกของผู้อื่น พ็อาเจท์ (Piaget ๑๙๖๖ อ้างถึงใน ธีรพร อูวรรณโณ ๒๕๒๕ : ๓๒๓) พบว่า เด็กจะลดการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางโดยผลจากการล้อความกับเด็กอื่น เพราะถาเด็กไม่สนใจหรือพยายามเข้าใจทรศณะของเด็กรื่นแล้ว เขาก็ยังคงขัดแย้งกับคนอื่นอยู่เรื่อยไป ในช่วงปลายของวัยเด็กปฐมวัย การยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็กจะค่อยๆลดลง จนเด็กอายุประมาณ ๗ - ๘ ปี เด็กส่วนใหญ่ก็จะสามารถมอง โลกในทรศณะของผู้อื่นได้ กวินทร์ ธรรมนุด (๒๕๒๒ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็กชายหญิง อายุ ๔ - ๘ ปี และพบว่า ลักษณะการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจะลดลง เมื่ออายุเพิ่มขึ้น

เนื่องจากเด็กปฐมวัยยังอยู่ในวัยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงจำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลือทั้งทางจากผู้ใหญ่ ธีรพร อูวรรณโณ (๒๕๒๕ : ๓๒๔) ได้แบ่งการพึ่งพาออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การพึ่งพาอาศัย (Instrumental Dependency) หมายถึง การพึ่งพาที่เด็กอาศัยผู้อื่นให้พาส่งสิ่งที่ตนต้องการให้กับตัว ในสิ่งที่เด็กยังทำเองไม่ได้ หรือทำได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควร เช่น การผูกเชือกทรงเท้า การให้ผู้ใหญ่หยิบของที่อยู่สูงๆให้

๒. การพึ่งพาทางอารมณ์ (Emotional Dependency) หมายถึง การพึ่งพาด้านความรัก การเอาใจใส่ และการปลอบใจ เช่น เด็กตกใจหรือเสียวใจก็ต้องการการปลอบโยนจากพ่อแม่

การพึ่งพาผู้อื่นของ เด็กจะค่อยๆลดลง เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กแต่ละคนจะมีการพึ่งพาผู้อื่นมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับ การเลี้ยงดูที่เด็กได้รับ ถ้าเด็กมาจากสังคมหรือครอบครัว

ที่ปกป้องประคับประคองเด็กมากจนเกินไป เด็กก็คงพึ่งพาผู้อื่นเป็นเวลานาน แต่เด็ก
 มาจากสังคมหรือครอบครัวที่พยายามให้เด็กช่วยตนเองมากที่สุด เมื่อถึงวัยอันควร เขาจะ
 โตขึ้นโดยมีการพึ่งพาผู้อื่นแต่น้อย ในเรื่องของเพศกับการพึ่งพาผู้อื่นนั้น ผู้ใหญ่มักจะอนุโลม
 ให้เด็กหญิงมีการพึ่งพาไ้มากกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะการพึ่งพาทางอารมณ์ เคแกน
 และ มอสส์ (Kagan and Moss ๑๙๗๒ อ้างถึงใน ซิรพร อูารมณโณ๒๕๒๕ : ๗๖) พบว่า
 เด็กหญิงต้องการพึ่งพาผู้อื่นมากกว่าเด็กชาย และยังคงพึ่งพาผู้อื่นมากกว่าเด็กชายจนถึง
 วัยผู้ใหญ่

๔.๒ บุคลิกภาพของ เด็กปฐมวัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา

ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสำคัญต่อเด็กมาก เพราะเด็กที่มีความ
 เชื่อมมั่นในตนเองจะเป็นเด็กที่มีความกล้าที่จะคิดตัดสินใจกับผู้อื่นก่อน กล้าแสดงความคิดเห็น
 ทำให้เด็กมีความคิดกว้างและความคิดริเริ่มสร้างสรรคซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการ
 เรียน ซูซีพ ออนโลกแลง (๒๕๑๖ : ๒๕ - ๒๗) โลกกล่าวถึงผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่า
 เป็นผู้ที่กล้าตัดสินใจและเผชิญกับความจริง ไม่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและสามารถแก้
 ปัญหาเฉพาะหน้าได้ นอกจากนั้นความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กยังเป็นพื้นฐานของการเป็นผู้
 นำ เป็นพื้นฐานให้เด็กรู้จักวางตัวได้อย่างเหมาะสม และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่าง
 มีความสุข ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนี้ เกิดจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับ
 และสะสมไว้ ประสบการณ์ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เป็นบุคคลมีค่าสามารถ
 สามารถ มีความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง จะช่วย
 พัฒนาเด็กให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง สภาพแวดล้อมที่ดีและอบอุ่นช่วยให้เด็กมีความมั่นใจ
 ทางจิตใจและไม่เปี่ยมคอย สภาพฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ยากจนมีผลต่อความมั่นใจ
 ในตนเองของเด็ก เด็กยังไม่เท่ากับท่าทีพ่อแม่ปฏิบัติคือเด็ก สมพงษ์ ตีระพัฒน์ (๒๕๑๑ :
 ๑๓) พบว่า เด็กจะมีความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดามารดา
 ใ้รับการส่งเสริมให้แสดงความคิดเห็นและมีอิสระในการตัดสินใจ ส่วนเด็กที่ขาดความเชื่อมั่น
 ในตนเองนั้น เพราะถูกบิดามารดาควบคุมให้ปฏิบัติตามที่บิดามารดาเห็นชอบ ทำให้ขาดอิสระ
 ที่จะคิดหรือตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อพบปัญหาที่ไม่สามารถตัดสินใจแก้ไขได้ เพราะไม่เคยฝึก
 การแก้ไขปัญหายากด้วยตนเองมาก่อน ดังนั้น สิ่งแวดล้อมที่บ้าน โรงเรียน และสังคม จึง เป็น
 ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก

คุณลักษณะอีกส่วนหนึ่งที่ควรกล่าวถึง คือ ความรับผิดชอบจากงานวิจัยของ สัมเพย์ ทิระพัฒน์ (๒๕๓๓ : ๔๔ - ๔๕) พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ หมายความว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความ รับผิดชอบสูงด้วย เด็กที่มีความรับผิดชอบ จะสามารถปฏิบัติภารกิจของตนเอง โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นค้ำเค้นหรือควบคุม และยอมรับผิดและขออภัยการกระทำของตน นอกจากนี้ เด็กที่มีความรับผิดชอบ มักจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง มีความสามารถในการแก้ปัญหา เฉพาะหน้า เป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีวินัย มีความมุมานะ และปรับตัวได้ดี สำหรับ เด็กปฐมวัยนั้น สามารถรับผิดชอบในเรื่องการอาบน้ำแต่งตัวได้เอง รับประทานอาหารได้เอง ช่วยดูแลน้องไม่ให้มีอันตรายในระยะเวลาสั้นๆ ตลอดจนช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเล็กน้อยๆ ได้ อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการรับผิดชอบของเด็กขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะของเขาด้วย และถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัยเดียวกัน ก็อาจมีความสามารถในการรับผิดชอบไม่เท่ากัน อันเนื่องมาจากปัจจัย ในครอบครัว โรงเรียน และสังคมของเด็กด้วย (ประทีปภัทร์ อุประมัย ๒๕๒๕ ข. : ๔๓ - ๔๒)

๔.๓ พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

ดังที่กล่าวแล้วว่า พฤติกรรมทางสังคมเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กปฐมวัย เนื่องจากเป็นวัยของการออกสู่สังคมภายนอก เริ่มสร้างความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่ห่างไกล สโตนและเชิร์ช (Stone and Church ๑๙๖๔ อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวิสิสาร ๒๕๒๕ : ๔๔) พบว่า เด็กจะมีความสัมพันธ์กับครูหรือเพื่อนในโรงเรียนได้เมื่ออายุประมาณ ๔ ขวบ และ ชะตื้นเริ่มเรื่อยๆ เมื่อเด็กมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือบุคคลอื่นมากขึ้น พฤติกรรมทางสังคมกับ เพื่อนของเด็กปฐมวัย จะเห็นได้จากการเล่น พาร์เทิน (Parten ๑๙๓๒ อ้างถึงใน ชีพร อูวรรณไพ ๒๕๒๕ : ๓๔๖) พบว่า เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีลักษณะของการเล่นที่สัมพันธ์กับเด็ก คนอื่น (Associative Play) คือ เป็นการ เล่นเป็นกลุ่ม โดยมีทั้งเพื่อนหญิงและชายในกลุ่ม เดียวกัน แต่ต่างคนต่างเล่นตามความต้องการของตนเอง การเล่นเกม อาจเปลี่ยนไปเป็น ลักษณะของการ เล่นโดยรวมมือหรือการเล่นเป็นระบบ (Cooperative Play) ในระยะปฐมวัย ตอนปลาย การเล่นเกมที่เด็กในวัยนี้ชอบมากที่สุดคือ การ เล่นที่มีการค้นหาคิดตามแบบเล่นซ่อนหา การ เล่นทายปัญหาและการ เล่นสมมุติ เด็กสามารถแสดงบทบาทเลียนแบบคนอื่นาได้และเริ่มมี ความเข้าใจต่อผู้อื่นได้มากขึ้น ในระยะปฐมวัยตอนปลายการเล่นสมมุติจะลดน้อยลง เพราะ เด็ก มีโอกาสเรียนรู้จากสังคมและมีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสภาพแวดล้อมมากขึ้น (นิรมล ชาญศุทธิกิจ ๒๕๒๔ : ๖ - ๗)

นอกจากนั้น เด็กปฐมวัยยังแสดง ออกถึง พฤติกรรมทาง สังคมที่สำคัญอีกหลายลักษณะ เช่น การทะเลาะวิวาทกับเพื่อน การแสดงความเห็นอกเห็นใจเพื่อน ความก้าวร้าว ความ เชื่อเชื่อเนื้อแน ความ เป็นผู้นำ ตลอดจนการให้ความร่วมมือในการทำงาน ในที่นี้จะขอ กล่าวเฉพาะความก้าวร้าว และความเชื่อเนื้อ

๔.๓.๑ เด็กกับความก้าวร้าว

พฤติกรรมก้าวร้าว คือ การกระทำที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดหรือ เจ็บใจกับผู้อื่น อาจเป็นการตี ตะ คอย ทำลายข้าวของ การทะเลาะ และกาทอ รูปแบบ ของการกระทำแบ่งกว้างๆได้เป็น ๒ รูปแบบ คือ พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย และ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความก้าวร้าว ได้แก่ ความคับข้องใจ เช่น เวลาเด็กถูกผู้ใหญ่รังเกียจ เด็กบางคนจะร้องไห้ บางคนจะตีผู้ใหญ่ แต่บางคนอาจ หลีกหนีไปทำกิจกรรมอื่นแทน หรือยอมรับการปฏิบัติของคนโดยไม่ปฏิกิริยาโต้ตอบ ปัจจัยอีก อย่างหนึ่งก็คือการเลียนแบบ ถ้าเด็กได้เห็นแบบอย่าง ที่แสดงความก้าวร้าวไม่ว่าจะเป็น พ่อแม่ พี่น้อง ญาติหรือเพื่อน ก็อาจมีอิทธิพลให้เด็กเลียนแบบไปทางหนึ่งทางใดได้ การ ลงโทษก็เป็นปัจจัยสำคัญที่อาจทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว คนทั่วไปมักเชื่อว่าการ ลงโทษเด็กที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว จะเป็นทางที่ทำให้เด็กลดความก้าวร้าวลง ความเชื่อ นี้มีส่วนถูกอยู่มาก แต่การรูปแบบของการลงโทษเป็นการคำทอหรือเขม้นตี ผู้ใหญ่ก็จะกลายเป็นตัวแบบที่แสดงความก้าวร้าวให้กับเด็ก เด็กสามารถจดจำการลง โทษเหล่านี้ไปใช้กับ เด็กอื่นต่อไปได้ (ซีรพร อูวรรณโณ ๒๕๒๕ : ๓๔๖ - ๓๔๘)

๔.๓.๒ เด็กกับความเชื่อเนื้อ

ความเชื่อเนื้อ หมายถึง การช่วยเหลือ การแบ่งปันสิ่งของ ความ เมตตาการุณา เด็กที่ยังไม่ได้เข้ากลุ่มเล่นกับเพื่อนมักจะมีความเห็นแก่ตัวอยู่มาก ความ เห็นแก่ตัวจะมีมากที่สุดเมื่อเด็กอายุประมาณ ๔ - ๖ ปี จากนั้นจะค่อยลดลง เมื่อเด็กเข้า กลุ่มเล่นกับเพื่อน เด็กจะเรียนรู้ว่าการ เห็นแก่ตัวทำให้คนไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ปัจจัยที่ มีอิทธิพลต่อความเชื่อเนื้อ ได้แก่ การมีตัวแบบ ถ้าเด็กได้รับการ เลี้ยงดูและ เห็นแบบอย่าง การแสดงความเชื่อเนื้อเพื่อของผู้ที่อยู่ใกล้ซิค ก็อาจทำให้เด็กเลียนแบบตาม นอกจากนี้ การ เสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อเด็กเชื่อเนื้อเพื่อผู้อื่น ก็เป็นทางที่ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรม เชื่อเนื้อเพิ่มขึ้น (ซีรพร อูวรรณโณ ๒๕๒๕ : ๓๔๘ - ๓๕๐)

๑๖๔ พฤติกรรมทางอารมณ์ของ เด็กปฐมวัย

พัฒนาการทางอารมณ์ของ เด็กปฐมวัย จะมีการแสดงออกทางอารมณ์
อย่าง เปิดเผยและอิสระ โดยเด็กจะมีอารมณ์สลับซับซ้อนมากขึ้น เช่น ความกลัว ความ
กังวล ความอิจฉาริษยา ความโกรธ ส่วนอารมณ์กระรุนแรงแค้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์
การเรียนรู้อารมณ์นั้นๆมาตั้งแต่วัยเด็ก อารมณ์ที่มักเกิดขึ้นบ่อยในเด็กปฐมวัย คือ

อารมณ์โกรธ อารมณ์โกรธเกิดขึ้นบนพื้นฐานของความไม่พอใจซึ่งมีมา
ตั้งแต่เกิดอยู่ในวัยทารก เด็กปฐมวัยอารมณ์โกรธจะมีความสลับซับซ้อนขึ้นในสถานการณ์ที่
เฉพาะเจาะจงมากขึ้น กูดอินาฟ (Goodenough ๑๙๖๑ อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวิศิลา
๒๕๒๕ : ๔๕) ได้กล่าวถึงอารมณ์โกรธของ เด็กปฐมวัยว่ามีสาเหตุมาจาก ๓ สิ่งด้วยกัน คือ
จากข้อขัดแย้งในการฝึกนิสัยประจำวัน ข้อขัดแย้งกับผู้มีอำนาจเหนือตน เช่น พ่อแม่ และ
สาเหตุจากการปรับตัวทางสังคม เด็กที่มีอายุตั้งแต่ ๔ ขวบขึ้นไป มักมีปัญหาในการปรับตัว
เข้ากับเพื่อน และผู้ใหญ่ไกลเคียงคนอื่น นอกจากนี้ กูดอินาฟยังพบว่า การแสดงอารมณ์
โกรธของ เด็กจะลดลง เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น และเด็กหญิงจะแสดงอารมณ์โกรธบ่อยครั้งกว่า
เด็กผู้ชาย เมื่อเด็กโกรธก็ยอมมีความคับข้องใจและความก้าวร้าวตามมา ความก้าวร้าว
นี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่เด็กปฐมวัยแสดงออกอย่าง เห็นได้ชัดซึ่งที่กล่าวมาแล้ว

อารมณ์กลัวและกังวลใจ เด็กจะแสดง อารมณ์กลัวให้เห็นอย่าง ชัดเจน
ในช่วงอายุ ๒ - ๖ ปี สาเหตุอาจมาจากเด็กเคยพบประสบการณ์ที่น่ากลัวขณะยัง เด็ก
หรืออาจเกิดจากพฤติกรรมที่พ่อแม่พี่น้องกลัว และเป็นช่วงอายุที่ความคิดฝันเพิ่มมากขึ้น
จึงทำให้เด็กเกิดความกลัวเพิ่มขึ้น เด็กในวัยนี้จะกลัวเสียงดัง กลัวสัตว์ กลัวความมืด
กลัวความสูง กลัวปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ตลอดจนกลัวสิ่งที่ไม่มีความคุ้น
เช่น ผี ยักษ์ เด็กแต่ละอายุจะมีความกลัวคือสิ่งต่างๆไม่เหมือนกัน และเมื่ออายุมากขึ้น
ความกลัวจะลดลง ส่วนใหญ่แล้วเด็กปฐมวัยจะรับถ่ายทอดความกลัวมาจากแม่ นอกจากนี้
เด็กปฐมวัยยัง เกิดความกังวลซึ่งเป็นรูปหนึ่ง ของความกลัว เช่น กังวลว่าจะเกิดเหตุร้าย
หรือเกิดความอิจฉาริษยาเพราะกลัวว่าตนจะสูญเสียความรักจากบุคคลที่ตนรัก เช่น การมี
น้องใหม่

นอกจากนี้ เด็กปฐมวัยยังมีอารมณ์ดีใจ อารมณ์รักใคร่ และมีความสนุก
สนาน ร่าเริง ในวัยเด็กเล็ก เด็กจะสนุกสนานร่าเริงที่ไ้เล่นไ้ออกกำลังกาย เมื่อโตขึ้น

เด็กจะสนุกสนาน เมื่อได้เล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน อารมณ์ของ เด็กปฐมวัย เป็น อารมณ์เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดู สถานภาพ ทาง เศรษฐกิจสังคม ตลอดจนทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เด็กจะมีอารมณ์มั่นคงขึ้น เมื่อ มีอายุมากขึ้น (ประไพพรรณ ภูมิพิศสาร ๒๕๖๕ : ๔๘ - ๕๖)

๕. พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัย

๕.๑ พัฒนาการทางด้านการรับรู้ของเด็กปฐมวัย เด็กวัยนี้สามารถจำสิ่งต่างๆ และเรียกชื่อได้ถูกต้อง เช่น สิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว ผลไม้ สัตว์เลี้ยง ของใช้ต่างๆ มีพัฒนา การความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆอย่างรวดเร็ว สามารถคิดแก้ปัญหาต่างๆในสภาพ แวกล้อมได้ถูกต้องมากขึ้น รู้งผลของการกระทำต่างๆที่ตามมา มีความเข้าใจเกี่ยวกับเวลา ตัวเลข สามารถจัดกลุ่มสิ่งของ จำแนกความเหมือน ความแตกต่างของสิ่งต่างๆได้ สามารถ เปรียบลำดับสิ่งต่างๆ และสามารถเปรียบเทียบ สี ขนาด รูปร่าง น้ำหนัก กลิ่นรส สัมผัส เป็นต้น

๕.๒ พัฒนาการทางภาษา เด็กปฐมวัยจะมีพัฒนาการทางภาษาอย่างรวดเร็ว ซึ่งออกมาในรูปการพูดคุย การเล่านิทาน ทำกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา คำพูด ของเด็กวัยนี้อาจทำให้ผู้ใหญ่เข้าใจผิดว่าเด็กรู้มากแล้ว แต่แท้จริงเด็กยังไม่เข้าใจความหมาย ของคำและเรื่องราวลึกซึ้งนัก เด็กจะใช้ภาษาแทนความคิดของตน และใช้ในการติดต่อสัมพันธ์ กับผู้อื่น จินตนา นิยมเบียด (๒๕๖๑ : บทคัดย่อ) พบว่า พัฒนาการทางภาษาค้นถ้อยคำ และระดับของ ประโยคของเด็กปฐมวัยจะสูงขึ้นตามอายุ และเด็กหญิงมีพัฒนาการทาง ภาษาดีกว่าเด็กชาย

๕.๓ พัฒนาการความคิดความเข้าใจของเด็กปฐมวัย เด็กวัยนี้จะมีพัฒนาการ การสร้างมโนภาพขึ้นในใจ (Imagination) คือ สร้างภาพขึ้นในใจเพื่อใช้แทนบุคคล วัตถุ หรือเหตุการณ์ต่างๆ เด็กในวัยนี้จะมีความคิดขึ้นในเรื่องต่างๆมากที่สุด ความคิดคำนึงของ เขาจะแสดงออกมาในรูปของการ เล่นสมมุติ เช่น สมมุติว่าตนเป็นแม่ ตุ๊กตาเป็นลูก หรือการ นั่งพูด หรือเล่นคนเดียวโดยสร้างภาพขึ้นในใจ สมมุติตนเป็นสิ่งต่างๆ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก และยังนำไปสู่ความสามารถในการคิด สร้างสรรค์ และการแก้ปัญหาต่างๆได้ดีกว่าในวัยทารก นอกจากนี้ เด็กปฐมวัยจะสามารถ ใช้เหตุผลเบื้องต้นได้ยังเป็นการใช้เหตุผลที่ไม่ถูกต้องนัก เพราะเด็กวัยนี้ยังยึดความคิดความ ค่องการของตนเป็นใหญ่ เมื่อเด็กอายุมากขึ้น จะลดการยึดความคิดตนเองลงและใช้เหตุผล

ถูกของขึ้น จึงทักท้วงในตอนแรกแล้วว่า เด็กปฐมวัยจะมีลักษณะของการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ซึ่งมีผลต่อความคึกของเด็กรวมเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม ลักษณะการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางนี้จะลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร ๒๕๒๕ : ๕๓ - ๕๗, อารี รังสิมันท์ ๒๕๒๔ : ๑๐๕)

๒. พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมกับพัฒนาการของเด็ก

พันธุกรรม หมายถึง ลักษณะต่างๆประจำตัวบุคคลที่สืบทอดจากบรรพบุรุษมาสู่บุคคล โดยอาศัยกระบวนการถ่ายทอดความธรรมชาติ (ประเสริฐ คันสกุล ๒๕๑๗ : ๗๖) พันธุกรรมจึง เป็นตัวกำหนดคุณลักษณะทางร่างกายของเด็ก เช่น ลักษณะใบหน้า สีผิว สีมม รูปร่าง เป็นต้น

สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มามีอิทธิพลต่อบุคคล เช่น เกี่ยวกับพันธุกรรม กล่าวคือ ทั้งพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมมีผลต่อพัฒนาการทางร่างกาย พัฒนาการทางอารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนจนถึงพัฒนาการทางสติปัญญา สำหรับเด็กปฐมวัยการถ่ายทอดทางพันธุกรรม และการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ย่อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก

๒.๑ พัฒนาการทางร่างกาย ดังที่กล่าวตอนต้นแล้วว่ารปร่างลักษณะ หน้าตาของเด็กเกิดจากพันธุกรรม แต่สิ่งแวดล้อมก็มีผลต่อลักษณะเหล่านี้ได้ ถ้าในระยะของการตั้งครรภ์ แม่มีสุขภาพไม่แข็งแรง มีโรคภัยบางชนิดหรือยามางอย่างที่ไม่ได้รับประทานอาจทำให้ทารกในครรภ์พิการได้ นอกจากนี้โรคภัยไข้เจ็บบางชนิดที่เด็กเป็น อุบัติเหตุ ตลอดจนสภาวะของโภชนาการ ล้วนมีผลต่อพัฒนาการทางร่างกายของเด็กทั้งสิ้น (จำเนียร ช่วงโชติ ๒๕๑๑ : ๕๖ - ๖๑)

๒.๒ พัฒนาการทางสติปัญญา เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า พันธุกรรมเป็นตัวกำหนดความสามารถทางสติปัญญาและสิ่งแวดล้อมจะเข้ามามีอิทธิพลในการพัฒนาระดับสติปัญญาต่อไปภายในขอบเขตที่พันธุกรรมวางไว้ แต่ยังไม่สามารถจะตัดสินได้ว่า พันธุกรรมหรือสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางสติปัญญามากกว่ากัน นักจิตวิทยาบางคน เช่น พอลาเจย์ เห็นว่า พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญพอกัน ในการพัฒนาสติปัญญา ส่วนรูเบนอร์ ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมอย่างมาก และเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กให้เร็วขึ้น (พรณี ชูชัย เจนจิต ๒๕๒๕ : ๑๗๖ - ๑๗๗)

๖.๓ พัฒนาการทางสังคม พัฒนาการทางสังคมได้รับอิทธิพลจากทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ลักษณะทางสังคมที่ดีถือว่าเป็นอิทธิพลของพันธุกรรมได้แก่ความสามารถทางสังคม เช่น การแสดงตัว การเก็บตัว การพึ่งพาคนอื่น ตลอดจนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางสังคมบางประเภทของคนบางคน เช่น อาชญากร, พยาสุราเรื้อรัง เป็นต้น ส่วนสิ่งแวดล้อมนั้นมีอิทธิพลคือพัฒนาการทางสังคมอย่างยั้งทั้งสิ่งแวดล้อมภายในในมานและนอกบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อิทธิพลของครอบครัวในช่วงแรกของชีวิต ซึ่งเป็นช่วงของการก่อรูปแบบบุคลิกภาพ พฤติกรรมและเจตคติทางสังคมของเด็ก (พรณี ชูทัย เจนจิต ๒๕๒๕ : ๑๗๐)

๖.๔ พัฒนาการทางอารมณ์ พัฒนาการทางอารมณ์ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะทางด้านร่างกาย ซึ่งถือว่าเป็นเรื่อง ของ พันธุกรรม และการเรียนรู้ซึ่งถือว่าเป็นเรื่อง ของสิ่งแวดล้อม เด็กเรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์คือ เมื่อกล่ามนื้อในส่วนต่างๆมีการพัฒนาขึ้น การ เปลี่ยนสิ่งแวดล้อมจะมีผลต่อการเปลี่ยนอารมณ์ของ เด็กด้วย (พรณี ชูทัย เจนจิต ๒๕๒๕ : ๑๖๑ - ๑๖๕)

๗. สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลคือพัฒนาการของ เด็ก

ในที่นี้ผู้วิจัยกล่าวถึง เฉพาะสิ่งแวดล้อมที่มีผลคือพัฒนาการด้านต่างๆของ เด็ก คือ

- ๑. สิ่งแวดล้อมทางบ้าน
- ๒. สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน
- ๓. สื่อมวลชน
- ๓.๑ สิ่งแวดล้อมทางบ้าน
- ๓.๑.๑ สภาพครอบครัว

๑) ครอบครัวอบอุ่น ประกอบด้วยพ่อแม่รักใคร่ปรองดอง มีความเข้าใจลูกและเป็นที่ปรึกษาของลูกได้ สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญมากต่อชีวิตครอบครัว เด็กจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ที่มั่นใจในตนเอง ระวังแฉมใส มองโลกในแง่ดี สุขภาพจิตดี กล้าเผชิญปัญหา มีความดีริ เริ่มสร้างสรรคและช่างศึกษาหาความรู้

๒) ครอบครัวแตกแยก หมายถึงครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ หรือครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว เด็กที่มาจากครอบครัวแตกแยกมักมีพฤติกรรมก้าวร้าว มีความวิตกกังวลสูง ซึ่กลัว ไม่เชื่อมั่นในตนเอง หงอยเหงา ซึมเศร้า จิตใจไม่มั่นคง เจ้าอารมณ์ บางคนอาจมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมชนิดร้ายแรง เช่น โทหก ลักขโมย เป็นต้น (จิตรภา วสุวานิช ๒๕๒๕ : ๒๖๖ - ๒๗๖)

๓.๑.๒ การอบรมเลี้ยงดู พ่อแม่มีบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูลูกไม่
ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ในแต่ละวัฒนธรรมย่อมมีการ เลี้ยงดูเด็กที่แตกต่างกัน จากการศึกษา
ของนักจิตวิทยาหลายท่านพบว่า ทาที่การอบรม-เลี้ยงดูเด็กที่ไม่เหมาะสมของพ่อแม่มีลักษณะ
ดังนี้ คือ

- ๑) ท่าที่เคร่งครัด ควบคุมบังคับ เรียกร้องเอาแต่ใจ
- ๒) ท่าที่ปฏิเสธ ไม่ยอมรับ ไม่ต้องการ
- ๓) ท่าที่สยยอม ความใจจนเกินขอบเขต
- ๔) ท่าที่ปกป้องทะนุถนอมจนเกินควร

ส่วนการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสมนั้น จะต้องมียุทธวิธีประกอบ ๔ ประการ

ดังนี้

- ๑) ส่งเสริมบรรยากาศแบบประชาธิปไตยในครอบครัว
- ๒) หลีกเลี่ยงการลงโทษอย่างรุนแรง แต่ใช้การตั้งกฎเกณฑ์แทน
- ๓) พ่อแม่ให้ความยุติธรรมระหว่างพี่น้อง
- ๔) พ่อแม่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับลูก (จิตรา วสุวานิช ๒๕๒๔ : ๕๕๔

- ๓๐๓)

๓.๒ สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน

โรงเรียนมีอิทธิพลมากที่สุดในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก เมื่อเด็กปฐมวัย
เข้าโรงเรียน เขาจะมีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อน บทบาทของครูในโรงเรียน คือ เป็นผู้
อบรมทางวิชาการและบุอบรมความประพฤติ ใค้แก่การเป็นตัวแทนหรือแม่แบบ เด็กจะเลียน
แบบพฤติกรรมต่างๆของครูเพราะเด็กเห็นครูเป็นผู้มีอำนาจ เป็นผู้นำกิจกรรมต่างๆ และมีความ
สามารถสูงในความคิดของเขา นอกจากนี้ ครูมีบทบาทในเรื่องการลงโทษหรือการให้รางวัล
ซึ่งมีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่างๆของนักเรียน ทั้งด้านกาเรียนและพฤติกรรมทางสังคม การ
ลงโทษไม่ใช่วิธีการที่ดีในการปกครองเด็ก และครูอาจดาบเป็นตัวแทนให้เด็กเลียนแบบการ
ลงโทษนั้นไปใช้เมื่อมีโอกาส ส่วนการให้รางวัลหรือการเสริมแรง เป็นวิธีการที่ให้ผลดีในการ
ปกครองเด็กมากกว่าการลงโทษ ทอมป์สัน (Thompson ๑๙๕๔ อ้างถึงใน ชีพร อูธรรมไพ
๒๕๒๕ : ๓๖๕) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กเล็กที่เรียนกับครูที่ให้ความอบอุ่นมีความซื่อซนและ
ส่งเสริมให้เด็กริเริ่มสิ่งต่างๆพร้อมทั้งมีความรับผิดชอบ จะสามารถแก้ปัญหาได้ดี มีส่วนร่วมใน
กิจกรรมต่างๆในชั้นเรียนมากกว่าเด็กที่เรียนกับครูซึ่งชอบทำโทษและเน้นระเบียบวินัยมาก

เด็กเหล่านี้จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและโรงเรียน มีความขี้เกรียดยและก้าวร้าวมาก และมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนและโรงเรียน

๓.๓ สื่อมวลชน

สื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของ เด็กปฐมวัย ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ หนังสือ เป็นต้น แต่สื่อที่มีอิทธิพลต่อเด็กในวัยนี้มากที่สุด คือ โทรทัศน์

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่เข้าถึงตัวเด็กจำนวนมาก โดยเฉพาะเด็กที่อาศัยอยู่ในเมือง โทรทัศน์ให้ทั้งข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิงความบันเทิงไป สุกัญญา คีระวิชฌ (๒๕๑๕ : ๕๕ - ๕๐) ได้ทำการวิจัยพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของ เด็ก พบว่า เด็กชอบใช้เวลาว่างดูโทรทัศน์มากกว่าทำสิ่งอื่นใด และ เด็กชายชอบดูภาพยนตร์เป็นมากที่สุด ส่วนเด็กหญิงชอบดูภาพยนตร์ไทยมากที่สุด เนื่องจากเด็กปฐมวัยอยู่ในวัยที่ชอบคิดฝันเลียนแบบ จึงพบว่า เด็กชอบจดจำแบบอย่างจากโทรทัศน์ ชอบเพื่อนแสดงอิทธิฤทธิ์อภินิหารความอย่างตัวเอกในภาพยนตร์ที่เด็กดู สิมพงษ์ แสงதாக (๒๕๑๘ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครอง ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และพบว่า โทรทัศน์ที่มีอิทธิพลต่อเด็กในด้านการเลียนแบบหรือการเอาอย่างมากที่สุด สิ่งเหล่านี้มีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆของเด็ก เพราะเด็กอาจเลียนแบบวิธีการตามที่เขาเห็น เพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น รายการที่เด็กดูเป็นรายการที่ดี ก็จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเขาในทางตรงกันข้าม ถ้าเป็นรายการที่ไม่เหมาะสม ก็อาจเป็นยาพิษต่อพัฒนาการของเด็กได้

การตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัยนั้น ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งเป็นลำดับขั้นตอนและมีความต่อเนื่องกันไปเมื่อถึงระดับวุฒิภาวะนั้นๆ และพัฒนาการทางสติปัญญาก็ย่อมเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางร่างกาย พัฒนาการทางอารมณ์ พัฒนาการทางสังคม ตลอดจนบุคลิกภาพ ซึ่งพัฒนาการต่างๆนี้ย่อมขึ้นอยู่กับพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมด้วย โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อมทางบ้านอันได้แก่สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดู หรือสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน รวมทั้ง สื่อมวลชนต่างๆก็ตาม เหล่านี้ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัยทั้งสิ้น

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจแก้ปัญหา

มนุษย์เรามีการแก้ปัญหาที่น้อยอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน เพราะเมื่อเกิดอุปสรรค ความคับข้องใจและหาทางแก้ไขไม่ได้ ก็ทำให้เกิดเป็นปัญหาขึ้น เมเยอร์และไฮด์เกอร์เคน (Meyer and Heidgerken ๑๙๖๒ : ๓๐๐) ได้ให้ความหมายของปัญหาไว้ว่าหมายถึง เหตุการณ์หรือเรื่องใดก็ตามที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานมิให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งจำเป็น ของศึกษาหาสาเหตุ และที่มาของปัญหานั้น ๆ และต้องมีกระบวนการที่เหมาะสม เพื่อแก้ไข ปัญหาเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป ส่วนบอร์น เอกสตรานด์ และ โดมินอสกี (Bourne , Ekstrand and Dominowski ๑๙๗๑ : ๓๕๖ อ้างถึงใน เพ็ญศิริ ชู ตักกุล ๒๕๒๒ : ๑๘) ได้ให้ความหมายของการแก้ปัญหาว่า "เป็นกิจกรรมที่เป็นทั้งการแสดงความรู้ ความคิดจากประสบการณ์ก่อน ๆ และส่วนประกอบของสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในปัจจุบัน นำมา จัดเรียงลำดับใหม่ เพื่อผลของความสำเร็จในจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง" นอกจากนี้ ชม ภูมิภาค (๒๕๑๖ : ๕๖) ยังกล่าวว่า "การแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่มีความหมายกว้างมาก รวม พฤติกรรมที่ซับซ้อนอยู่ในรูปต่าง ๆ มากมาย พฤติกรรมในการแก้ปัญหานี้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อมี งาน มีจุดมุ่งหมายที่จะต้องให้บรรลุเป้าหมายนั้น"

ในด้านลักษณะของปัญหานั้น บุญเลี้ยง พลอาวช (๒๕๑๑ : ๒๐-๔๕) ได้จำแนก ปัญหาที่เราประสบอยู่ออกเป็น ๒ ประเภทคือ

๑. ปัญหาในชีวิตประจำวันอันเป็นปัญหาที่คนเราต้องพบและต้องแก้อยู่เสมอ โดยแต่ละคนอาจจะพบในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป บางครั้งก็สามารรถแก้ปัญหาได้ บางครั้ง ก็ไม่สามารถแก้ได้ ซึ่งปัญหาในชีวิตประจำวันนี้เกิดจากความต้องการที่จะทำการแก้ปัญหานั้นให้ หมดสิ้นไปเป็นส่วนมาก
๒. ปัญหาทางสติปัญญา เป็นปัญหาที่เกิดจากความต้องการอยากรู้อยากเห็นของ มนุษย์ เป็นปัญหาที่ส่งเสริมให้คนฉลาดขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นผลที่ก่อให้เกิดความเจริญขึ้นได้ หลาย ๆ คาน

เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น มนุษย์เราก็มองวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ กันไป การ์ล ซี การ์ริสัน (Garrison ๑๙๕๖ : ๒๖๑ - ๒๖๕) ได้สรุปวิธีการแก้ปัญหามนุษย์ไว้ดังนี้

๑. การลงมือใหม่เพื่อให้บรรลุจุดหมาย (Continued Activity to Reach the Goal) คือเมื่อทำอะไรไม่สำเร็จก็ลงมือใหม่ อาจโดยวิธีเดิมหรือวิธีใหม่ แต่ยังคงมุ่งเพื่อบรรลุจุดประสงค์อย่างเดิม

๒. การแก้ปัญหาแบบหาทางทดแทนจุดประสงค์เดิม (Setting Forth a Substitute Goal) มีกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

๒.๑ การชดเชย (Compensation) คือกระบวนกรตั้งจุดมุ่งหมายอื่นขึ้นแทนจุดมุ่งหมายเดิมที่ขบอุปสรรคขัดขวาง

๒.๒ การทดแทน (Sublimation) เป็นวิธีการแก้ปัญหาโดยเลือกใช้ภาวะที่สังคมยอมรับ เป็นแบบความประพฤติแบบหนึ่ง แทนการประพฤติอย่างอื่นที่คอยสนองความต้องการของตน เช่น การเต้นรำ เป็นการแสดงออกทดแทนทางด้านเพศอย่างหนึ่งที่สังคมยอมรับ

๒.๓ การเลียนแบบ (Identification) คือการเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับวัตถุ สภาบุคคลหรือสถาบันเพื่อให้รู้สึกตัวเองสำคัญ มีค่า เช่น เด็กชายคนหนึ่งไม่สามารถเข้าทีมฟุตบอลของโรงเรียน แต่ก็สามารถพูดถึงทีมฟุตบอลของโรงเรียนว่า "ทีมของเรา" และ "เรา" จะเป็นผู้นำ

๓. การแก้ปัญหาแบบปลอมแปลงจุดหมายเดิม (Falsifying the Goal) คือ การให้เหตุผลเป็นข้ออ้างที่ไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง แต่ใช้ชั่วคราวเพื่อให้ผ่านไป แล้วเรอสบายใจ เป็นกลวิธีที่เรียกกันทั่วไปว่า อุ่นเปรี้ยว มะนาวหวาน นั่นเอง

๔. การแก้ปัญหาแบบด้อยหนี (Evasion or Withdrawal) คือล้มปัญหาและความยุ่งยากที่เกิดกับตนเสีย

๕. การแก้ปัญหาย่างไรเหตุผล (The Rational Approach) คือสามารถแก้ปัญหาแบบวิธีวิทยาศาสตร์

ส่วนวิธีการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการเรียนรู้มี ๒ ลักษณะใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ

๑. การแก้ปัญหาคับวิธีลองผิดลองถูก (Trial and Error) คือวิธีการทดลองทำแบบเดาสุ่มหลายอย่าง เพื่อหาวิธีที่ดีที่สุดที่จะแก้ปัญหานั้น

๒. การแก้ปัญหาคับวิธีการหยั่งเห็น (Insight) ผู้แก้ปัญหาต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญา การคิดและการรับรู้ การแก้ปัญหาเริ่มด้วยการรับรู้รูปร่างทั้งหมดของปัญหา

พิจารณาความสัมพันธ์ของส่วนประกอบในปัญหานั้นทั้งหมด แล้วจึงจะมองเห็นลู่ทางที่จะแก้ ปัญหาในทันทีทันใดอย่างกระจ่างแจ้งโดยตลอด (ประสาธน์ อิศรปริศนา ๒๕๒๐ : ๑๑๕-๑๑๖)

สำหรับขั้นตอนในการแก้ปัญหานั้น มีนักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาถึงเรื่องนี้อย่างละเอียด (Bruner, ๑๙๕๘ : ๑๓๓-๑๓๗) ได้สรุปพฤติกรรมการแก้ปัญหานั้นเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. ขั้นรู้จักปัญหา (Problem Isolation) เป็นขั้นที่บุคคลรับรู้สิ่งเร้าที่ตนกำลังเผชิญอยู่ว่าเป็นปัญหา

๒. ขั้นแสวงหาเค้าเงื่อน (Search for Clues) เป็นขั้นที่บุคคลใช้ความพยายามอย่างมากในการระลึกรั้งประสบการณ์เดิม

๓. ขั้นตรวจสอบความถูกต้อง (Confirmation Check) ก่อนที่จะยอมรับสนองในลักษณะของการจับประเภทหรือแยกโครงการและเนื้อหา

๔. การตัดสินใจยอมรับสนองที่สอดคล้องและเหมาะสม

จอห์นสัน (Johnson) ได้แบ่งลำดับขั้นในการแก้ปัญหานั้นออกเป็น ๓ ขั้นคือ

๑. ขั้นเตรียมการ (Preparation Period) เป็นขั้นที่บุคคลมีแนวความคิดเกี่ยวกับปัญหาว่าอะไรคือปัญหา อะไรคือเกณฑ์ในการแก้ปัญหานั้น

๒. ขั้นผลงาน (Production Stage) เป็นการพิจารณาแนวทางที่เป็นไปได้ในการแก้ปัญหานั้น พยายามที่จะทำการเลือกใช้ในการแก้ปัญหานั้น

๓. การตัดสินใจ (Judgement Stage) จากในขั้นที่ ๒ ทำให้บุคคลสามารถตัดสินใจว่าจะใช้วิธีการที่จะแก้ปัญหานั้นได้ (Bourne, Ekstrand and Dominowski ๑๙๗๑ : ๕๖)

นอกจากนี้ กรีน (Green ๑๙๗๕ : ๑๘) ยังได้แบ่งระดับขั้นในการแก้ปัญหานั้นออกเป็น ๖ ระดับคือ

ระดับที่ ๑	ผู้แก้ปัญหารู้ถึงปัญหา
ระดับที่ ๒	ผู้แก้ปัญหารู้กฎเกณฑ์ที่จะใช้ในการแก้ปัญหานั้น
ระดับที่ ๓	ผู้แก้ปัญหารู้การตอบที่ถูกระหว่างการทำงาน
ระดับที่ ๔	ผู้แก้ปัญหานั้นต้องเลือกและประเมินการกระทำสำหรับใช้ในปัญหานั้น
ระดับที่ ๕	ผู้แก้ปัญหานั้นจัดปัญหาใหม่หรือสร้างวิธีการใหม่ในการแก้ปัญหานั้น
ระดับที่ ๖	ผู้แก้ปัญหานั้นต้องตระหนักว่าปัญหานั้นมีอยู่ทั่วไป

ทฤษฎีการแก้ปัญหาที่นิยมใช้กันมาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็คือ ทฤษฎีของคิวอี้ (John Dewey) ซึ่งมีขั้นตอนในการแก้ปัญหา ๕ ขั้น ได้แก่

๑. เกิดความสับสนวุ่นวาย สงสัยหรือคับข้องใจ
๒. ตรวจสอบดูว่าปัญหานั้นคืออะไร
๓. ค้นหาข้อเท็จจริง และดูทางที่จะแก้ปัญหา
๔. ทดลองดูทางที่จะแก้ปัญหานั้น หรือตรวจสอบปัญหานั้นใหม่
๕. นำเอาทางการแก้ปัญหาที่ใช่ไปใช้ต่อไป (ชม ภูมิภาค ๒๕๑๑ : ๕๓-๕๔)

การแก้ปัญหาที่จำเป็นที่จะต้องอาศัยการตัดสินใจที่ดีด้วย ลาโรช บัวศรี ได้กล่าวถึงวิธีการแก้ปัญหาไว้ดังนี้

๑. พิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นให้แน่ใจว่าเป็นปัญหาที่แท้จริง หรือเป็นเพียงผลของปัญหา
๒. พยายามแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหานั้น
๓. ใช้ข้อเท็จจริงที่หาได้ พิจารณาตัวปัญหาอีกครั้งหนึ่ง อาจทำให้เห็นปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
๔. กำหนดวิธีแก้ปัญหา ทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว ตามลำดับปัญหาที่มีอยู่
๕. เลือกใช้วิธีแก้ปัญหาที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุด
๖. วางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาที่ตกลงใจเลือกแล้วนั้น (สมาคมการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๐๕ : ๑๖)

สมชัย วุฒิวิเศษ (๒๕๐๕ : ๓๕) ได้สรุปถึงขั้นตอนที่ใช้อยู่ในการแก้ปัญหาทั่ว ๆ ไปไว้ดังนี้

๑. พิจารณาเรื่องราวที่เป็นปัญหา โดยจำแนกเป็น ๒ พวกคือ
  - ๑.๑ ความจริง ได้แก่ ข้อมูลจากสิ่งที่เกิดขึ้น และมีหลักฐานแน่นอน
  - ๑.๒ ความเห็น ได้แก่ ข้อคิดซึ่งพิจารณาจากข้อมูลที่ประมวลมาได้
๒. วิเคราะห์ปัญหาให้แน่ชัดว่าเป็น "ปัญหาเฉพาะหน้า" ซึ่งเป็นปัญหาเร่งด่วน หรือเป็น "ปัญหารอง" ซึ่งอาจเป็นหรือไม่เป็นสาเหตุเฉพาะหน้าก็ได้
๓. พิจารณาข้อมูล หาข้อมูล หรืออาจองหากข้อมูลจำเป็นพิเศษ เพื่อให้สามารถ

คัดลึงใจแกปัญหาไค

๔. คัดลึงควยเหตุผลจากข้อมูล
๕. ทึคตามผลหลังกคัดลึงใจแกปัญหาแลว

วึธีการแกปัญหาแบบวิทยาศาสตร์ เป็นวึธีการที่มีประลึทธิภพและแพรวหลาย
ทองทิพย วรรมพັນ และคณะ (๒๕๒๒ : ๓๓) กล้าวถึงการแกปัญหาแบบวิทยาศาสตร์
(Scientific Method) ไวว่า

๑. ชั้ค้งปัญหาหรือกำหนดปัญหา (Define the Problem)
๒. ชั้ค้งสมมุติฐาน (Setting up the Hypothesis)
๓. ชั้ค้งทดลองและรวบรวมข้อมูล (Finding Evidence)
๔. ชั้ค้งวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)
๕. ชั้ค้งสรุปผล (Evaluation)

นอกจากนี้วึธีการแกปัญหาตามหลักพุทธศาสตร์ ก็เป็นวึธีการที่มีชั้ค้งตอนคล้ายกับ
ชั้ค้งตอนของการแกปัญหาทางวิทยาศาสตร์ สมณ อมรวิวัณ (๒๕๑๓ : ๑๔๕) ไคแบ่งชั้ค้ง
ตอนการแกปัญหาตามหลักอวึยสัจสี่ออกเป็ ๔ ชั้ค้งคือ

- ชั้ค้งที่ ๑ หุกข์ คือ การกำหนดหัวขอปัญหา การเข้าใจตัวปัญหา
- ชั้ค้งที่ ๒ สมุทัย คือ การหาสาเหตุของปัญหา
- ชั้ค้งที่ ๓ นิโรธ คือ สมมุติฐานของการแกปัญหา
- ชั้ค้งที่ ๔ มรรค คือ วึถึทางที่จะนำไปสู่การแกปัญหาท้งลึง

งานวึจยที่เก็ยวกับการคัดลึงใจแกปัญหาท้งในประเทศไทยและท่างประเทศ พอ
สรุปไคดังนี้

ไบลัน (Beilin ๑๙๖๗ : ๕๒๓-๕๒๗) ไคศึกษาเป็รียบเทียบการแกปัญหาการ
สร้าค่างที่ไคมาจากการอึ้น ค้วการเป็ลลึงที่ค้วอึ้นร เป็รียบเทียบกลุ่มค้วอย่างที่มีอายุระหว้า
๒ - ๑๔ ปี พบว่า เด็กที่มีอายุมากกว่าจะแกปัญหาไคคึดีกว่า

เนเบอรส์ (Nabors ๑๙๗๕ : ๓๒๔-๑- ๓) ไคศึกษาเป็รียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการเร็ยและความสามารถในการแกปัญหาของนักเรียนชั้ค้งประถมปีที่ ๕ และ ๖ ไคอึ้
แบบทดสอบ Iowa Test of Basic Skill form ๕ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเร็ย และ

ใช้แบบทดสอบ Iowa Test of Educational Progress : Science วัดความสามารถในการแก้ปัญหา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียนหญิงและชาย ไม่แตกต่างกัน

เคลเลอร์เฮาส์ (Kellerhouse ๑๙๖๕ : ๕๗๘๑ - A) ได้ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ ในนิวยอร์ก ซึ่งพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

เฮาท์ รินเกนแบค และ เฟลฮูเซน (Houtz, Ringenback and Felhusen ๑๙๖๕ : ๑๓๓) ได้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒, ๔ และ ๖ จำนวน ๑๐๓ คน ที่มีความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติ และพื้นฐานทางเศรษฐกิจสังคม โดยใช้แบบทดสอบ Purdue Elementary Problem Solving Inventory ทดสอบการแก้ปัญหา และได้ทดสอบการคิดตามหลักตรรกศาสตร์ การสร้างสิ่งก๊อปปี้ ทัศนากาทางภาษา ทักษะการรับรู้ แบบแผนการตอบ และการวัด I.Q. ผลปรากฏว่าทุกตัวแปรที่วัดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับการแก้ปัญหา

ในปีต่อมา เฮาท์ และเฟลฮูเซน (Houtz and Felhusen ๑๙๖๖ : ๒๑๖ - ๒๓๓) ได้ศึกษาการแก้ปัญหานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๑๒ ห้องเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่มคือ กลุ่มเด็กหัดและให้รางวัล กลุ่มเด็กอย่างเดี๋ยว และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหานักเรียนกลุ่มแรกดีกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มเด็กอย่างเดี๋ยวจะมีระดับสูงที่สุด ซึ่งขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางฐานะเศรษฐกิจและสังคมด้วย

กอร์ (Goor ๑๙๖๘ : ๓๕๑๓ - A) พบว่า ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความสามารถในการแก้ปัญหา มีการถกเถียง วิพากษ์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาได้ดีกว่าผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ

นางนุช วรธนวาทะ (๒๕๑๔ : ๗๒ - ๗๔) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการแก้ปัญหาโดยอาศัยหลักการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิรุฬห์ เทพวิระพงศ์ (๒๕๑๔ : ๑๓๔) ได้ศึกษาถึงการแสดงพฤติกรรมการแก้ปัญหาของกลุ่มนักศึกษาปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่านักศึกษามีความสามารถในการแก้ปัญหาลึก คือสามารถชักถามปัญหา เสนอวิธีแก้ปัญหาและแสดงวิธีการแก้ปัญหาได้ถูกต้องตรงจุด จะเป็นผู้ที่มีความกล้าในการแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง มีความรับผิดชอบ และร่วมมือในการทำงานกลุ่ม

อารี เศรษฐชัย (๒๕๒๐ : ๔๖ - ๔๘) ได้ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของนักเรียนพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ชั้นปีที่ ๑, ๒ และ ๓ จำนวน ๒๒๖ คน พบว่าความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันทางบวก และความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า จะเพิ่มขึ้นตามระดับชั้น

เฉลิมพล คันทกุล (๒๕๒๑ : ๗๘ - ๘๐) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการทางสติปัญญาและความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กชายหญิง อายุ ๓ - ๖ ปี จำนวน ๕๐ คน ในเขตการศึกษา ๓ และพบว่าสติปัญญามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เมื่ออายุมากขึ้น ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าจะสูงขึ้น แต่เด็กชายและหญิงมีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน ทำให้พัฒนาการสติปัญญาและความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าแตกต่างกันด้วย

เพ็ญศิริ ชูติกุล (๒๕๒๒ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการสติปัญญาของเด็กปฐมวัย สสารและความสามารถในการแก้ปัญหาลึกของเด็กประถมต้นในเมืองและชนบท อายุ ๖-๑๐ ปี จำนวน ๑๒๐ คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความแตกต่างกันทางระดับอายุ และถิ่นที่อยู่มีสติปัญญา สสาร และความสามารถในการแก้ปัญหาลึกแตกต่างกัน และสัมพันธ์ทางการ

อนุรักษศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแก้ปัญหา

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (๒๕๒๓ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงผลของประสบการณ์การเล่นที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย จำนวน ๒๐ คน อายุเฉลี่ย ๕ - ๘ ปี โดยแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๒๐ คน คือ กลุ่มเล่นแบบอิสระ กลุ่มเล่นโดยมีผู้ชี้แนะ และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์การเล่นที่ให้กับเด็ก ไม่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กทั้ง ๓ กลุ่มแตกต่างกัน และเด็กส่วนใหญ่เชื่อมโยงความสามารถและทักษะที่ใช้ในการแก้ปัญหาหนึ่งไปสู่การแก้ใ้อีกปัญหาหนึ่ง

มนุษย์ทุกคนเมื่อมีปัญหาย่อมจะพยายามทุกวิถีทาง เพื่อแก้ปัญหานั้นให้สำเร็จ ลุล่วงไป วิธีในการแก้ปัญหานั้น มีหลายวิธี แต่ละวิธีก็มีขั้นตอนแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นวิธีตามหลักวิทยาศาสตร์ หรือพุทธศาสตร์ก็ตาม และทุกวิธีย่อมมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาให้สำเร็จทั้งสิ้น สำหรับเด็กปฐมวัยนั้นยังไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาควยเหตุผลตามหลักตรรกศาสตร์ได้ แต่เขาก็พยายามอย่างดีที่สุดที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จ ซึ่งขึ้นอยู่กับพัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ หรือสังคม ตลอดจนสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน โคบีผู้สนใจทำงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยมากพอสมควรทั้งในประเทศและต่างประเทศ แต่สำหรับในเรื่องการแก้ปัญหานั้นนับว่ามีน้อยมาก อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้พยายามรวบรวมหลักทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยมากที่สุดเท่าที่จะรวบรวมได้

วิธีดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องการกักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา ลักษณะการกักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๔ - ๖ ปี รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างการกักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัยในแต่ละสถานการณ์กับอายุ เพศ อาชีพของ ผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง โดยดำเนินการวิจัยดังนี้

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเรื่องนี้เป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง ๔ - ๖ ปี จำนวน ๖๖ คน จากโรงเรียนอนุบาลและศูนย์เด็กปฐมวัยในกรุงเทพมหานคร โดยการ สุ่มดังต่อไปนี้

๑. สุ่มโรงเรียนแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แยกประเภทตามสังกัด รวม ๓ สังกัดจะ ๑ โรงเรียน คือ โรงเรียนอนุบาลสามเสน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ โรงเรียนอนุบาลบ้านเค็ก ในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) และโรงเรียน อนุบาลละอออุทิศในสังกัดกรมการฝึกหัดครู

๒. สุ่มศูนย์เด็กปฐมวัยแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แยกประเภทตาม หน่วยงาน รวม ๓ หน่วยงานจะ ๑ แห่ง คือ สถาบันพัฒนาเด็กวัยก่อนสามขวบอยู่ในความ รับผิดชอบของ สภาสตรีแห่งชาติ โรงเรียนสอนเด็กก่อนเกณฑ์วัยก่อนสามขวบ ซึ่งอยู่ในความ รับผิดชอบของกรมศาสนา และสถานรับเลี้ยง เด็กสลัมคลอง เเจย อยู่ในความรับผิดชอบของกรม ประชาสงเคราะห์

๓. สุ่มเด็กปฐมวัยโดยการสุ่มอย่างง่าย จากหน่วยงานแต่ละสังกัดในช่วงอายุ ๔ ปี ถึง ๕ ปี ๑๑ เดือน คือ เด็กที่เกิดระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ - มกราคม ๒๕๖๒ จำนวน ๓๖ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๗ คน และในช่วงอายุ ๕ ปี ถึง ๕ ปี ๑๑ เดือน คือ เด็กที่เกิดระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ - มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๓๐ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๕ คน รวมเป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมด ๖๖ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามผู้ปกครอง และแบบทดสอบการกักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย

๑. สร้างแบบสอบถามผู้ปกครอง เพื่อทราบถึงพื้นฐานทางครอบครัวของ เด็ก ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้ คือ อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา จำนวนพี่น้องของ เด็ก จำนวนบุคคลในครอบครัว บุคคลที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด และสถานภาพทางครอบครัว ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเจ็มค่าและเลือกตอบ (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก)

๒. สร้างแบบทดสอบการกักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย โดยมีขั้นตอนดังนี้คือ

๒.๑ ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน พัฒนาการทางสติปัญญา

พัฒนาการทางภาษา ประมวลการ เรียนการสอนและแนวทางการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัย จากตำรา เอกสาร งานวิจัยต่างๆ การสังเกตพฤติกรรมและพูดคุยกับเด็ก ตลอดจนการสัมภาษณ์ครูและผู้ปกครอง

๒.๒ นำปัญหาที่เิ่มมาจัดหมวดหมู่เป็น ๘ หมู่ละ ๑๐ คำถาม รวม ๘๐ คำถาม ดังนี้

๑. ปัญหาของตนเองที่คงแก่ทันที คือ ปัญหาที่เกิดจากความต้องการหรือการกระทำของตัวเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น และจำเป็นคง ำกับกับแก้ไขทันทีในช่วงเวลานั้น เช่น ปัญหาจากความเจ็บปวด ความหิว ความกลัว เป็นต้น

๒. ปัญหาของตนเองที่ไม่คงแก่ทันที คือ ปัญหาที่เกิดจากความต้องการหรือการกระทำของตัวเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น แต่ไม่จำเป็นคง ำกับกับแก้ไขทันที เช่น ปัญหาจากความอยากได้ ความชอบ เป็นต้น

๓. ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น คือ ปัญหาที่เกิดจากความต้องการหรือการกระทำของตนเองหรือผู้อื่น โดยมีผลเกี่ยวข้องกับซึ่งกันและกัน โดยตรง

๔. ปัญหาของผู้อื่น คือ ปัญหาที่เกิดจากความต้องการหรือการกระทำของผู้อื่น โดยไม่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กเลย แต่เด็กเห็นเหตุการณ์หรืออยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

๒.๓ สร้างสถานการณ์จากปัญหาที่เิ่ม และนำสถานการณ์แต่ละขอมารสร้าง เป็นภาพสีขนาด ๕ x ๕ นิ้ว เพื่อเป็นสิ่งเร้าให้เด็กตอบปัญหา

๒.๔ ทำแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยสถานการณ์และภาพใญ่ตรงคุณวุฒิ
๓ ท่าน พิจารณาความเหมาะสม พบว่าสถานการณ์บางสถานการณ์ยังถามไม่ชัดเจน
ภาพบางภาพเป็นการนำเด็กให้ตอบปัญหามากเกินไป และบางภาพขาดความละเอียดชัดเจน
จึงนำมาปรับปรุงแก้ไข

๒.๕ นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียง
กับตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๐ คน จากนั้นนำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง และ
ตัดออกให้เหลือเพียง ๓๐ ข้อ กอนนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร โดยเรียงลำดับปัญหาดังนี้

๑. ปัญหาของตนเองที่คงแก้ทันที ได้แก้ปัญหในสถานการณ์ที่ ๑ - ๗

๒. ปัญหาของตนเองที่ไม่คงแก้ทันที ได้แก้ปัญหในสถานการณ์ที่

๘ - ๑๘

๓. ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ได้แก้ปัญหในสถานการณ์ที่

๑๙ - ๒๘

๔. ปัญหาของผู้อื่น ได้แก้ปัญหในสถานการณ์ที่ ๒๙ - ๓๐

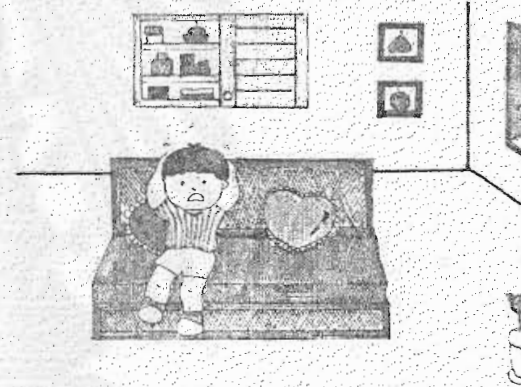
แบบทดสอบการตัดสินใจแก้ปัญหาของ เด็กปฐมวัย ประกอบด้วยสถานการณ์ที่เป็น
ปัญหาและภาพ จำนวน ๓๐ ข้อ กังแสดงไว้ในตารางที่ ๑

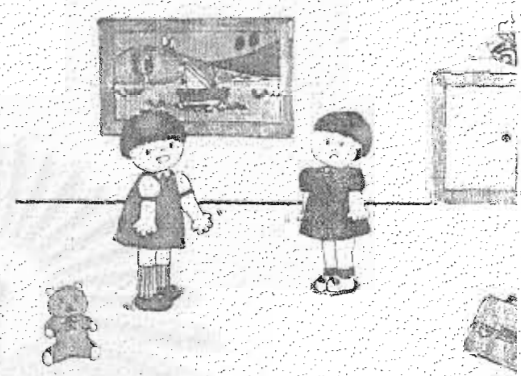
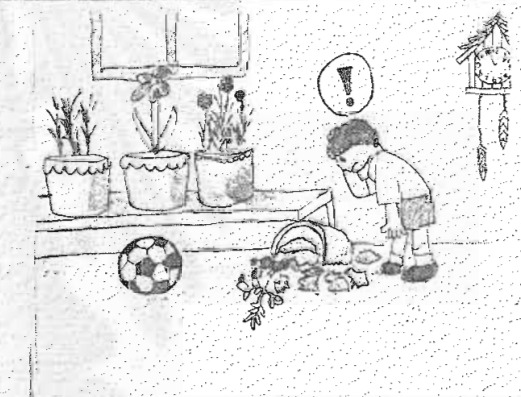
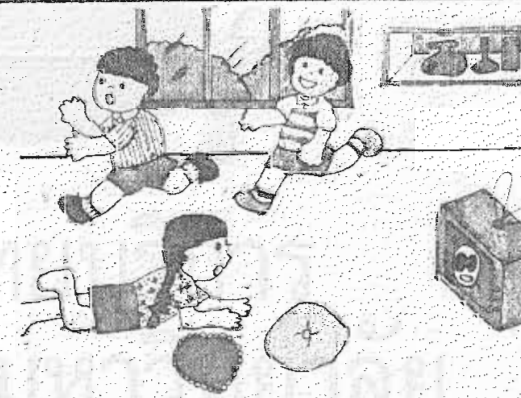
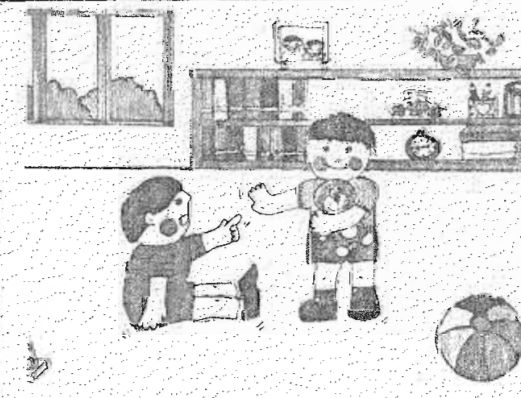
ตารางที่ ๑ สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและภาพ

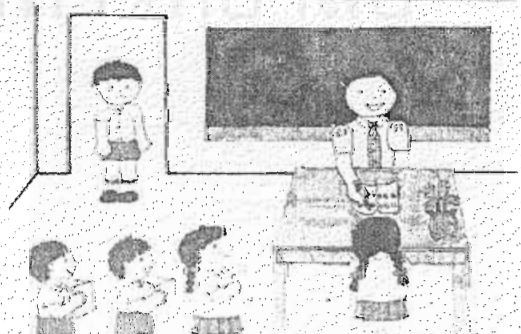
ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๑	<p>ถ้าหนูไปเที่ยว เขากินกับคุณแม่ แล้วหนู มีแคตยี่ราฟเฟลิน มองนาอีกทีไม่รู้ คุณแม่ไปอยู่ที่ไหน หนูจะทำอย่างไร</p>	
๒	<p>ถ้าหนูวิ่ง เล่นกับเพื่อนๆ แล้วไปสะดุด ก้อนหินตกลงหัวเขาแตก หนูจะทำ อย่างไร</p>	
๓	<p>ถ้าหนูตื่นขึ้นมากลางดึกแล้วรู้สึกหัวน้ำ หนูจะทำอย่างไร</p>	

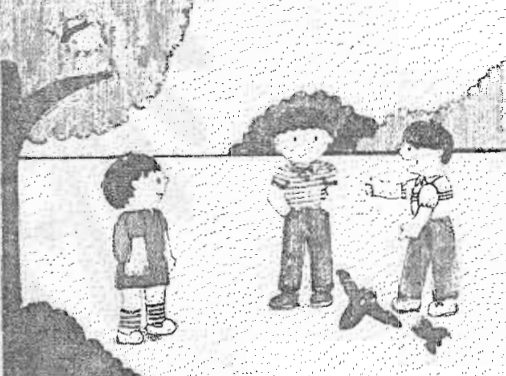
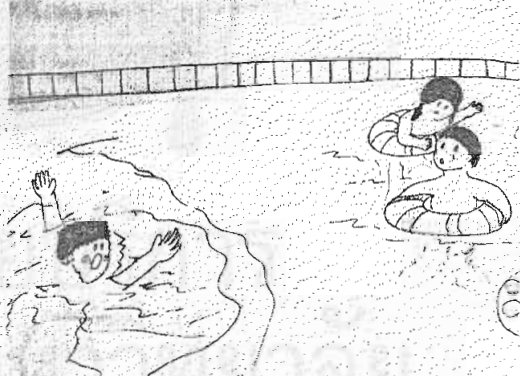

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๔	ถ้าหนูกินนอนคอนเรา และจะรีบไปโรงเรียน แต่หาแปรงสีฟันของหนูไม่พบ หนูจะทำอย่างไร	
๕	ถ้าหนูไม่สบาย รู้สึกปวดศีรษะ หนูจะทำอย่างไร	
๖	ถ้าหนูกำลังเดินไปกับเพื่อนแล้วฝนเกิดตกลงมาอย่างแรง หนูจะทำอย่างไร	
๗	ถ้าหนูรู้สึกหิวมาก บังเอิญเดินไปพบขนมที่ถูกทิ้งตกอยู่ข้างทาง หนูจะทำอย่างไร	

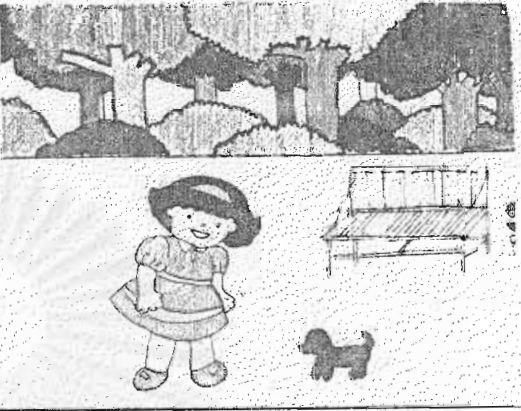
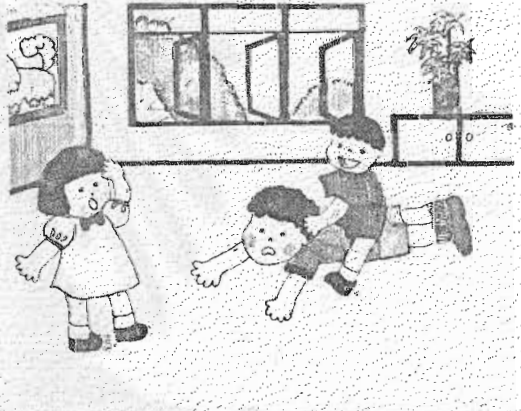
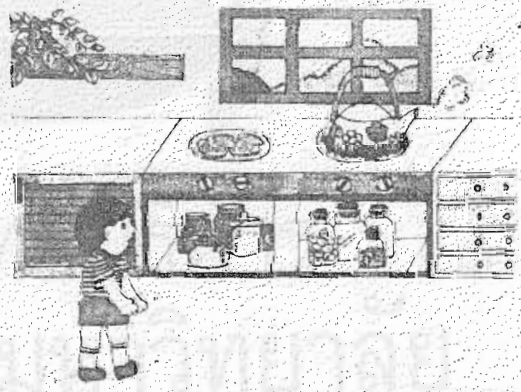
ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๕	เพื่อนกำลังรวมซื้อไอศกรีมกันใหญ่ เลย หนูอยากทางไอศกรีมบาง แต่ลืมเอาสตางค์มาโรงเรียน หนูจะทำอย่างไร	
๘	ถ้าหนูทำถุงโป่งสวรรค์ลอยขึ้นไป ติดเพดานห้อง แล้วหนูหยิบไม่ถึง หนูจะทำอย่างไร	
๑๐	ถ้าหนูอยากดู ทีวี มาก หนูจะทำ อย่างไร	
๑๑	ถ้าหนูอยากไปเที่ยวแคนเนรมิตรมาก หนูจะทำอย่างไร	

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๑๒	ถ้าหนูอยากจะข้ามถนน แต่มีรถวิ่งไปวิ่งมา หนูจะทำอย่างไร	
๑๓	ถ้าวันนี้ที่โรงเรียนมีอาหารกลางวัน ที่หนูไม่ชอบ หนูจะทำอย่างไร	
๑๔	ถ้าหนูทำตุ๊กตาบอลถึง เขาไปโต๊ะเคียง แล้วกลานเขาไปหยิบไม่ถึง หนูจะทำอย่างไร	
๑๕	ถ้าหนูรอคุณพ่อมารับกลับบ้านตั้งนานแล้ว แยกยังไม่มา หนูจะทำอย่างไร	

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๑๖	ถ้าหนูชอบหนังสือการ์ตูนของเพื่อนไปอ่านแล้วทำลาย หนูจะทำอย่างไร	
๑๗	ถ้าหนูเตะฟุตบอลไปตุงกระดาษบนโต๊ะของคุณครูแตก หนูจะทำอย่างไร	
๑๘	ถ้าหนูกำลังดูทีวี อยู่แล้วมีคนมาส่งเสียงเอะอะรบกวน หนูจะทำอย่างไร	
๑๙	ถ้าหนูกำลังเล่นของเล่นอย่างสนุกสนาม แล้วมีคนมาแย่งของเล่นของหนูไป หนูจะทำอย่างไร	

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๒๐	ถ้าหนูเดินมาช้าๆ ก็มีหมาตัวใหญ่ มันวิ่งเข้ามาหา หนูจะทำ อย่างไร	
๒๑	ถ้าเพื่อนมาชนหนูตกลงแล้ววิ่งหนี ไป หนูจะทำอย่างไร	
๒๒	ถ้าน้อง เอาจอง เต้นของหนูไปเล่น แล้วทำพัง หนูจะทำอย่างไร	
๒๓	ถ้าวันนี้หนูไม่ได้เอาการบ้านมาส่ง คุณครู หนูจะทำอย่างไร	

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๒๔	ถ้าหนูกับเพื่อนเล่นของเล่นเสร็จแล้วเพื่อนไม่ยอมเก็บของเล่น หนูจะทำอย่างไร	
๒๕	ถ้าหนูเห็นเพื่อนทะเลาะกัน หนูจะทำอย่างไร	
๒๖	ถ้าหนูกำลังว่ายน้ำอยู่ แล้วเห็นคนจมน้ำ หนูจะทำอย่างไร	
๒๗	ถ้าหนูเห็นน้องของหนูกำลังจะถูกหมากัด หนูจะทำอย่างไร	

ลำดับที่	สถานการณ์ที่เป็นปัญหา	ภาพ
๒๕	ถ้าหนูพบลูกหมาหลงทางมา หนูจะทำอย่างไร	
๒๖	ถ้าน้องของหนูไปรังแกคนอื่น หนูจะทำอย่างไร	
๓๐	ถ้าหนูเดินไปพบคนน้ำกำลังเดือดอยู่บนเตา หนูจะทำอย่างไร	

๒.๖ สร้างตารางบันทึกคำขอบของ เร็กในการ ตักสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการบันทึก (ไปรศุฎรายละเอียคในภาคผนวก)

๒.๗ ตั้ง เกมทำกาวิเคราะเว็ชัการ ตักสินใจแก้ปัญห (ไปรศุฎรายละเอียคใน การวิเคราะห้ขอมูล)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อกับอาจารย์ใหญ่ของแต่ละโรงเรียนพร้อมทั้งขอส่งตัวอย่าง สร้างความคุ้นเคย กับตัวอย่างประชากรและดำเนินการทดสอบตามวันและเวลาในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ กำหนดวัน เวลาและสถานที่ดำเนินการทดสอบ

วันเวลา	สถานที่ดำเนินการ
๓๑ มกราคม - ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖	ศูนย์พัฒนาเด็กวัดขณะสงคราม
๗ กุมภาพันธ์ - ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖	โรงเรียนอนุบาลระยอง
๑๔ กุมภาพันธ์ - ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖	ศูนย์พัฒนาเด็กวัดของ สม
๒๑ กุมภาพันธ์ - ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖	สถานรับเลี้ยง เด็กสลัมคลองเตย
๒๘ กุมภาพันธ์ - ๔ มีนาคม ๒๕๒๖	โรงเรียนอนุบาลสามเสน
๕ มีนาคม - ๘ มีนาคม ๒๕๒๖	โรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ก

๒. ดำเนินการทดสอบโดยให้เด็กดูภาพทีละคน ทีละภาพ ภาพละประมาณ ๓ นาที ครั้งละ ๘ - ๑๐ ภาพ ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยเล่าถึงสถานการณ์ในแค่อะภาพและตั้งคำถามว่า ถ้าอยู่ในสถานการณ์นั้นนักเรียนจะทำอย่างไร ผู้วิจัยพยายามกระตุ้นเด็กให้ตอบคำถามเพิ่มขึ้น ถ้าคำตอบของเด็กยังไม่ชัดเจน และมีการพูดเสริมแรงหลังจากทำแบบสอบถามแต่ละข้อ

๓. บันทึกคำตอบการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กแต่ละสถานการณ์ลงในตารางบันทึกคำตอบที่ผู้วิจัยได้ทำไว้ล่วงหน้า พร้อมทั้งใช้เทปบันทึกเสียงประกอบด้วย

๔. ในระหว่างที่กำลังดำเนินการทดสอบแต่ละโรงเรียนนั้น ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้ผู้ปกครองของตัวอย่างประชากรตอบรายละเอียด ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่ตอบแบบสอบถาม ใช้การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์วิธีการตัดสินใจ แก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย โดยศึกษาจากเอกสารงานวิจัยต่างๆ และคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ เป็น ๗ เกณฑ์ ดังนี้

- ๑.๑ การหลีกเลี่ยงไม่ยอมตัดสินใจแก้ปัญหาหรือไม่รู้วิธีแก้ปัญหาเห็น
- ๑.๒ การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม
- ๑.๓ การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม
- ๑.๔ การตัดสินใจแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปไม่ได้
- ๑.๕ การตัดสินใจแก้ปัญหา โดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
- ๑.๖ การตัดสินใจแก้ปัญหา โดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม
- ๑.๗ การตัดสินใจแก้ปัญหา โดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ตารางที่ ๓ ตัวอย่างการวิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย

สถานการณ์	คำตอบ	๑.๑	๑.๒	๑.๓	๑.๔	๑.๕	๑.๖	๑.๗
ถ้าหนูไปเที่ยวเขาคินกับคุณแม่แล้วมีตุ๊กตายุร่าเฟลิน มองมาอีกที ไม่รู้คุณแม่ไปอยู่ที่ไหน หนูจะทำอย่างไร	ไม่รู้ ร้องไห้ รออยู่ที่เดิมให้คุณแม่มารับ เดินตามหา นั่งรถเมลกลับบ้านเอง บอกตำรวจ	✓						
ถ้าหนูรอคุณแม่มารับกลับบ้านตั้งนานแล้ว แต่ก็ยังไม่มา หนูจะทำอย่างไร	อยู่ที่นั่นเลย ออกหนอรอจนกว่าจะมารับ เดินกลับบ้านเอง โทรโทรศัพทไปที่บ้าน บอกให้คนอื่นที่ไม่รู้จักพาไปส่ง ให้คนขับรถโรงเรียนพาไปส่งบ้าน	✓		✓		✓	✓	✓

สถานการณ์	คำตอบ	๑.๑	๑.๒	๑.๓	๑.๔	๑.๕	๑.๖	๑.๗
<p>ในวันนี้ที่โรงเรียน มีอาหารกลางวัน ที่หนูไม่ชอบทาน หนูจะทำอย่างไร</p>	<p>ไม่รู้ กินขนมแทน เททิ้ง หนีกลับบ้านไปกินที่บ้าน ไปขอเงินคุณแม่ซื้อใหม่</p>	✓						
<p>ถ้าน้องของหนูไป รังแกคนอื่น หนูจะทำอย่างไร</p>	<p>ห้ามไม่ให้ไปรังแกเพื่อน คังน้องออกมาแล้วคังน้อง ไปบอกแหม่วานองรังแกเพื่อน ให้แม่จับน้องขังในห้องน้ำ</p>		✓					
				✓				
					✓			
							✓	
								✓

๒. วิเคราะห์สถานการณ์ของผู้ปกครองจากแบบสอบถามผู้ปกครอง โดยแยกเป็น
คำถามต่างๆ

๒.๑ อาชีพของผู้ปกครองมี ๕ ประเภท ได้แก่ อาชีพรับราชการ ค้าขาย
รับจ้าง ลูกจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูล

๒.๒ รายได้ของผู้ปกครองมี ๕ ระดับ ได้แก่ มีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท
มีรายได้เกิน ๕,๐๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท, มีรายได้เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่เกิน
๑๕,๐๐๐ บาท, มีรายได้เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป และที่ไม่ทราบข้อมูล

๒.๓ การศึกษาของผู้ปกครอง มี ๕ ระดับ ได้แก่ สำเร็จการศึกษาใน
ระดับประถมศึกษา, ระดับมัธยมศึกษา, ไม่เกินระดับปริญญาตรี, ตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป และ
ที่ไม่ทราบข้อมูล

ที่ไม่ทราบข้อมูล เนื่องจากบิดาหรือมารดาของเด็กถึงแก่กรรม หรือแยกทาง
กัน เด็กอยู่ภายใต้การดูแลของผู้อื่น จึงไม่สามารถให้ข้อมูลของบิดามารดาได้

๓. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences)

๓.๑ วิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภทของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครองด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS ใน Subroutine ANOVA

๓.๒ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยแต่ละสถานการณ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง ด้วยวิธีทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) และคำนวณค่าสถิติ Cramer's V โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS ใน Subroutine CROSSTABS

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอเป็นตอนๆ ดังนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์ลักษณะ การตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภทของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยในแต่ละสถานการณ กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

B	แทน	ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที
C	แทน	ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที
D	แทน	ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น
E	แทน	ปัญหาของผู้อื่น
T	แทน	ปัญหา รวมทั้งหมด
1	แทน	ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้
2	แทน	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม
3	แทน	วิธีการตัดสินใจด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม
4	แทน	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้
5	แทน	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
6	แทน	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม
7	แทน	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วย ที่ เป็นไปไม่ได้

ตอนที่ ๑. วิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภทของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครองและการศึกษาของผู้ปกครองกับปัญหาประเภทต่างๆ ดังนี้

๑. เปรียบเทียบกับปัญหาของตนเองที่คงแก่แท้
๒. เปรียบเทียบกับปัญหาของตนเองที่ไม่คงแก่แท้
๓. เปรียบเทียบกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น
๔. เปรียบเทียบกับปัญหาของผู้อื่น
๕. เปรียบเทียบกับปัญหารวมทั้งหมด

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธี โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว ซึ่งมีสถิติ F เป็นตัวทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕

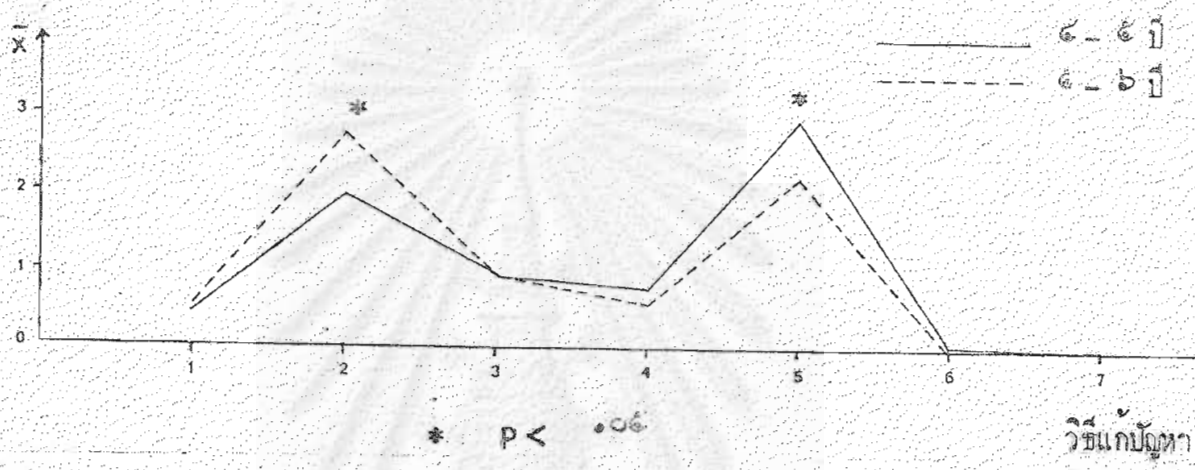
ตารางที่ ๔ ค่าเฉลี่ยการทัศนคติใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ในการแก้ปัญหาประเภทต่างๆ

ประเภท ของปัญหา	อายุ	$\bar{X}$ การทัศนคติใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเอง ที่ทองแก้ทันที	๔ - ๕ ปี	๐.๔๑	๑.๕๗	๐.๕๑	๐.๓๒	๒.๕๓	๐.๓๑	๐.๐๐
	๕ - ๖ ปี	๐.๕๓	๓.๓๖*	๐.๕๔	๐.๕๖	๒.๒๑*	๐.๐๐	๐.๐๐
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ทองแก้ทันที	๔ - ๕ ปี	๐.๑๘	๒.๑๖	๐.๕๔	๐.๕๐	๒.๓๗	๐.๕๔	๐.๔๑
	๕ - ๖ ปี	๐.๐๘	๒.๒๕	๑.๓๕	๐.๗๔	๒.๑๕	๐.๓๒	๐.๐๖*
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้อื่น	๔ - ๕ ปี	๐.๘๑	๓.๒๕	๐.๘๔	๐.๖๒	๔.๑๒	๐.๐๓	๐.๓๑
	๕ - ๖ ปี	๐.๔๔	๕.๕๕*	๐.๕๓	๐.๘๕	๓.๔๗	๐.๐๓	๐.๑๕
ปัญหาของผู้อื่น	๔ - ๕ ปี	๐.๔๔	๑.๕๓	๐.๘๑	๑.๕๐	๑.๖๘	๐.๐๓	๐.๐๐
	๕ - ๖ ปี	๐.๐๘*	๒.๑๘*	๐.๘๘	๑.๕๔*	๐.๕๑*	๐.๐๐	๐.๐๐
ปัญหาทั้งหมด	๔ - ๕ ปี	๑.๘๕	๘.๕๑	๓.๕๐	๓.๓๔	๑๑.๑๖	๐.๕๓	๐.๓๒
	๕ - ๖ ปี	๑.๑๕	๑๑.๓๖*	๓.๗๑	๔.๐๘	๘.๗๔*	๐.๓๕	๐.๒๑*

* P < .๐๕

๑.๑ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ท้องแก่ทันที

กราฟที่ ๑ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ท้องแก่ทันที

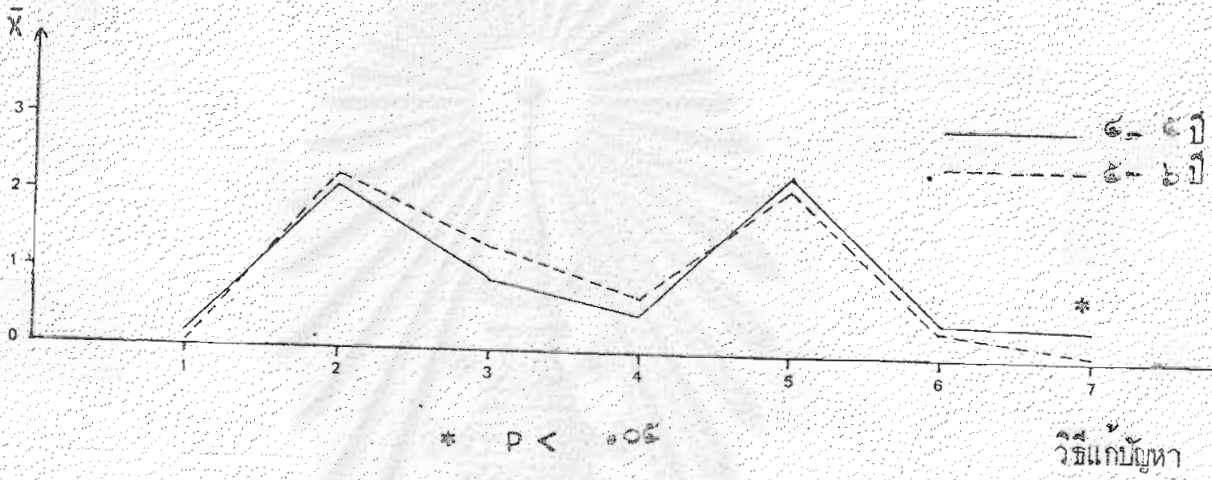
จากกราฟที่ ๑ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ท้องแก่ทันที มากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาควยหรือแก้ปัญหาควยไม่ได้ วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๒ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือ เด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี จะใช้วิธีที่ ๒ มากกว่าเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี และเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี จะใช้วิธีที่ ๕ มากกว่าเด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี

๑๑๒. เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๒ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

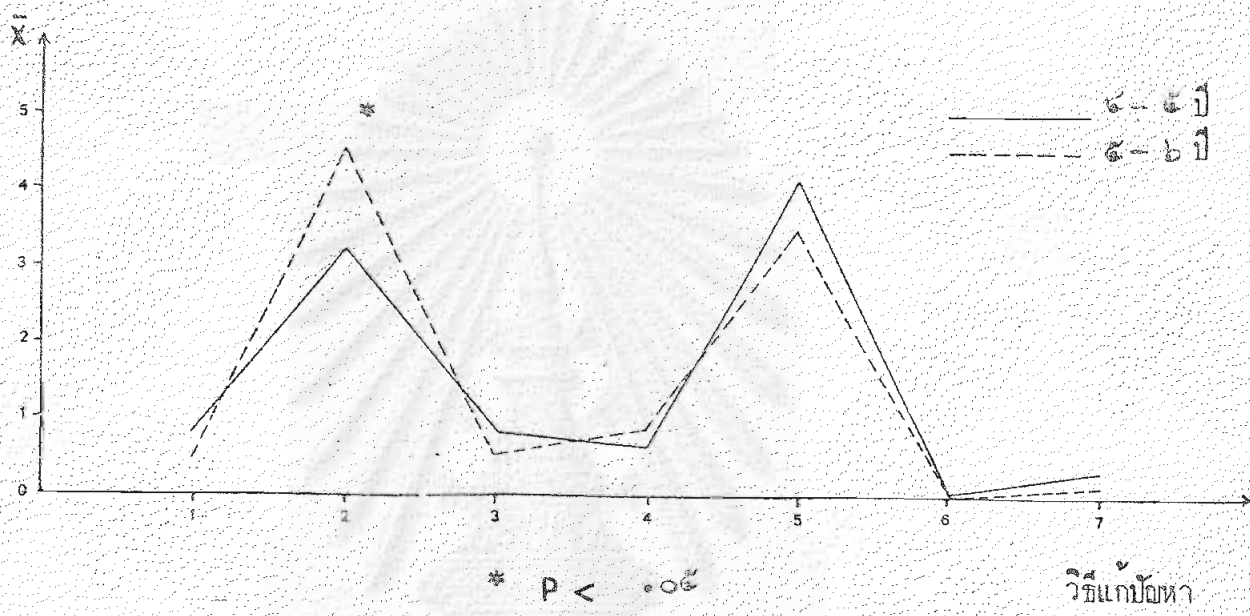

จากกราฟที่ ๒ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และในวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาคหรือแก้ปัญหาคไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาคมีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๗ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕ คือ เด็กที่มีอายุ ๕-๕ ปี จะใช้วิธีที่ ๗ มากกว่าเด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี

๑.๓ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

กราฟที่ ๓. ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

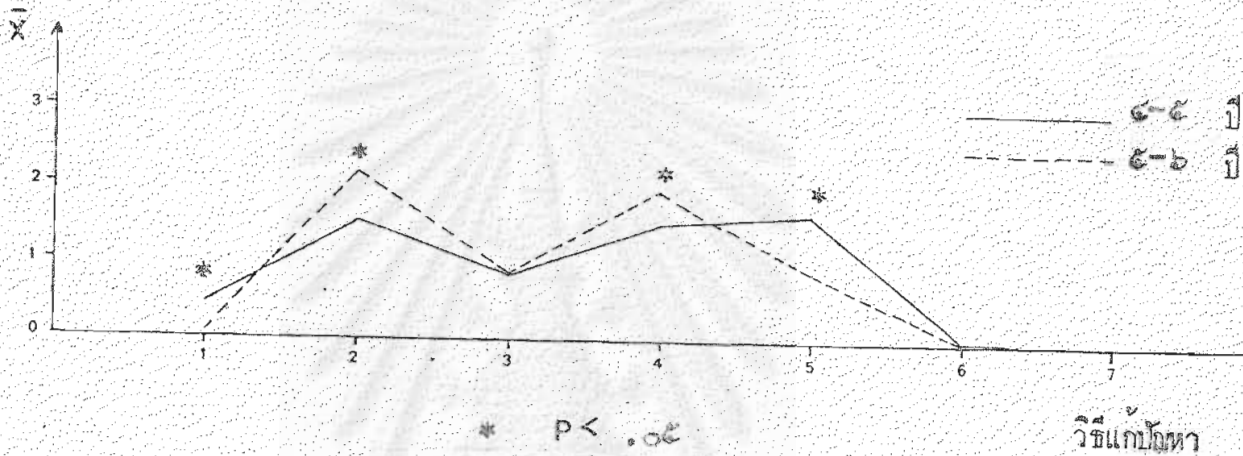

จากกราฟที่ ๓ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาคงของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคงด้วยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคงโดยผู้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปได้ และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาคงหรือแก้ปัญหาคงไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคงด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคงด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ วิธีที่ ๖ ใ้ยอมให้ผู้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาคงโดยให้ผู้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๒ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือเด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปีจะใช้วิธีที่ ๒ มากกว่าเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี

๑.๕ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน กับปัญหาของผู้อื่น

กราฟที่ ๔ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ในการแก้ปัญหาของผู้อื่น

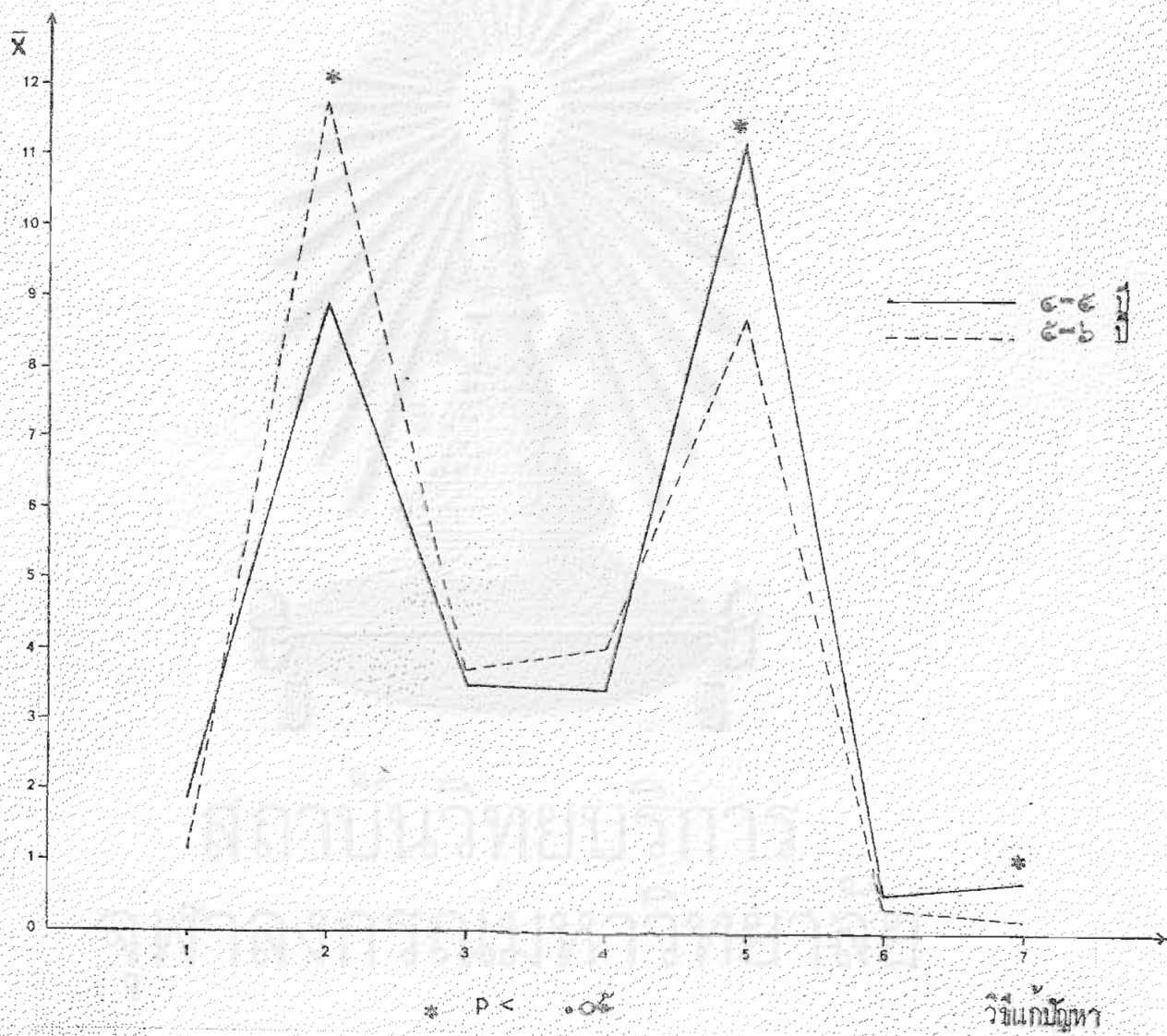

จากกราฟที่ ๔ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของผู้อื่นมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาคหรือแก้ปัญหาคไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วย ที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาคมีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๑, ๒, ๔ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือวิธีที่ ๒ และ ๔ เด็กที่มีอายุ ๔ - ๖ ปีใช้มากที่สุด และวิธีที่ ๑ และ ๕ เด็กที่มีอายุ ๔ - ๕ ปีใช้มากที่สุด

๑.๕ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันกับปัญหาทั้งหมด

กราฟที่ ๕ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันในการแก้ปัญหาทั้งหมด

จากกราฟที่ ๕ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาทั้งหมดมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๒, ๕ และ ๗ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือวิธีที่ ๒ เด็กที่มีอายุ ๕ - ๖ ปี จะใช้มากที่สุด และวิธีที่ ๕ และวิธีที่ ๗ เด็กที่มีอายุ ๔ - ๕ ปีจะใช้มากที่สุด

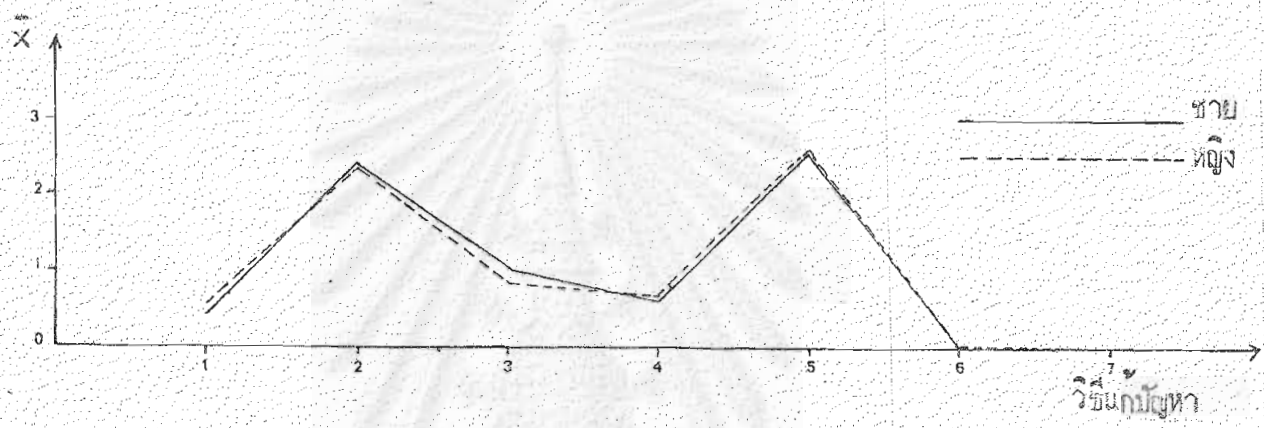
สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน
ในการแก้ปัญหาประเภทต่างๆ

ประเภท ของปัญหา	เพศ	X̄ การตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเอง ที่ต้องแก้ทันที	ชาย	๐.๕๑	๒.๕๑	๑.๐๐	๐.๖๓	๒.๕๖	๐.๐๐	๐.๐๐
	หญิง	๐.๓๓	๒.๓๕	๐.๘๕	๐.๖๖	๒.๕๘	๐.๑๓	๐.๐๐
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ต้องแก้ทันที	ชาย	๐.๑๕	๒.๓๓	๑.๒๖	๐.๕๖	๒.๐๘	๐.๕๕	๐.๑๘
	หญิง	๒.๑๒	๒.๑๒	๐.๖๘	๒.๕๕	๒.๕๕	๐.๓๑	๐.๒๘
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้อื่น	ชาย	๐.๖๕	๓.๘๑	๐.๘๓	๐.๘๒	๓.๕๘	๐.๐๐	๐.๒๑
	หญิง	๐.๕๘	๓.๘๑	๐.๕๓	๐.๖๖	๕.๐๐	๐.๐๖	๐.๒๕
ปัญหาของผู้อื่น	ชาย	๐.๓๕	๑.๘๕	๐.๖๘	๑.๓๕	๑.๒๑	๐.๐๓	๐.๐๐
	หญิง	๐.๑๖	๑.๓๘	๑.๐๓	๑.๖๖	๑.๓๓	๐.๐๐	๐.๐๐
ปัญหาทั้งหมด	ชาย	๑.๕๖	๑๐.๕๘	๓.๗๖	๓.๓๕	๕.๕๕	๐.๕๓	๐.๓๘
	หญิง	๑.๕๑	๑๐.๑๖	๓.๕๕	๓.๖๖	๑๐.๕๑	๐.๕๑	๐.๕๓

๒.๑ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๒ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

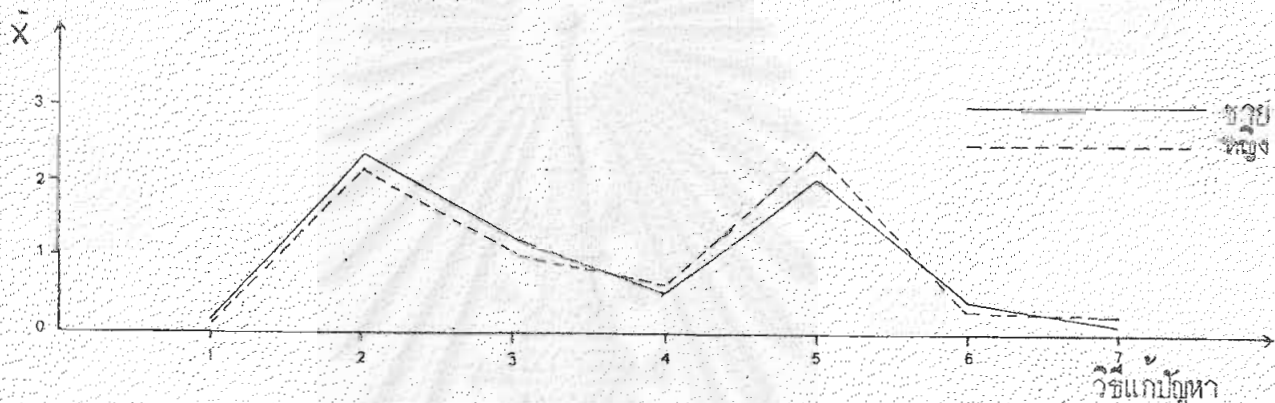

จากกราฟที่ ๒ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหของตนเองที่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๑๕

๒.๒ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๓ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

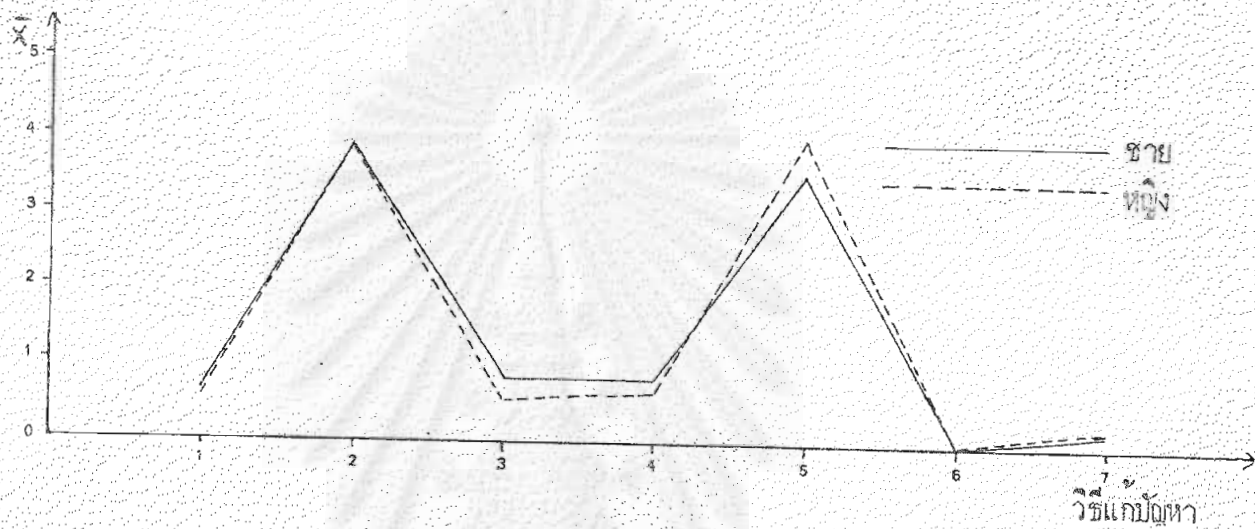
จากกราฟที่ ๓ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปไม่ได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปไม่ได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ชื่นชอบที่สุด คือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกันระหว่างความมีนัยสำคัญ .๕๕

๒๖.๓ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

กราฟที่ ๔ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

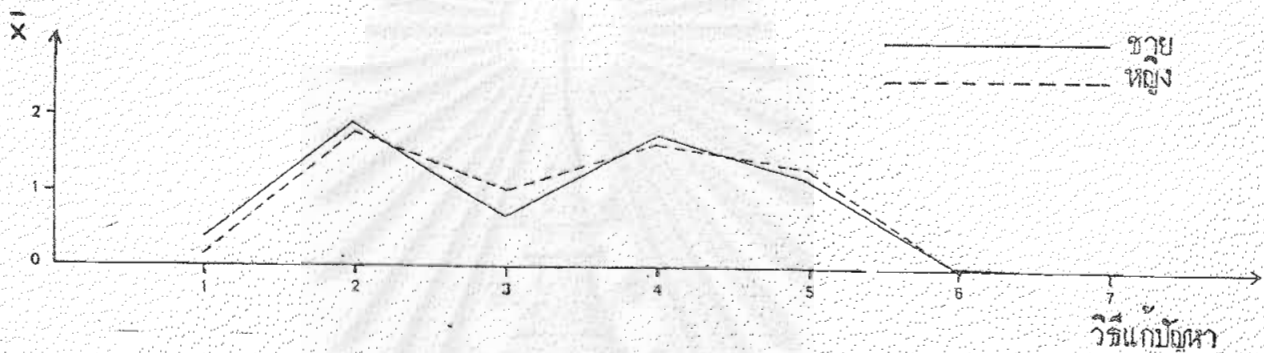

จากกราฟที่ ๔ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๒.๔ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันกับปัญหาของผู้อื่น

กราฟที่ ๕ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาคู่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาของผู้อื่น

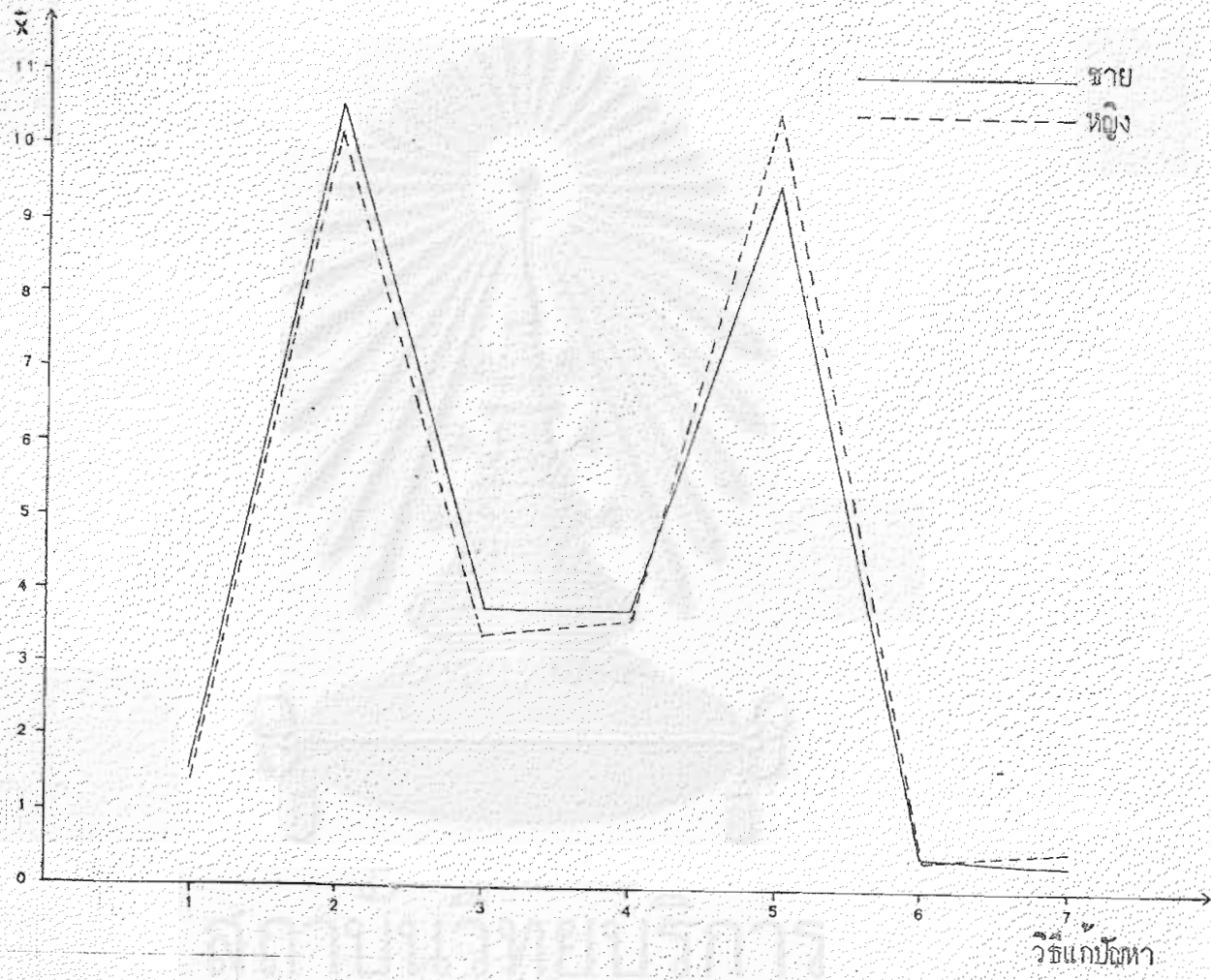

จากกราฟที่ ๕ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของผู้อื่นมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม, วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ใช้ น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

๒.๕ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน กับปัญหาทั้งหมด

กราฟที่ ๑๐ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันในการแก้ปัญหาทั้งหมด

จากกราฟที่ ๑๐ พบว่าเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาทั้งหมดมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

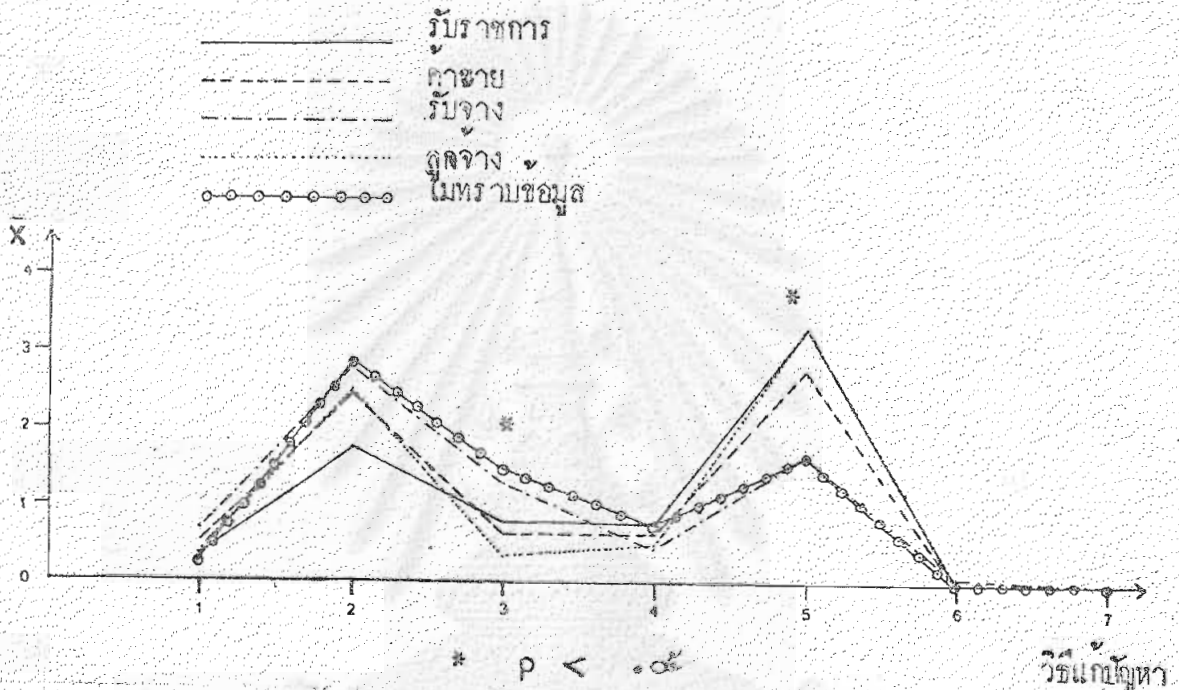
ตารางที่ ๖ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง
มีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาประเภทต่างๆ

ประเภท ของปัญหา	อาชีพของ ผู้ปกครอง	X การตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเอง ที่คองแก้ทันที	รับราชการ	๐.๓๖	๑.๓๓	๐.๓๓	๐.๓๖	๓.๓๓	๐.๐๐	๐.๐๐
	ค้าขาย	๐.๕๕	๒.๕๖	๐.๖๒	๒.๖๒	๒.๓๓	๐.๐๐	๐.๐๐
	รับจ้าง	๐.๓๑	๒.๕๓	๑.๖๕	๐.๕๓	๑.๖๕	๐.๐๖	๐.๐๐
	ลูกจ้าง	๐.๓๓	๒.๕๐	๐.๓๓	๑.๕๐	๓.๓๓	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๕๕	๑.๕๓	๑.๕๐	๐.๓๕	๑.๖๒	๐.๐๐	๐.๐๐
				*		*		
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่คองแก้ทันที	รับราชการ	๐.๑๕	๒.๓๖	๐.๓๓	๐.๕๕	๒.๕๕	๐.๕๑	๐.๒๓
	ค้าขาย	๐.๑๕	๑.๕๒	๑.๑๕	๐.๓๓	๒.๖๒	๐.๓๕	๐.๐๐
	รับจ้าง	๐.๐๖	๒.๐๖	๑.๕๓	๐.๓๑	๑.๓๖	๐.๕๓	๐.๕๓
	ลูกจ้าง	๐.๐๐	๒.๖๓	๐.๖๓	๐.๑๓	๒.๕๓	๐.๓๓	๐.๓๓
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๕	๒.๓๓	๑.๕๓	๑.๐๐	๑.๓๓	๐.๑๒	๐.๐๐
				*				
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้อง กับผู้อื่น	รับราชการ	๐.๕๕	๕.๐๕	๐.๕๑	๐.๕๑	๕.๓๒	๐.๐๐	๐.๓๖
	ค้าขาย	๐.๖๒	๕.๐๐	๐.๕๖	๑.๐๕	๓.๖๕	๐.๐๕	๐.๐๕
	รับจ้าง	๐.๕๒	๕.๑๒	๑.๐๖	๐.๕๓	๓.๑๕	๐.๐๖	๐.๒๕
	ลูกจ้าง	๐.๖๓	๓.๓๓	๑.๑๓	๐.๖๓	๓.๕๓	๐.๐๐	๐.๒๓
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๖๒	๓.๓๓	๑.๖๒	๑.๖๒	๓.๓๕	๐.๐๐	๐.๐๐
				*				
ปัญหาของผู้อื่น	รับราชการ	๐.๒๓	๒.๐๕	๐.๓๖	๑.๕๕	๑.๓๓	๐.๐๕	๐.๐๐
	ค้าขาย	๐.๐๕	๑.๑๕	๑.๐๕	๒.๐๐	๑.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	รับจ้าง	๐.๓๕	๑.๓๖	๑.๒๕	๑.๕๒	๐.๓๖	๐.๐๐	๐.๐๐
	ลูกจ้าง	๐.๕๐	๑.๕๓	๐.๓๓	๑.๓๓	๒.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๕	๑.๖๒	๑.๒๕	๑.๓๕	๑.๑๒	๐.๐๐	๐.๐๐
				*				
ปัญหารวมทั้งหมด	รับราชการ	๑.๒๓	๑๐.๒๓	๒.๓๒	๓.๒๓	๑๑.๕๕	๐.๕๕	๐.๕๕
	ค้าขาย	๑.๓๕	๑๐.๒๓	๒.๓๑	๕.๕๖	๑๐.๐๕	๐.๕๖	๐.๐๕
	รับจ้าง	๑.๕๕	๑๐.๓๑	๕.๑๒	๓.๕๓	๓.๓๕	๐.๕๕	๐.๓๑
	ลูกจ้าง	๑.๕๐	๑๐.๓๓	๒.๕๐	๒.๖๓	๑๒.๐๐	๐.๓๓	๐.๖๓
	ไม่ทราบข้อมูล	๑.๓๓	๑๐.๒๕	๕.๒๕	๕.๑๒	๓.๕๓	๐.๑๒	๐.๐๐
				*		*	*	

* p < .๐๕

๓.๑ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ตอ้งแก้ทันที

กราฟที่ ๓๑ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ในการแก้ปัญหาของตนเองที่ตอ้งแก้ทันที

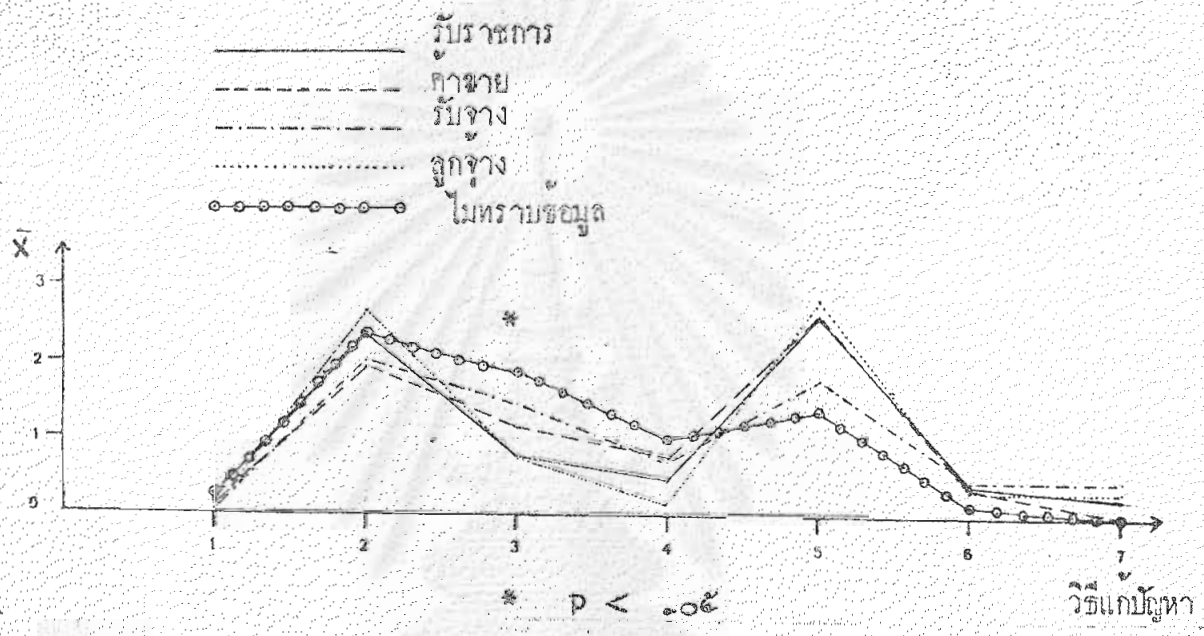

จากกราฟที่ ๓๑ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ตอ้งแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใ้ชอบที่สุดคือ วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างและไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครองจะใ้มากที่สุด และในวิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการและลูกจ้างจะใ้มากที่สุด

๓.๒ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๒๒ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

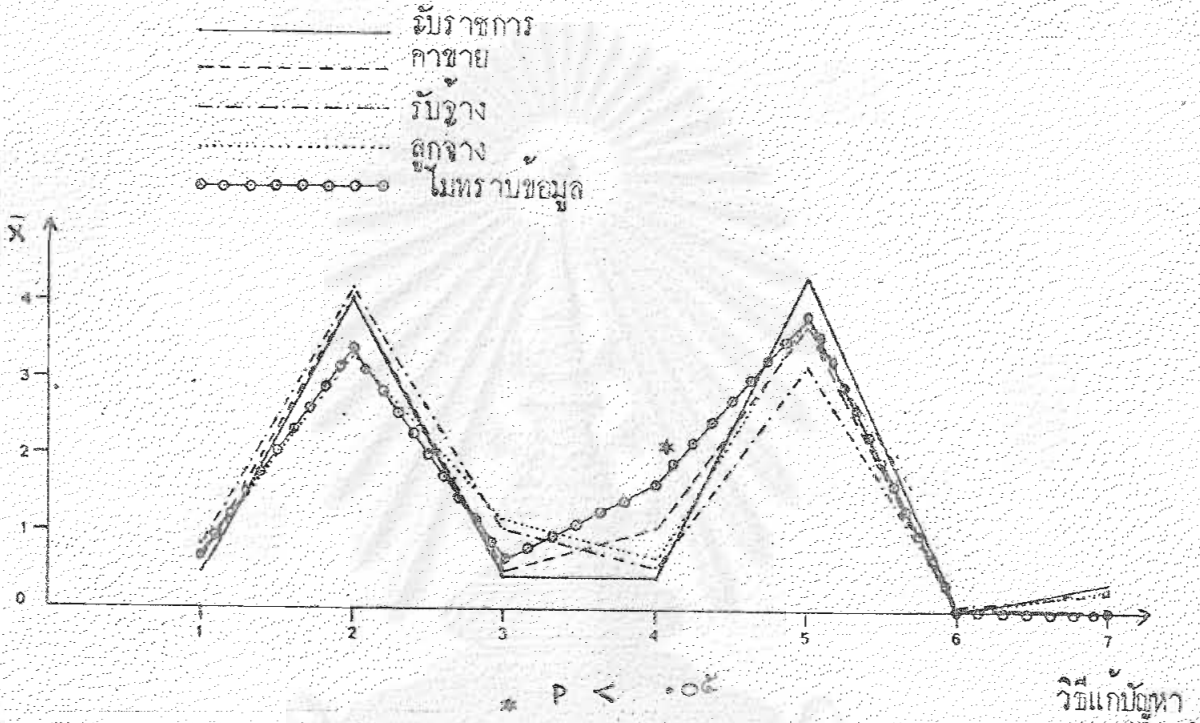

จากกราฟที่ ๒๒ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกับในวิธีที่ ๓ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง ทาย และที่ไม่ทราบข้อมูลใช้วิธีนี้มากที่สุด

๓.๓ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

กราฟที่ ๑๓ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

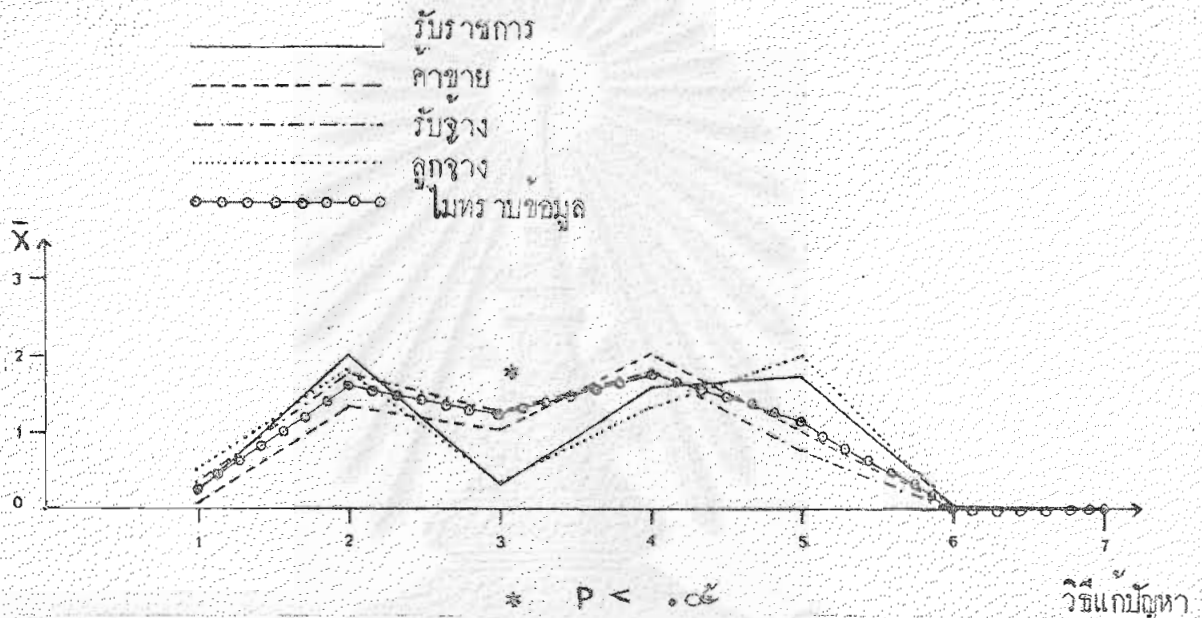

จากกราฟที่ ๑๓ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ , วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๔ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๔ เด็กปฐมวัยที่ไม่ทราบข้อมูลผู้ปกครองใช้วิธีนี้มากที่สุด

๓.๕ เปรียบเทียบการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหาของผู้อื่น

กราฟที่ ๑๔ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันในการแก้ปัญหาของผู้อื่น

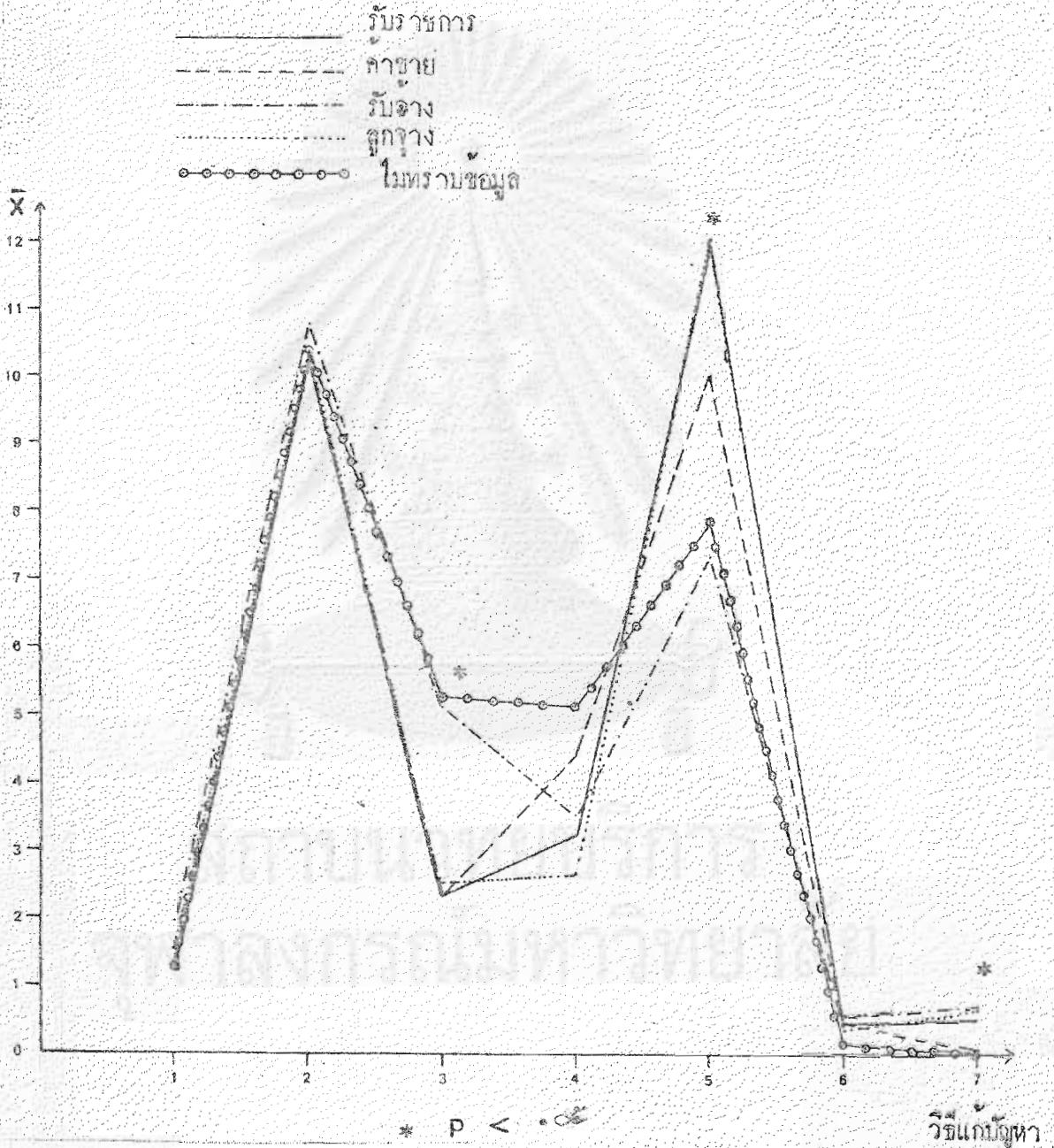
จากกราฟที่ ๑๔ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของผู้อื่นมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม, วิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคโดยให้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาคหรือแก้ปัญหาคไม่ได้ และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๖ ใช้น้อยที่สุด คือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาคโดยให้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาคโดยให้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาคมีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขายและรับจ้าง ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๓.๕ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน กับปัญหารวมทั้งหมด

กราฟที่ ๑๕ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันในการแก้ปัญหารวมทั้งหมด

จากกราฟที่ ๑๕ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหารวมทั้งหมดมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหากด้วยตนเองที่เป็นไปไ้ และเหมาะสม และ

วิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อาจเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้อาจไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อาจไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓, ๕ และ ๗ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง และไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครองใช้วิธีนี้มากที่สุด, วิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ และลูกจ้างใช้วิธีนี้มากที่สุด และในวิธีที่ ๗ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ลูกจ้าง และรับจ้างใช้วิธีนี้มากที่สุด

สถาบันวิจัยประชากร

ศูนย์วิจัยและพัฒนาสุขภาพเด็ก

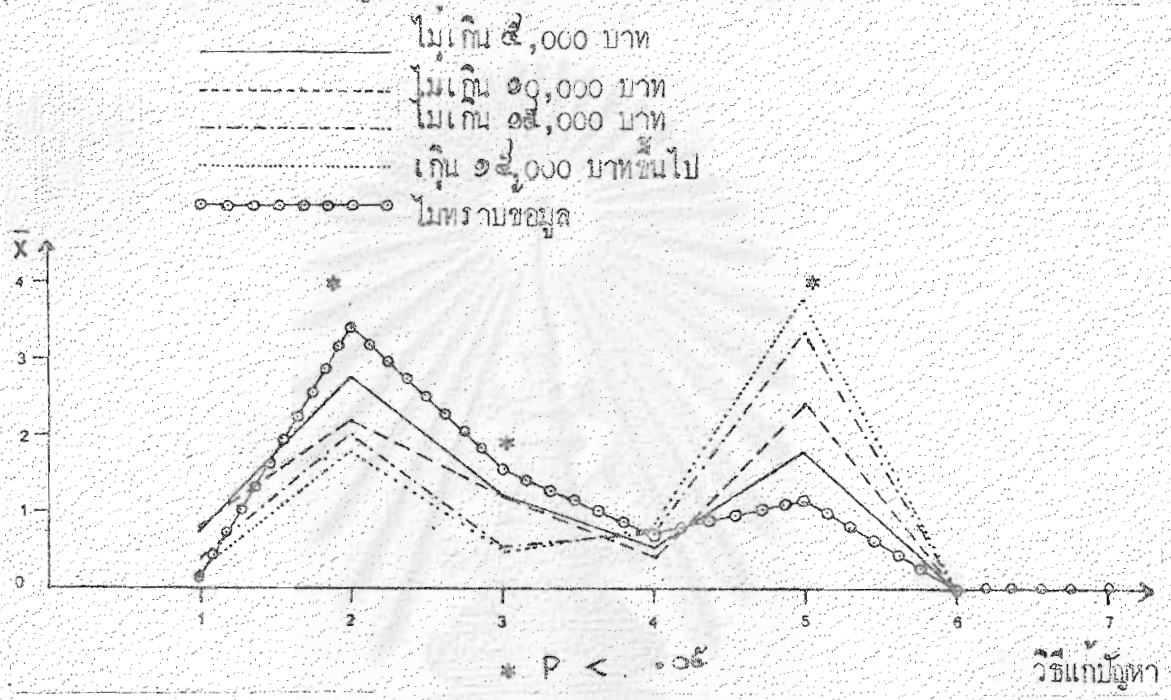
ตารางที่ ๗ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ในการแก้ปัญหาประเภทต่าง ๆ

ประเภทของปัญหา	รายได้ของผู้ปกครอง	X การตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเอง ที่ตนเองแก้	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐.๓๒	๒.๗๑	๑.๒๐	๐.๕๒	๑.๘๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๑,๐๐๐ บาท	๐.๘๐	๒.๒๐	๑.๒๐	๐.๕๐	๒.๕๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐.๓๖	๒.๐๐	๑.๕๕	๐.๓๓	๓.๓๖	๐.๐	๐.๐๐
	เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๓	๑.๗๘	๐.๕๕	๐.๓๘	๓.๗๘	๐.๐๐	๐.๐๐
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ตนเองแก้	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐.๐๔	๒.๓๓	๑.๓๒	๐.๖๘	๑.๘๖	๐.๓๖	๐.๓๒
	ไม่เกิน ๑๑,๐๐๐ บาท	๐.๒๐	๒.๒๐	๑.๒๐	๐.๐๐	๓.๐๐	๐.๕๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐.๑๘	๒.๗๓	๐.๖๕	๐.๒๗	๒.๑๘	๐.๖๕	๐.๓๖
	เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ทราบข้อมูล	๐.๐๖	๑.๘๘	๐.๓๘	๐.๓๒	๓.๐๖	๐.๓๓	๐.๑๗
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐.๖๘	๔.๑๖	๑.๐๕	๐.๘๕	๓.๐๕	๐.๐๕	๐.๒๐
	ไม่เกิน ๑๑,๐๐๐ บาท	๐.๘๐	๓.๕๐	๐.๕๐	๐.๒๐	๕.๐๐	๐.๒๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐.๖๕	๔.๒๗	๐.๒๗	๐.๕๕	๔.๑๘	๐.๐๐	๑.๑๘
	เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ทราบข้อมูล	๐.๕๕	๓.๖๑	๐.๓๘	๐.๖๗	๔.๕๕	๐.๐๐	๐.๕๕
ปัญหาของผู้อื่น	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐.๓๖	๑.๕๖	๑.๑๖	๑.๓๒	๐.๕๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๑,๐๐๐ บาท	๐.๕๐	๑.๕๐	๑.๐๐	๑.๘๐	๑.๕๐	๐.๐๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐.๒๗	๒.๐๐	๐.๒๗	๑.๓๓	๑.๖๕	๐.๐๕	๐.๐๐
	เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ทราบข้อมูล	๐.๑๖	๑.๘๘	๐.๕๖	๑.๓๒	๑.๗๘	๐.๐๐	๐.๐๐
ปัญหารวมทั้งหมด	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๑.๘๐	๑๑.๑๖	๔.๓๒	๓.๓๖	๗.๖๐	๐.๕๕	๐.๕๒
	ไม่เกิน ๑๑,๐๐๐ บาท	๒.๒๐	๕.๒๐	๓.๘๐	๒.๕๐	๑๑.๘๐	๐.๖๐	๐.๐๐
	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๑.๕๕	๑๑.๐๐	๑.๓๓	๓.๑๘	๑๑.๓๖	๐.๓๓	๐.๕๕
	เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ทราบข้อมูล	๐.๓๓	๕.๑๗	๒.๑๗	๓.๘๘	๑๓.๐๕	๐.๓๓	๐.๖๑

* p < .๐๕

๔.๑.๑. เปรียบเทียบการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้อาจต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๑๖ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้อาจต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

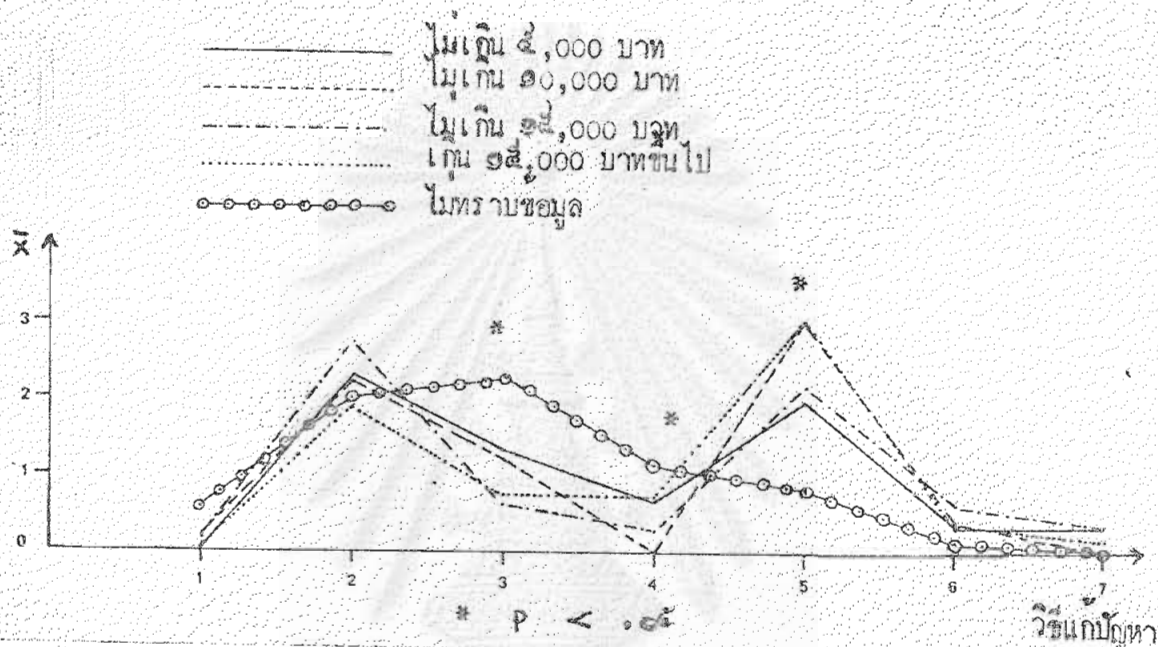

จากกราฟที่ ๑๖ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้อาจต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ วิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๒,๓ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๒ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครองใช้วิธีนี้มากที่สุด วิธีที่ ๓ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลผู้ปกครอง, เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้อาจไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ใช้วิธีนี้มากที่สุด และในวิธีที่ ๕ นั้น เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้อาจไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๔.๒ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๓๗ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

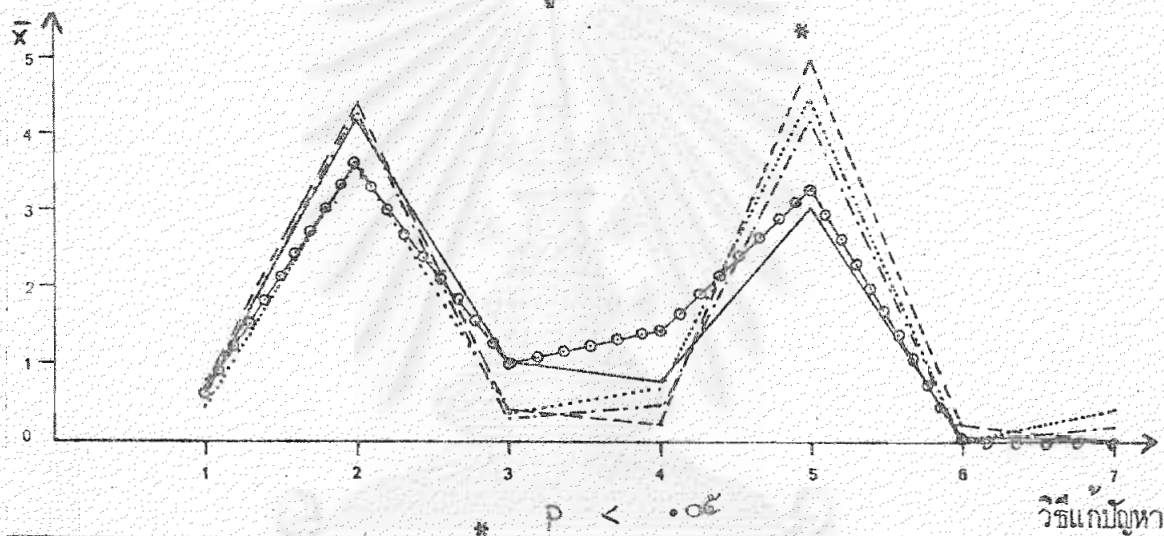
จากกราฟที่ ๓๗ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหามองตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที มากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓, ๔ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕ คือในวิธีที่ ๓ และ ๔ นั้น เด็กที่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ใช้ทั้งสองวิธีมากที่สุด และในวิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๔.๓ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

กราฟที่ ๑๘ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

- ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท
- - - - - ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
- · - · - ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท
- · · · · เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป
- ○ ○ ○ ○ ไม่ทราบข้อมูล

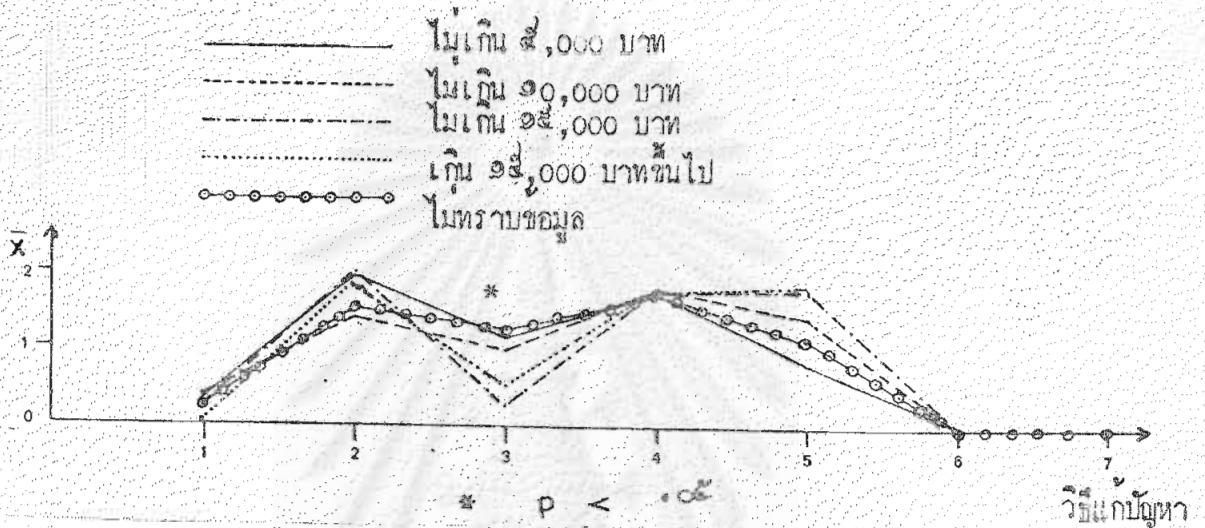

จากกราฟที่ ๑๘ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาค่วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือวิธีที่ ๕ นั้น เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๔.๔ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัันกับปัญหาของผู้อื่น

กราฟที่ ๔ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกััน กับปัญหาของผู้อื่น

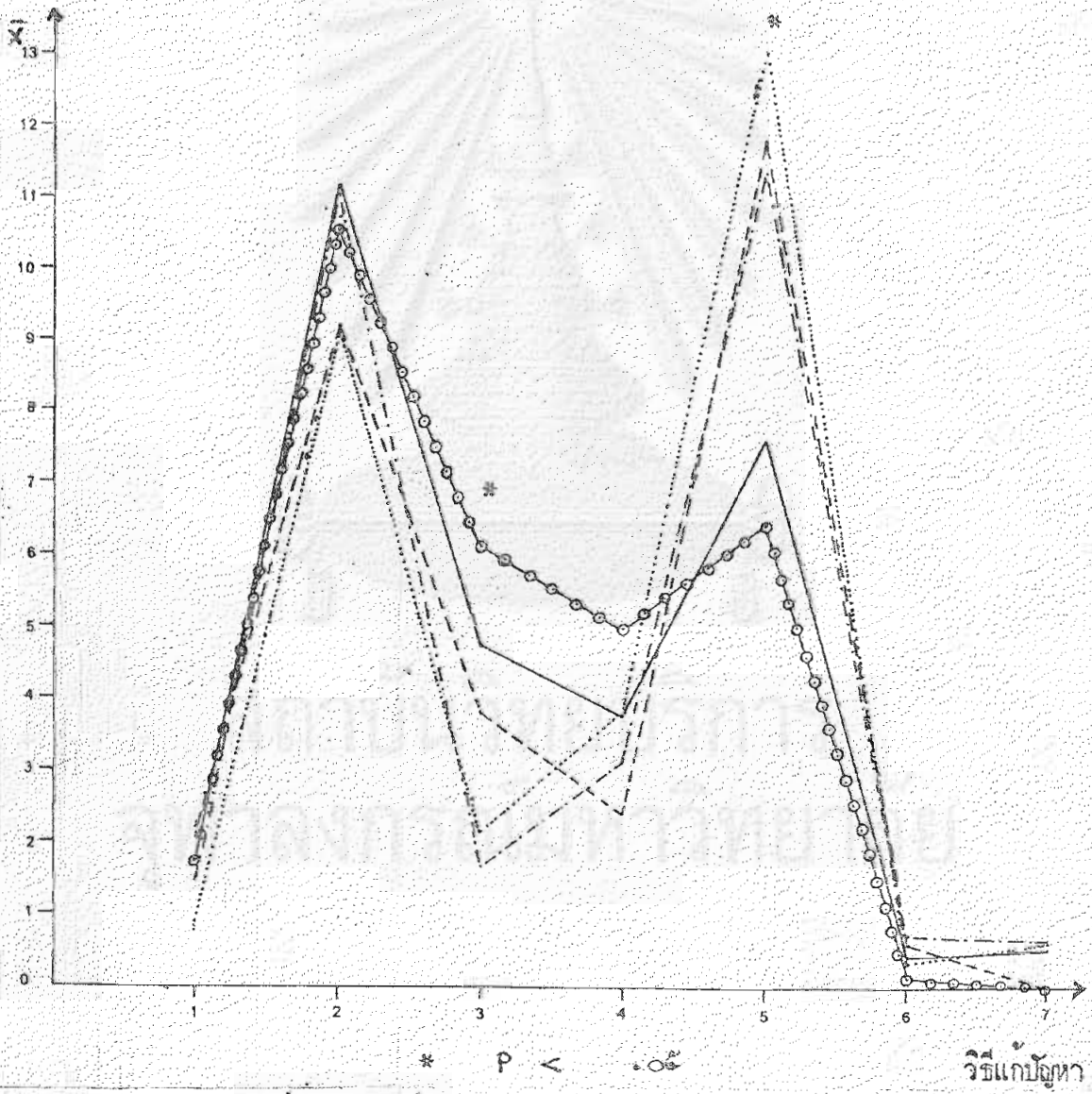
จากกราฟที่ ๔ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัันจะตัดสินใจแก้ปัญหาของผู้อื่นมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปไม่ได้ รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคายตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๕ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกัันในวิธีที่ ๓ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือวิธีที่ ๓ นั้น เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลผู้ปกครองใจวิธีนี้มากที่สุด

๔.๕ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันกับปัญหารวมทั้งหมด

กราฟที่ ๒๑ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน กับปัญหารวมทั้งหมด

- ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท
- - - - - ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
- · · · · ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท
- · · · · เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป
- ○ ○ ○ ○ ไม่ทราบข้อมูล

จากกราฟที่ ๒๑ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาทั้งหมดมากที่สุดวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และ

วิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อันเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้อันไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือใช้วิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ , วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อันไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือ ในวิธีที่ ๓ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ใช้วิธีนี้มากที่สุด และวิธีที่ ๕ นั้น เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

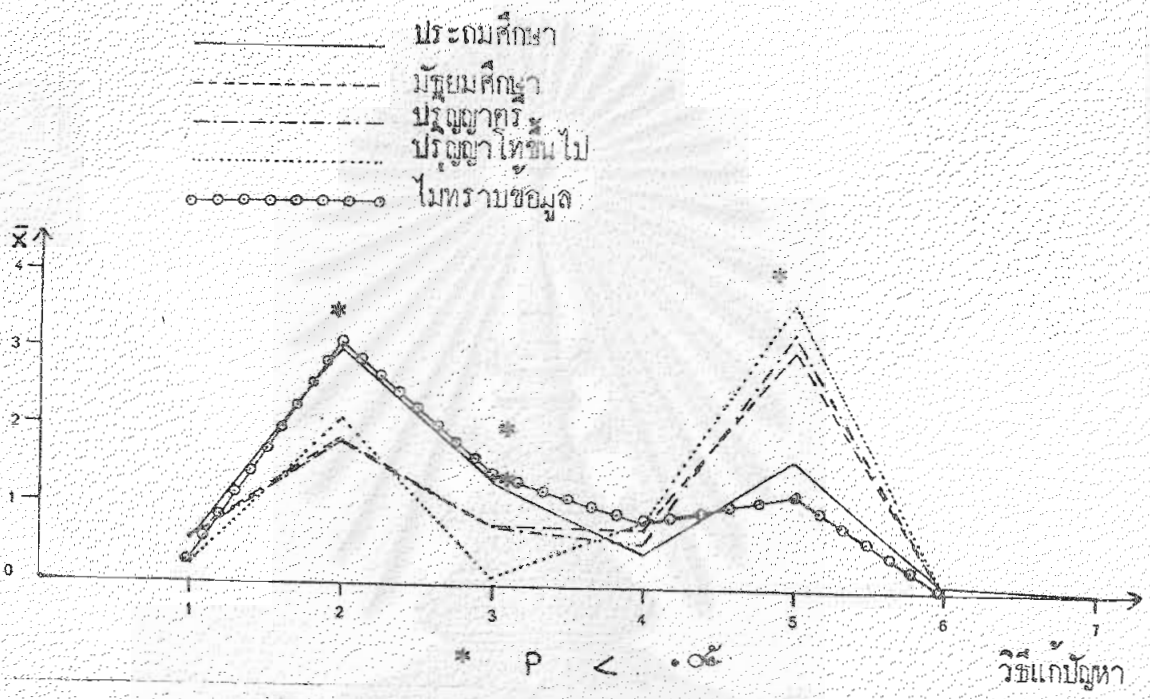
ตารางที่ ๘ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง
มีการศึกษาค่ากัน ในการแก้ปัญหาประเภทต่าง ๆ

ประเภทของ ปัญหา	การศึกษาของ ผู้ปกครอง	X การตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเอง ที่ตนเองแก้ทันที	ประถมศึกษา มัธยมศึกษา	๐.๕๒ ๐.๕๔	๓.๐๐ ๑.๘๕	๑.๓๓ ๐.๗๗	๐.๔๓ ๐.๓๗	๑.๖๗ ๓.๐๘	๐.๐๔ ๐.๐๐	๐.๐๐ ๐.๐๐
	ไม่เก็บปริญญาตรี ปริญญาโทขึ้นไป	๐.๕๖ ๐.๒๒	๑.๘๑ ๒.๑๑	๐.๗๕ ๐.๑๑	๐.๕๖ ๐.๘๘	๓.๓๑ ๓.๖๗	๐.๐๐ ๐.๐๐	๐.๐๐ ๐.๐๐
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๘	๓.๑๔	๑.๔๓	๐.๘๖	๑.๒๘	๐.๐๐	๐.๐๐
			*	*		*		
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่แก้ทันที	ประถมศึกษา มัธยมศึกษา	๐.๑๔ ๐.๐๗	๒.๒๔ ๒.๐๘	๑.๔๓ ๐.๘๒	๐.๖๗ ๐.๓๑	๑.๘๕ ๒.๖๖	๐.๓๓ ๐.๖๘	๐.๒๔ ๐.๖๖
	ไม่เก็บปริญญาตรี ปริญญาโทขึ้นไป	๐.๑๘ ๐.๐๐	๒.๖๓ ๑.๗๘	๐.๗๕ ๐.๘๘	๐.๖๘ ๐.๕๖	๒.๔๔ ๓.๑๑	๐.๑๓ ๐.๖๗	๐.๑๘ ๐.๐๐
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๘	๒.๑๔	๒.๐๐	๑.๐๐	๑.๒๘	๐.๑๔	๐.๑๔
				*	*		*	
ปัญหาของผู้อื่น ที่เเก้ยวของกับ ผู้อื่น	ประถมศึกษา มัธยมศึกษา	๐.๕๗ ๐.๘๕	๔.๐๐ ๔.๐๘	๑.๐๕ ๐.๑๗	๐.๘๑ ๐.๔๐	๓.๔๓ ๓.๖๘	๐.๔๕ ๐.๐๕	๐.๑๐ ๐.๓๑
	ไม่เก็บปริญญาตรี ปริญญาโทขึ้นไป	๐.๖๘ ๐.๒๒	๓.๗๕ ๓.๗๘	๐.๕๐ ๐.๒๒	๐.๔๐ ๐.๘๘	๔.๓๑ ๔.๔๔	๐.๐๐ ๐.๐๐	๐.๓๑ ๐.๔๔
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๗๑	๓.๘๖	๐.๗๑	๑.๗๑	๓.๐๐	๐.๐๐	๐.๐๐
						*		
ปัญหาของผู้อื่น	ประถมศึกษา มัธยมศึกษา	๐.๓๘ ๐.๓๘	๒.๐๕ ๑.๖๘	๑.๒๔ ๐.๘๕	๑.๗๖ ๑.๖๘	๐.๕๗ ๑.๓๘	๐.๐๐ ๐.๐๐	๐.๐๐ ๐.๐๐
	ไม่เก็บปริญญาตรี ปริญญาโทขึ้นไป	๐.๑๓ ๐.๐๐	๒.๐๐ ๑.๖๗	๐.๓๘ ๐.๔๔	๑.๗๕ ๑.๖๗	๑.๖๘ ๒.๒๒	๐.๐๖ ๐.๐๐	๐.๐๐ ๐.๐๐
	ไม่ทราบข้อมูล	๐.๒๘	๑.๕๗	๑.๒๘	๑.๗๑	๑.๑๔	๐.๐๐	๐.๐๐
				*		*		
ปัญหาทั้งหมด	ประถมศึกษา มัธยมศึกษา	๑.๖๒ ๑.๒๒	๑๑.๒๘ ๙.๖๘	๕.๐๕ ๓.๑๕	๓.๖๗ ๓.๑๕	๑๑.๖๒ ๑๑.๗๕	๐.๔๓ ๐.๗๗	๐.๓๓ ๐.๓๗
	ไม่เก็บปริญญาตรี ปริญญาโทขึ้นไป	๑.๕๖ ๑.๔๔	๑๐.๑๘ ๙.๓๓	๒.๓๘ ๑.๖๗	๔.๐๐ ๕.๐๐	๑๒.๔๔ ๖.๗๑	๐.๑๘ ๐.๖๗	๐.๕๐ ๐.๔๔
	ไม่ทราบข้อมูล	๑.๕๓	๑๐.๗๑	๕.๔๓	๕.๒๘	๖.๗๑	๐.๑๔	๐.๑๔
				*		*	*	

* P < .๐๕

๕.๑ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจ ใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๒๑ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที

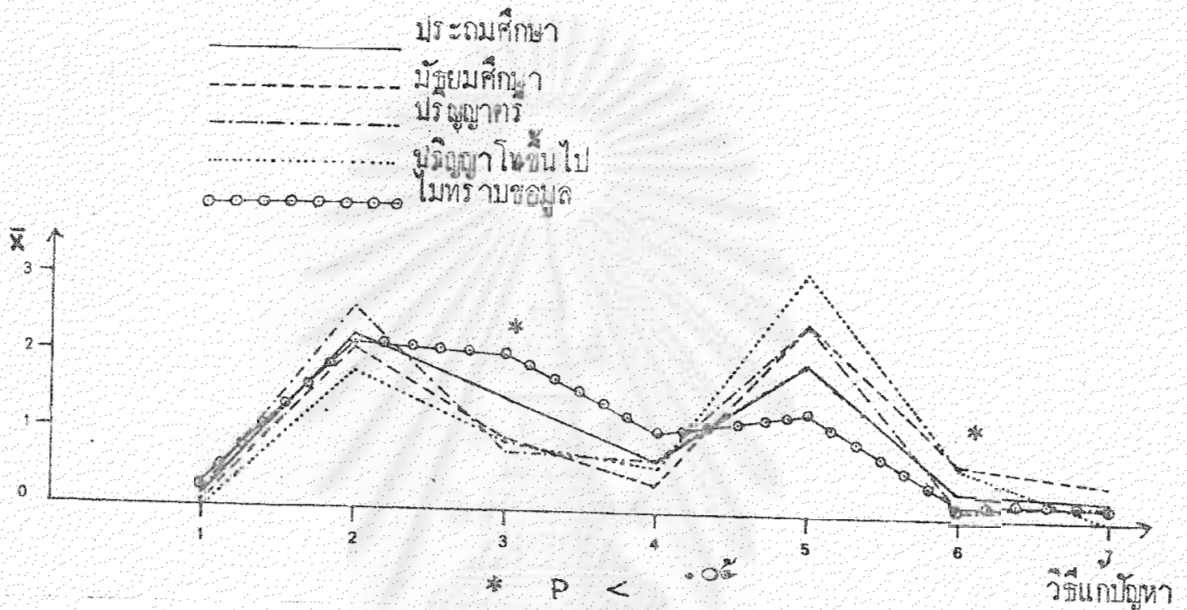

จากกราฟที่ ๒๑ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๒, ๓ และ ๕ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๒ และ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา และที่ไม่ทราบข้อมูลใช้ทั้งสองวิธีมากที่สุด และวิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา, ไม่เกินปริญญาตรี และปริญญาโทขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๕.๒ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

กราฟที่ ๒๒ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที

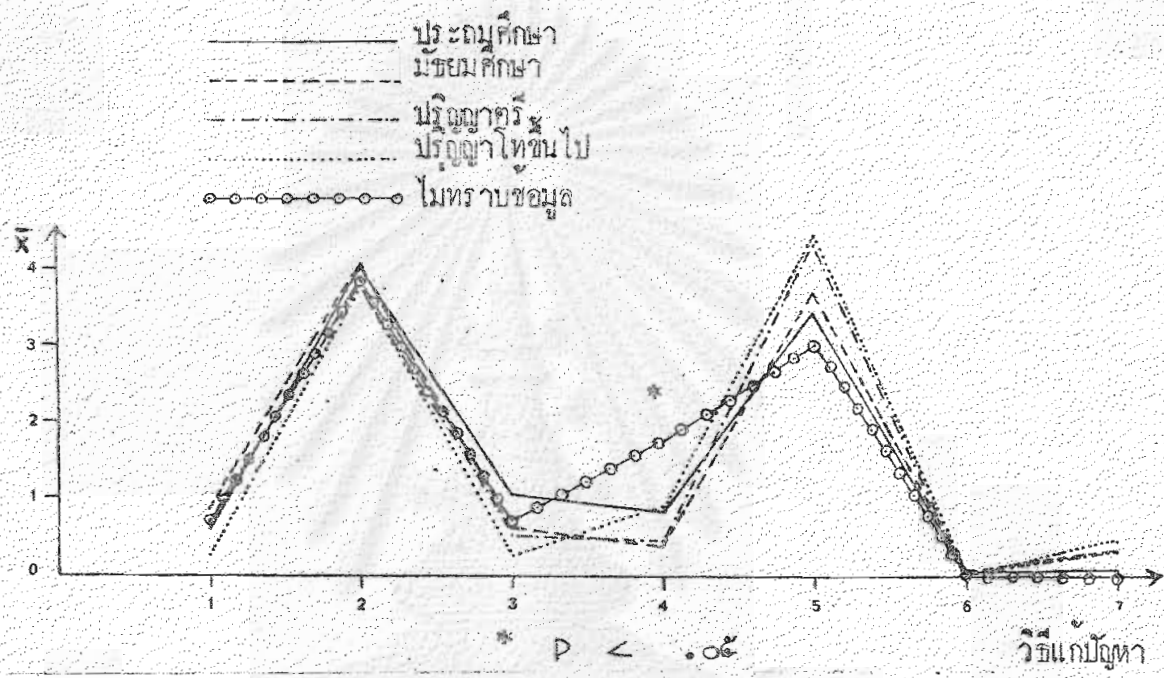

จากกราฟที่ ๒๒ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที มากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๗ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๑ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓ และ ๖ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครองใช้วิธีนี้มากที่สุด และในวิธีที่ ๖ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และปริญญาโทขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๕.๓ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

กราฟที่ ๒๓ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

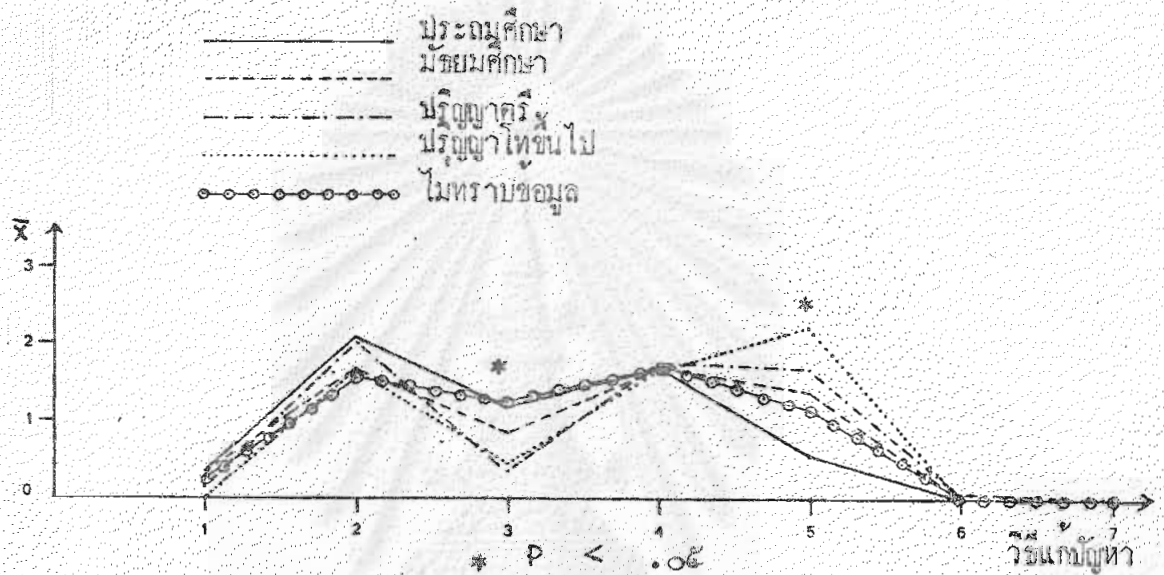

จากกราฟที่ ๒๓ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหารองตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๖ โชนอยที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๔ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๔ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ใช้วิธีนี้มากที่สุด

๕.๔ เปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง
มีการศึกษาต่างกับกับปัญหาของผู้สอน

ภาพที่ ๒๔ ค่าเฉลี่ยการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีของเด็กปฐมวัยที่ผู้
ปกครองมีการศึกษาต่างกับกับปัญหาของผู้สอน

จากภาพที่ ๒๔ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจ
แก้ปัญหาของผู้สอนมากที่สุด ในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ,
วิธีที่ ๔ การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคโดยให้
ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไป
ได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๖ ที่น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาคหรือแก้ปัญหาคไม่ได้ ,
วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาค
โดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาคมีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓ และ ๕ ที่ระดับความ
มีนัยสำคัญ .๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา และ
ที่ไม่ทราบข้อมูลผู้ปกครองใช้วิธีนี้มากที่สุด และในวิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษา
ตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป ใช้วิธีนี้มากที่สุด

จากกราฟที่ ๒๕ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันจะตัดสินใจแก้ปัญหารวมทั้งหมดมากที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้, วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหามีความแตกต่างกันในวิธีที่ ๓, ๕ และ ๖ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕ คือในวิธีที่ ๓ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาและที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ใ้วิธีนี้มากที่สุด วิธีที่ ๕ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา, ไม่เกินปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป ใ้วิธีนี้มากที่สุด และในวิธีที่ ๖ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและปริญญาโทขึ้นไป ใ้วิธีนี้มากที่สุด

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของ
เด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง
ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ดังนี้ คือ

๑. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์
ของเด็กปฐมวัยกับอายุ

๒. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์
ของเด็กปฐมวัยกับเพศ

๓. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์
ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

๔. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์
ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

๕. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาแต่ละสถานการณ์
ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง

ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ใช้ค่าสถิติไคสแควร์เป็นตัวทดสอบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ที่ระดับ $.05$ และเนื่องจากการแปรขนาดของความสัมพันธ์นั้น สถิติไคสแควร์แปรผัน
อย่างมากกับขนาดประชากร จึงได้แปลงค่าไคสแควร์ให้เป็นค่าสถิติ Cramer's V
ค่าสถิติ Cramer's V ซึ่งเป็นตัววัดความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหา
แต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และ
การศึกษาของผู้ปกครอง ค่า Cramer's V มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้ามีค่า $= 0$
หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์กัน ถ้ามีค่า $= 1$ หมายถึงมีความสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ ในการแปล
ความหมายของความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.05$ ถ้าลักษณะการตัดสินใจของเด็ก
ปฐมวัยสัมพันธ์กับอายุ หมายความว่า เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ตัดสินใจแก่ปัญหาแตกต่างกัน
ถ้าลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัย ไม่สัมพันธ์กับอายุ หมายความว่า เด็กปฐมวัยที่มี
อายุต่างกัน ตัดสินใจแก่ปัญหาไม่แตกต่างกัน

ค่าสถิติที่รายงานเป็นค่า Cramer's V ส่วนค่าไคสแควร์ได้รายงานไว้ใน
ภาคผนวก และสำหรับสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันนั้น ได้รายงานลักษณะของความสัมพันธ์
ด้วยตาราง ๒ มิติ

๑. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ

ตารางที่ ๕ ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ

ประเภทของปัญหา		ค่า Cramer 's V แต่ละสถานการณ์									
ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗			
		๐.๓๐	๐.๕๘	๐.๓๔	๐.๓๖	๐.๓๖	๐.๐๑	๐.๑๕			
ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที		๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔			
		๐.๔๑	๐.๓๓	๐.๒๓	๐.๒๕	๐.๒๘	๐.๓๔	๐.๒๖			
ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑	๒๒	๒๓	๒๔	
	๐.๒๖	๐.๒๐	๐.๑๙	๐.๓๑	๐.๑๔	๐.๓๘	๐.๓๔	๐.๑๙	๐.๒๑	๐.๓๐	
ปัญหาของผู้อื่น		๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐				
		๐.๓๐	๐.๓๘	๐.๒๕	๐.๑๐	๐.๔๑	๐.๒๕				

* p < .๐๕

จากตารางที่ ๕ พบว่าลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ มีความสัมพันธ์กันในสถานการณ์ที่ ๒๖ และ ๒๘ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ กล่าวคือ เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒๖ และ ๒๘ ส่วนในสถานการณ์อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ ๑๐ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๒๖ ของ เด็กปฐมวัยกับอายุ

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

อายุของเด็กปฐมวัย	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา			
	๑	๔	๕	
๔ - ๕ ปี	๓ ๕.๕	๒๖ ๖๕.๘	๓ ๒๑.๕	๓๒ ๘๘.๕
๕ - ๖ ปี	๐ ๐.๐	๓๓ ๕๓.๑	๑ ๒.๕	๓๔ ๕๑.๕
	๓ ๖.๕	๕๕ ๘๘.๓	๔ ๑๒.๑	๖๒ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๐ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒๖ ที่ว่า "ถ้าหนูกำลังขวาน้ำอยู่แล้ว เห็นคนจมน้ำ หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กที่มีอายุ ๔ - ๕ ปี และ ๕ - ๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ไกลมากที่สุด รองลงมาคือวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม และเฉพาะเด็กที่มีอายุ ๔ - ๕ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคน้อยที่สุดด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาค หรือแก้ปัญหาคไม่ได้

แม้ว่าอันดับการใช้วิธีการแก้ปัญหาคของเด็กทั้งสองกลุ่มอายุจะเหมือนกัน แต่เด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยวิธีที่ ๔ มากกว่าเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี ถึง ๒๒%

ตารางที่ ๑๑ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๒๕ ของ เด็กปฐมวัยกับอายุ

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยที่คิดเป็นร้อยละ

อายุของ เด็กปฐมวัย	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา				
	๒	๓	๕	๖	
๔ - ๕ ปี	๑๐	๔	๑๓	๑	๓๒
	๓๑.๓	๑๒.๕	๕๓.๑	๓.๑	๔๘.๕
๕ - ๖ ปี	๑๕	๔	๖	๐	๓๔
	๕๕.๕	๒๖.๕	๑๓.๖	๐.๐	๕๑.๕
	๒๕	๑๓	๒๓	๑	๖๖
	๔๓.๕	๑๙.๓	๓๘.๘	๑.๕	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๑ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒๕ ที่ว่า "ถ่านองของหนูไปรั้งแก่คนอื่น หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กที่มีอายุ ๔ - ๕ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ และเหมาะสม ส่วนเด็กที่มีอายุ ๕ - ๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหาตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม

สงวนลิขสิทธิ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ

ตารางที่ ๑๒ ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ

ประเภทของปัญหา	ค่า Cramer 's V แต่ละสถานการณ์						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของคนเองที่ต้องแก้ทันที	๐.๔๐*	๐.๓๕	๐.๐๑	๐.๑๘	๐.๒๘	๐.๒๕	๐.๑๐
ปัญหาของคนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที	๘	๘	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔
	๐.๑๒	๐.๒๕	๐.๒๘	๐.๑๘	๐.๒๖	๐.๓๐	๐.๑๓
ปัญหาของคนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑
	๐.๓๑	๐.๑๘	๐.๒๕	๐.๓๐	๐.๑๕	๐.๒๘	๐.๒๘
ปัญหาของผู้อื่น	๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐	๓๑
	๐.๒๓	๐.๑๒	๐.๐๘	๐.๓๓	๐.๑๘	๐.๑๘	๐.๑๕

* P < .๐๕

จากตารางที่ ๑๒ พบว่าลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ มีความสัมพันธ์กันในสถานการณ์ที่ ๑ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ กล่าวคือเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกันในสถานการณ์ที่ ๑ ส่วนในสถานการณ์อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ ๑๓ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๑ ของ เด็กปฐมวัยกับเพศ

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
 แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

เพศ	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา					
	๑	๒	๓	๔	๕	
ชาย	๓ ๘.๘	๕ ๑๘.๓	๘ ๒๓.๕	๘ ๑๑.๘	๑๘ ๕๑.๒	๓๘ ๕๑.๕
หญิง	๓ ๒๑.๘	๐ ๐.๐	๕ ๑๕.๖	๑๐ ๓๑.๓	๑๐ ๓๑.๓	๓๓ ๘๘.๕
	๑๐ ๑๕.๒	๕ ๓.๖	๑๓ ๑๙.๓	๑๘ ๒๑.๒	๒๘ ๓๖.๘	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๓ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๑ ทั่วๆ ไปว่า "ถ้าหนูไปเที่ยว เขาค้นกับคุณแม่ แล้วมันแคดูยี่ราฟเฟลิน มองมาอีกที ไม่รู้คุณแม่ไปอยู่ที่ไหน หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ ทั้ง เด็กชายและ เด็กหญิงตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กชายตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม, วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม, วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ตามลำดับ ส่วนเด็กหญิงตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้, วิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหา หรือแก้ปัญหาไม่ได้ และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม ตามลำดับ

๓. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๑๔ ค่า Cramer 's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

ประเภทของปัญหา		ค่า Cramer 's V แต่ละสถานการณ์							
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	
ปัญหาของตนเองที่มองเห็นที่		๐.๒๗	๐.๒๓	๐.๓๕*	๐.๓๑	๐.๒๘	๐.๒๖	๐.๒๓	
		๘	๕	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	
ปัญหาของตนเองที่ไม่มองเห็นที่		๐.๓๒	๐.๓๑	๐.๒๘	๐.๒๓	๐.๒๒	๐.๓๑	๐.๒๔	
		๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑	
ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น		๐.๓๑	๐.๒๓	๐.๒๓	๐.๑๘	๐.๒๐	๐.๓๕*	๐.๒๔	
		๒๒	๒๓	๒๔	๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	
ปัญหาของผู้อื่น		๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐	๓๑	
		๐.๒๑	๐.๒๓	๐.๒๖	๐.๒๘	๐.๒๘	๐.๒๔	๐.๓๕*	

* $p < .05$

จากตารางที่ ๑๔ พบว่าลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กันในสถานการณ์ที่ ๑, ๒๐ และ ๓๐ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ กล่าวคือเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๓, ๒๐ และ ๓๐ ส่วนในสถานการณ์อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ ๑๕ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์
ที่ ๓ ของ เด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

อาชีพของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา			
	๑	๒	๕	
รับราชการ	๐.๐	๕๐.๕	๕๓.๑	๒๒ ๓๓.๓
ค้าขาย	๐.๐	๓๖.๕	๒๓.๑	๑๓ ๑๙.๗
รับจ้าง	๕.๕	๓๖.๕	๑๗.๖	๑๗ ๒๕.๕
ลูกจ้าง	๐.๐	๖๖.๗	๓๓.๓	๖ ๙.๑
ไม่ทราบข้อมูล	๑๒.๕	๘๗.๕	๐.๐	๕ ๑๒.๑
	๓.๐	๕๓.๒	๒๑	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๕ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีอาชีพต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกันในสถานการณ์ที่ ๓ ที่ว่า "ถ้าหนูตื่นขึ้นมากลางดึก แล้วรู้สึกหิวมาก หนูจะทำอย่างไร" ดังนี้คือ เด็กปฐมวัยที่มีอาชีพค้าขาย, รับจ้าง, ลูกจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไ้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่มีอาชีพรับราชการ ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไ้และเหมาะสม

ตารางที่ ๑๖ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๒๐ ของ เด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

Row
Total

อาชีพของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา						Row Total
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	
รับราชการ	๐ ๐.๐	๑๖ ๓๒.๖	๐ ๐.๐	๑ ๒.๐	๖ ๑๒.๒	๑ ๒.๐	๒๖ ๓๒.๖
ค้าขาย	๐ ๐.๐	๑๐ ๓๖.๕	๑ ๓.๖	๒ ๗.๓	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๑๓ ๑๖.๖
รับจ้าง	๑ ๕.๕	๑๓ ๓๖.๖	๒ ๕.๕	๑ ๒.๘	๐ ๐.๐	๑ ๒.๘	๑๗ ๒๑.๖
ลูกจ้าง	๐ ๐.๐	๒ ๓๖.๓	๓ ๕๐.๐	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๑ ๑๖.๖	๖ ๘.๐
ไม่ทราบข้อมูล	๑ ๑๖.๕	๖ ๓๕.๐	๐ ๐.๐	๑ ๑๖.๕	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๘ ๑๖.๕
	๒ ๓.๐	๔๖ ๖๕.๖	๖ ๘.๘	๕ ๗.๖	๖ ๖.๖	๓ ๔.๕	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๖ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒๐ ที่ว่า "ถ้ามีหมาตัวใหญ่วิ่งเข้ามาหาหนูจะทำอย่างไร" ดังนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ, ค้าขาย, รับจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพลูกจ้างตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม

ตารางที่ ๑๓ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๓๐ ของ เด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

อาชีพของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา				
	๑	๓	๔	๕	
รับราชการ	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๓ ๓๑.๘	๑๕ ๖๘.๒	๒๒ ๓๓.๓
ค้าขาย	๐ ๐.๐	๒ ๑๕.๔	๓ ๕๓.๘	๔ ๓๐.๘	๑๓ ๑๕.๙
รับจ้าง	๐ ๐.๐	๒ ๑๑.๘	๑๒ ๗๐.๖	๓ ๑๗.๖	๑๗ ๒๕.๘
ลูกจ้าง	๑ ๑๖.๗	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๕ ๘๓.๓	๖ ๙.๑
ไม่ทราบข้อมูล	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๕ ๒๓.๕	๓ ๓๗.๕	๘ ๑๒.๑
	๑	๔	๓๑	๓๐	๖๖
	๑.๕	๖.๑	๔๗.๐	๔๕.๕	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๓ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน คัดเลือกแก้ปัญหาต่างกัน สถานการณ์ที่ ๓๐ ทั่วๆ ไปว่า "ถ้าหนูพบหน้ากำลังเดือดร้อนบนเคา หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย, รับจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง คัดเลือกแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการและลูกจ้างคัดเลือกแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปได้อันเหมาะสม

๕. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๑๘ ค่า Cramer's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของ เด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

ประเภทของปัญหา	ค่า Cramer 's V แต่ละสถานการณ์									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗			
ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที	๐.๒๙	๐.๓๖*	๐.๓๓	๐.๓๕*	๐.๓๑	๐.๒๙	๐.๓๖*			
ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔			
	๐.๓๓	๐.๓๙*	๐.๓๕*	๐.๒๙	๐.๒๕	๐.๓๐	๐.๓๐			
ปัญหาของตนเองที่ เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑	๒๒	๒๓	๒๔
	๐.๓๒	๐.๒๗	๐.๒๙	๐.๒๐	๐.๒๕	๐.๒๖	๐.๒๙	๐.๑๙	๐.๒๓	๐.๒๙
ปัญหาของผู้อื่น		๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐			
		๐.๒๘	๐.๒๓	๐.๓๑	๐.๓๑	๐.๒๗	๐.๒๖			

* p < .๐๕

จากการวางที่ ๑๘ พบว่าลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กันในสถานการณ์ที่ ๒, ๔, ๗, ๘ และ ๑๐ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ กล่าวคือเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒, ๔, ๗, ๘ และ ๑๐ ส่วนในสถานการณ์อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ ๑๖ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๒ ของ เด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

รายได้ของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา			
	๑	๒	๕	
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๒ ๘.๐	๒ ๓๗.๐	๑๕ ๖๐.๐	๒๕ ๓๗.๕
ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	๑ ๒๐.๐	๒ ๕๐.๐	๒ ๕๐.๐	๕ ๓.๖
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐ ๐.๐	๑ ๕.๑	๑๐ ๕๐.๐	๑๑ ๑๖.๓
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๑๘ ๑๐๐.๐	๑๘ ๒๗.๓
ไม่ทราบข้อมูล	๐ ๐.๐	๓ ๕๓.๕	๕ ๕๗.๑	๓ ๑๐.๖
	๓ ๕.๕	๑๕ ๒๑.๒	๕๕ ๗๕.๓	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๖ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๒ ที่ว่า "ถ้าหญิง เล่นกับเพื่อนแล้ว ไปสะดุดก้อนหินหลุมทั่ว เข้ามองดู พูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ทุกกลุ่มตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคงตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ยกเว้นเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ใช้วิธีที่ ๕ เพียงวิธีเดียว ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ตัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาลำบาก

ตารางที่ ๒๐ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์
ที่ ๔ ของ เด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

รายได้ของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา					
	๑	๒	๓	๔	๕	
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๑ ๔๐.๐	๑๑ ๔๔.๐	๖ ๒๔.๐	๐ ๐.๐	๓ ๒๘.๐	๒๕ ๓๓.๕
ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๒ ๔๐.๐	๐ ๐.๐	๓ ๖๐.๐	๕ ๓๖.๖
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐ ๐.๐	๔ ๓๖.๔	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๓ ๖๓.๖	๑๑ ๑๖.๓
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๒ ๑๑.๑	๑ ๕.๖	๑ ๕.๖	๐ ๐.๐	๑๔ ๓๓.๗	๑๘ ๒๗.๓
ไม่ทราบข้อมูล	๑ ๑๔.๓	๓ ๒๓.๑	๐ ๐.๐	๑ ๑๔.๓	๒ ๒๘.๖	๓ ๓๐.๖
	๔ ๖.๑	๑๕ ๒๘.๗	๙ ๑๓.๖	๑ ๑.๕	๓๓ ๕๐.๐	๖๐ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๐ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้
ปัญหาต่างกันในสถานการณ์ที่ ๔ ที่ว่า "ถ้าคุณเข่าหนูจะรีบไปโรงเรียน แต่หาแปรงสีฟันไม่พบ
หนูจะทำอย่างไร" ดังนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่
ทราบข้อมูลของผู้ปกครองตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็น
ไปไ้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน
๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้
ปัญหาโดยผู้ใหญ่อื่นช่วยที่เป็นไปไ้และเหมาะสม

ตารางที่ ๒๑ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๓ ของ เด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
 แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

รายได้ของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา			
	๑	๒	๓	
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๓ ๑๒.๐	๔ ๓๖.๐	๑๓ ๕๒.๐	๒๙ ๓๗.๕
ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	๑ ๒๐.๐	๑ ๒๐.๐	๓ ๖๐.๐	๕ ๓.๖
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๓ ๒๗.๓	๓ ๒๓.๖	๑ ๘.๑	๑๑ ๑๖.๓
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๑ ๕.๖	๑๒ ๖๖.๓	๕ ๒๗.๑	๑๘ ๒๓.๓
ไม่ทราบข้อมูล	๐ ๐.๐	๑ ๑๘.๓	๖ ๔๕.๓	๗ ๑๐.๖
	๔ ๑๒.๑	๓๐ ๕๕.๕	๒๘ ๖๖.๘	๖๒ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๑ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกันในสถานการณ์ที่ ๓ ด้ว่า "ถ้าหนูรู้สึกหิวมาก บังเอิญเดินไปพบขนมที่ลูกหนึ่งตกอยู่ข้างทาง หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม

ตารางที่ ๒๒ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๕ ของ เด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

รายได้ของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐ ๐.๐	๑๕ ๒๐.๐	๑ ๔.๐	๐ ๐.๐	๕ ๓๖.๐	๐ ๐.๐	๒๕ ๓๓.๕
ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	๑ ๒๐.๐	๑ ๒๐.๐	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๓ ๖๐.๐	๐ ๐.๐	๕ ๓๖.๖
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๐ ๐.๐	๕ ๕๕.๕	๒ ๑๘.๒	๐ ๐.๐	๔ ๓๖.๔	๐ ๐.๐	๑๑ ๑๖.๓
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๐ ๐.๐	๓ ๑๖.๓	๑ ๕.๖	๒ ๑๑.๑	๑๒ ๖๖.๓	๐ ๐.๐	๑๘ ๒๓.๓
ไม่ทราบข้อมูล	๑ ๑๘.๓	๓ ๕๕.๕	๒ ๒๘.๖	" ๐.๐	๐ ๐.๐	๑ ๑๘.๓	๗ ๑๐.๖

๒ ๒๗ ๖ ๒ ๒๘ ๑ ๖๖
๓๐.๐ ๔๐.๕ ๕.๑ ๓.๐ ๔๒.๘ ๑.๕ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๒ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๕ ที่ว่า "ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นไปติดเพดานห้องแล้วหนูหิบบไม่ถึง หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

ตารางที่ ๒๓ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์
ที่ ๑๐ ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย

แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

รายได้ของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา				
	๑	๒	๓	๕	
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	๐	๐	๑๖	๕	๒๕
	๐.๐	๐.๐	๖๔.๐	๓๕.๐	๓๓.๕
ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	๐	๐	๒	๓	๕
	๐.๐	๐.๐	๘๐.๐	๒๐.๐	๓๖.๕
ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	๑	๑	๒	๓	๑๑
	๐.๑	๔.๑	๑๘.๒	๒๓.๖	๑๖.๓
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๐	๐	๕	๑๓	๑๘
	๐.๐	๐.๐	๒๓.๘	๓๒.๒	๒๓.๓
ไม่ทราบข้อมูล	๐	๒	๖	๐	๓
	๐.๐	๑๘.๓	๔๕.๓	๐.๐	๑๐.๖
	๑	๒	๓๓	๓๒	๖๖
	๑.๐	๓.๖	๑๓๖.๐	๑๒๘.๕	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๓ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจ
แก้ปัญหาต่างกันในสถานการณ์ที่ ๑๐ ที่ว่า "ถ้าหนูอยากดูทีวีมาก หนูจะทำอย่างไร" ดังนี้
คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง
ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม
ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท, ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และ
เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วย
ที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๕. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของ เด็กปฐมวัยกับการ ศึกษาของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๒๔ ค่า Cramer's V แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของ เด็กปฐมวัยกับการ ศึกษาของผู้ปกครอง

ประเภทของปัญหา	ค่า Cramer's V แต่ละสถานการณ์						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ปัญหาของตนเองที่ ^{๒๕} ต้องแก้ทันที	๐.๒๘	๐.๓๐	๐.๒๘	๐.๓๔*	๐.๓๑	๐.๓๑	๐.๓๖
ปัญหาของตนเองที่ ^{๒๖} ไม่ ^{๒๗} ต้องแก้ทันที	๐.๓๐	๐.๓๒*	๐.๓๒	๐.๒๓	๐.๒๔	๐.๓๔	๐.๒๖
ปัญหาของตนเองที่ ^{๒๘} เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑
	๐.๒๖	๐.๓๓*	๐.๒๔	๐.๑๘	๐.๒๔	๐.๒๖	๐.๒๕
ปัญหาของผู้อื่น	๒๕	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	๓๐	๓๑
	๐.๓๕*	๐.๒๕	๐.๒๖	๐.๒๖	๐.๒๖	๐.๒๗	๐.๒๗

* $p < .05$

จากตารางที่ ๒๔ พบว่าลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของ เด็กปฐมวัยกับการ ศึกษาของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กันในสถานการณ์ที่ ๔, ๕, ๑๖ และ ๒๕ ที่ระดับความ มีนัยสำคัญ $.05$ กล่าวคือเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการ ศึกษาต่างกัน จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๔, ๕, ๑๖ และ ๒๕ ส่วนในสถานการณ์อื่นๆไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ ๒๕ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๔ ของ เด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
 แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

การศึกษาของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา					
	๑	๒	๓	๔	๕	
ประถมศึกษา	๑ ๔.๘	๑๑ ๕๒.๔	๕ ๒๓.๘	๐ ๐.๐	๔ ๑๙.๐	๒๑ ๓๑.๘
มัธยมศึกษา	๐ ๐.๐	๑ ๙.๙	๒ ๑๕.๔	๐ ๐.๐	๑๐ ๗๖.๘	๑๓ ๑๙.๙
ปริญญาตรี	๑ ๖.๓	๒ ๑๒.๕	๒ ๑๒.๕	๐ ๐.๐	๑๑ ๖๘.๘	๑๖ ๒๔.๒
ปริญญาโทขึ้นไป	๑ ๑๑.๑	๒ ๒๒.๒	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๖ ๖๖.๗	๑๓.๖
ไม่ทราบข้อมูล	๑ ๑๔.๓	๓ ๒๒.๙	๐ ๐.๐	๑ ๑๔.๓	๒ ๒๘.๖	๓ ๑๐.๖
	๔ ๖.๑	๑๕ ๒๘.๘	๕ ๑๓.๖	๑ ๑.๕	๓๓ ๕๐.๐	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๕ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๔ ที่ว่า "ถ้าตอนเช้าหนูจะรีบไปโรงเรียน แยกหาแปรงสีฟันของหนูไม่พบ หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาและที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา, ระดับปริญญาตรี และทั้งแปปริญญาโทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

ตารางที่ ๒๖ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๔ ของ เด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง

แถวบน แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
 แถวล่าง แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

การศึกษาของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	
ประถมศึกษา	๐.๐	๑๔ ๖๖.๗	๐.๐	๐.๐	๗ ๓๓.๓	๐.๐	๒๑ ๓๑.๔
มัธยมศึกษา	๐.๐	๕ ๓๘.๕	๒ ๑๕.๔	๐.๐	๖ ๔๖.๒	๐.๐	๑๓ ๑๕.๗
ปริญญาตรี	๑ ๖.๓	๔ ๒๕.๐	๑ ๖.๓	๒ ๑๖.๕	๘ ๕๖.๐	๐.๐	๑๖ ๒๕.๒
ปริญญาโทขึ้นไป	๐.๐	๒ ๒๖.๓	๑ ๑๑.๑	๐.๐	๖ ๖๖.๗	๐.๐	๙ ๑๓.๖
ไม่ทราบข้อมูล	๑ ๑๕.๓	๒ ๒๘.๖	๒ ๒๘.๖	๐.๐	๑ ๑๕.๓	๑ ๑๕.๓	๗ ๑๐.๖
	๒ ๓.๐	๒๗ ๕๐.๕	๖ ๙.๑	๒ ๓.๐	๒๘ ๔๖.๕	๑ ๑.๕	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๖ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาค่ากัน กัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน สถานการณ์ที่ ๔ ทว่า "ถ้าหนูทำถูกไปง่ดอยขึ้นไปคิด เพคะนของ แดวทบิบ ไม้ถึง หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง กัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปไคและเหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา, ระดับปริญญาตรี และถึงแต่ปริญญาโทขึ้นไป กัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๔ การกัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่ง่เป็นไปไคและเหมาะสม

ตารางที่ ๒๓ ความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๑๖ ของ เด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง

แถวบน - แสดง จำนวนเด็กปฐมวัย
แถวล่าง - แสดง จำนวนเด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

การศึกษาของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา				
	๑	๒	๓	๕	
ประถมศึกษา	๐ ๐.๐	๔ ๑๔.๐	๒ ๕.๕	๑๕ ๓๑.๕	๒๑ ๓๐.๘
มัธยมศึกษา	๒ ๑๓.๕	๑ ๕.๓	๐ ๐.๐	๑๐ ๓๖.๕	๑๓ ๑๘.๓
ปริญญาตรี	๐ ๐.๐	๑ ๖.๓	๐ ๐.๐	๑๕ ๕๓.๘	๑๖ ๒๔.๒
ปริญญาโทขึ้นไป	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๕ ๑๐๐.๐	๕ ๑๓.๖
ไม่ทราบข้อมูล	๐ ๐.๐	๐ ๐.๐	๒ ๒๘.๖	๕ ๓๑.๕	๓ ๑๐.๖
	๒ ๓.๐	๖ ๘.๑	๔ ๖.๑	๕๕ ๘๑.๘	๖๖ ๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๓ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาค่าต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน ในสถานการณ์ที่ ๑๖ พบว่า "ถ้าหนูชอบหนังสือการ์ตูนของเพื่อนไปอ่านแล้ว ทำหาย หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาค่าต่างกัน ทุกกลุ่ม ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาและระดับปริญญาตรี ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหาตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กปฐมวัยที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้นหาตนเองที่เป็นไปไม่ได้ ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครอง สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้

ตารางที่ ๒๘ ความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ ๒๕ ของ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน

แถวบน แสดง จำนวน เด็กปฐมวัย
แถวล่าง แสดง จำนวน เด็กปฐมวัยคิดเป็นร้อยละ

การศึกษาของผู้ปกครอง	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา				
	๑	๒	๓	๕	
ประถมศึกษา	๑๘.๐	๕๗.๑	๑๓.๘	๐.๐	๒๑ ๓๓.๘
มัธยมศึกษา	๓๘.๕	๕๖.๒	๐.๐	๒	๑๓ ๑๘.๓
ปริญญาตรี	๖.๓	๑๐	๐	๕	๑๖ ๒๔.๒
ปริญญาโทขึ้นไป	๐	๕	๐	๘	๘ ๑๓.๖
ไม่ทราบข้อมูล	๑๘.๓	๕๗.๑	๑๘.๓	๑	๓ ๑๐.๖
	๑	๓๗	๖	๑๒	๖๖
	๑๖.๓	๕๖.๑	๘.๑	๑๘.๒	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๒๘ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกันในสถานการณ์ที่ ๒๕ ที่ว่า "ถ้าหนูเห็นเพื่อนทะเลาะกัน หนูจะทำอย่างไร" ทั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ทุกกลุ่มตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม ส่วนเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

ตารางที่ ๒๔ ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่สัมพันธ์กับอายุ เพศ อาชีพ
ของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

	ปัญหาของตนเอง ที่ท่องเที่ยวทันที	ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ท่องเที่ยวทันที	ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	ปัญหาของผู้อื่น
อายุ	_____	_____	_____	๒๖(๐.๓๘) ๒๕(๐.๔๐)
เพศ	๑(๐.๔๐)	_____	_____	_____
อาชีพของผู้ปกครอง	๓(๐.๓๕)	_____	๒๐(๐.๓๕)	๓๐(๐.๓๕)
รายได้ของ ผู้ปกครอง	๒(๐.๓๖) ๔(๐.๓๕) ๗(๐.๓๖)	๕(๐.๓๕) ๑๐(๐.๓๕)	_____	_____
การศึกษาของ ผู้ปกครอง	๔(๐.๓๔)	๕(๐.๓๖)	๑๖(๐.๓๓)	๒๕(๐.๓๕)

หมายเหตุ ตัวเลขที่อยู่หน้าเครื่องหมาย ( ) หมายถึงข้อสถานการณ์ และ
ตัวเลขที่อยู่ในเครื่องหมาย ( ) หมายถึงค่า *Cramer's V*

จากตารางที่ ๒๘ พบว่า ลักษณะการตัดสินใจของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันจะสัมพันธ์กับปัญหาของผู้อื่น ในสถานการณ์ที่ ๒๖ และ ๒๘

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันจะสัมพันธ์กับปัญหาของตนเอง ที่ต้องการแก้ไขทันที ในสถานการณ์ที่ ๑

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะสัมพันธ์กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที ในสถานการณ์ที่ ๗ ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ในสถานการณ์ที่ ๓๐

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน จะสัมพันธ์กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที ในสถานการณ์ที่ ๒, ๔ และ ๘ ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันทีในสถานการณ์ที่ ๕ และ ๑๐

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน จะสัมพันธ์กับปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที ในสถานการณ์ที่ ๔ , ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที ในสถานการณ์ที่ ๕ , ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ในสถานการณ์ที่ ๑๖ และปัญหาของผู้อื่นในสถานการณ์ที่ ๒๕

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยสัมพันธ์กับรายได้ของผู้ปกครองมากที่สุด รองลงมาคือการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และอายุตามลำดับ และสัมพันธ์น้อยที่สุดกับเพศ

อายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย สัมพันธ์กับลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของตนเองที่ต้องแก้ทันทีมากที่สุด รองลงมาคือปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที ปัญหาของผู้อื่น และสัมพันธ์น้อยที่สุดกับปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

ค่าของความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ คือค่า r Correlation r s V อยู่ใน ช่วง ๐.๓๓-๐.๕๑ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัย ได้ทำการวิจัย เรื่อง การตัดสินใจแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่มีอายุ ๕-๖ ปี รวมทั้ง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การตัดสินใจแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยในแต่ละสถานการณ์กับ อายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ผู้วิจัย ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า เด็กปฐมวัยที่มีอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน จะตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาคณิตศาสตร์แต่ละประเภทแตกต่างกัน และการตัดสินใจแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ผู้วิจัย ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบสอบถามผู้ปกครองเกี่ยวกับ อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา จำนวนพี่น้องของเด็ก จำนวนบุคคลในครอบครัว และบุคคลที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด มีลักษณะ เป็นแบบเติมค่าและเลือกตอบ และได้สร้างเครื่องมืออีกส่วนหนึ่งคือ แบบทดสอบการตัดสินใจแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของ เด็กปฐมวัย ประกอบด้วย สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและภาพระบายสีขนาด 5×5 นิ้ว จำนวน ๓๐ ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที ๗ ข้อ ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที ๗ ข้อ ปัญหาของ คนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ๑๐ ข้อ และปัญหาของผู้อื่น ๖ ข้อ แบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจ พิจารณาปรับปรุงแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๗ ท่าน และได้ทดลองใช้แล้ว

ตัวอย่างประชากรเป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง ๕-๖ ปี จำนวน ๖๖ คน กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา ๒๕๒๕ จากโรงเรียนอนุบาล และศูนย์เด็กปฐมวัยใน กรุงเทพมหานคร รวม ๖ แห่ง โดยสุ่มเด็กในช่วงอายุ ๕-๖ ปี จำนวน ๓๓ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๘ คน และในช่วงอายุ ๕-๖ ปี จำนวน ๓๓ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๘ คน สำหรับการสุ่มโรงเรียนและศูนย์เด็กปฐมวัยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง ส่วนการสุ่มตัวอย่างประชากรใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบ โดยให้เด็กแต่ละคนดูภาพที่เตรียมไว้และตอบคำถามจาก สถานการณ์ที่เป็นปัญหาในภาพนั้น ผู้วิจัยจับบันทึกคำตอบในตารางบันทึกผลและใช้แถบบันทึกเสียง

ประกอบ พร้อมกับส่งแบบสอบถามไปให้ผู้ปกครองของเด็กตอบรายละเอียด นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละประเภทของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Varaince) และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยในแต่ละสถานการณ์กับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง โดยใช้ไคสแควร์ (X^2) และค่าสถิติ Cramer 's V ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในโปรแกรมสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

ลักษณะการตัดสินใจใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละประเภทของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง การศึกษาของผู้ปกครอง (ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๑)

๑. เด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในแต่ละด้าน ตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาทั้งหมด , ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันที , ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที และปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น เหมือนกัน คือ

๑.๑ ปัญหาทั้งหมดและปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ทันที เด็กตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กตัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ , วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๑.๒ ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ทันทีและปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น เด็กตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ และเหมาะสม

ตารางที่ ๓๐ แสดงลำดับการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

ประเภทของปัญหา	ลำดับการตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหา	เด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ				
		อายุ	เพศ	อาชีพของผู้ปกครอง	รายได้ของผู้ปกครอง	การศึกษาของผู้ปกครอง
ปัญหาของตนเองที่ตนเองแก้	มากที่สุด	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕
	อันดับสอง	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔
	น้อยที่สุด	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗
ปัญหาของตนเองที่ไม่ยอมแก้	มากที่สุด	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕
	อันดับสอง	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔
	น้อยที่สุด	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗
ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	มากที่สุด	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕
	อันดับสอง	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔	๑, ๓, ๔
	น้อยที่สุด	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗
ปัญหาของผู้อื่น	มากที่สุด	๒, ๔	๒	๒, ๔, ๕	๒, ๔	๒, ๔, ๕
	อันดับสอง	๓, ๕	๓, ๔, ๕	๑, ๓	๓, ๕	๓
	น้อยที่สุด	๑, ๖, ๗	๖, ๗	๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗
ปัญหารวมทั้งหมด	มากที่สุด	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕	๒, ๕
	อันดับสอง	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔	๓, ๔
	น้อยที่สุด	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗	๑, ๖, ๗

เด็กคัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดควย วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๒. เด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในแต่ละด้านคัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหของผู้อื่น ไม่เหมือนกัน คือ

๒.๑ เด็กปฐมวัยที่มีอายุ และรายได้ของผู้ปกครองต่างกัน คัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดควย วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ เด็กคัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดควยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหหรือแก้ปัญหไม่ได้, วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วย ที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๒.๒ เด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน คัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดควยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กคัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดควย วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๒.๓ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน คัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดควยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม, วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กคัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดในวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๒.๔ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน คัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดควยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม, วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ และวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ และเหมาะสม เด็กคัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดควยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหหรือแก้ปัญหไม่ได้วิธีที่ ๒ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

๓. เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภท
แตกต่างกันดังนี้คือ

๓.๑ เด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕
การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไ้และเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหา รวมทั้งหมก,
ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้, ทัศนที่ และปัญหาของผู้อื่น, วิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้-
ปัญหาไม่ได้ สำหรับการแก้ปัญหาของผู้อื่น อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๗ การแก้-
ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้ สำหรับการแก้ปัญหา รวมทั้งหมก และปัญหาของตนเอง
ที่ไม่ต้องแก้, ทัศนที่

๓.๒ เด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒
การแก้ปัญหาลว่ตนเองที่เป็นไปไ้และเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมก, ปัญหา
ของตนเองที่ต้องแก้, ทัศนที่, ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น และปัญหาของผู้อื่น

๔. เด็กปฐมวัยที่มีเพศตรงกัน ตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภท
ไม่แตกต่างกัน

๕. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละ
ประเภทแตกต่างกันดังนี้คือ

๕.๑ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุด
ด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไ้และเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญห
รวมทั้งหมก และปัญหาของตนเองที่ต้องแก้, ทัศนที่ อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือ วิธีที่ ๗
การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยเหลือที่เป็นไปไม่ได้สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมก

๕.๒ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุด
ด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาลว่ตนเองที่เป็นไปไ้แต่ไม่เหมาะสม สำหรับการแก้ปัญห
ของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นและปัญหาของผู้อื่น

๕.๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด, ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้, เห็นที่, ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นและปัญหาของผู้อื่น อีกวิธีหนึ่งที่ไ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้ ใช้สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด

๕.๔ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพลูกจ้าง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อและเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด และปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้, เห็นที่, อีกวิธีหนึ่งที่ไ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้ สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด

๕.๕ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้อ แต่ไม่เหมาะสมสำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด, ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้, เห็นที่ และปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น, อีกวิธีหนึ่งที่ไ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ สำหรับการแก้ปัญหาควยตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

๖. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละประเภทแตกต่างกันดังนี้คือ

๖.๑ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้อแต่ไม่เหมาะสมสำหรับการแก้ปัญหาควยตนเองที่ต้องแก้, เห็นที่ และปัญหาของผู้อื่น

๖.๒ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปได้อแต่ไม่เหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหาควยตนเองที่ต้องแก้, เห็นที่และปัญหาของผู้อื่น, อีกวิธีหนึ่งที่ไ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อและเหมาะสมสำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด, ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้, เห็นที่ และปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

๖.๓ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้อและเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด, ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้, เห็นที่และปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้, เห็นที่

๕.๕ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้น้อยกว่า ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหา
มากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับการแก้
ปัญหารวมทั้งหมด , ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ไขทันทีและปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้
ทันที

๖.๕ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่
๒ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหาของตนเองที่ต้อง
แก้ไขทันที , วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม สำหรับการแก้
ปัญหารวมทั้งหมด, ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ,ทันทีและปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ,ทันที
อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้สำหรับการแก้ปัญหา
ของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ,ทันที

๗. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกันตัดสินใจใช้วิธีการแก้ปัญหาแต่ละ
ประเภทแตกต่างกัน คือ

๗.๑ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา ตัดสินใจแก้
ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับการแก้
ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ,ทันที อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือ วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้วยตนเอง
ที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด , ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้,
ทันที และปัญหาของผู้อื่น

๗.๒ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ตัดสินใจแก้
ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับ
การแก้ปัญหารวมทั้งหมดและปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ,ทันที อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือวิธี
ที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสมสำหรับการแก้ปัญหารวมทั้งหมด
และปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ,ทันที

๗.๓ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ตัดสินใจแก้ปัญหา
มากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับการแก้
ปัญหารวมทั้งหมดและปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ,ทันที

๗.๔ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป ตัดสินใจแก้
ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับ

การแก้ปัญหาทั้งหมด , ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ ทันที และปัญหาของผู้อื่น อีกวิธีหนึ่ง
ที่ใ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม สำหรับการ
แก้ปัญหาทั้งหมด และปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้ ทันที

๑.๕ เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของอุปกรณ์ ทัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธี
ที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม สำหรับการแก้ปัญหของตนเองที่
ต้องแก้ ทันที , วิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่ เหมาะสมสำหรับการแก้
ปัญหาทั้งหมด , ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ , ทันที , ปัญหาของตนเองที่ไม่ต้องแก้
ทันที และปัญหาของผู้อื่น อีกวิธีหนึ่งที่ใ้มากที่สุดคือวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็น
ไปไม่ได้ สำหรับการแก้ปัญหาคของตนเองที่เกี่ยวกับผู้อื่น

ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัย
กับ อายุ เพศ อาชีพของอุปกรณ์ รายได้ของอุปกรณ์ และการศึกษาของอุปกรณ์

๑. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยสัมพันธ์กับอายุในสถานการณ์
ใน ๒๒ และ ๒๔ ดังนี้

๑.๑ เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันตัดสินใจแก้ปัญหาคต่างกันในสถานการณ์ที่
๒๒ ที่ว่า "ถ้าหนูกำลังว่ายน้ำอยู่แล้วเห็นคนจมน้ำ หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่มีอายุ
๔-๕ ปี และ ๕-๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคมากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่
เป็นไปไม่ได้ และเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคน้อยที่สุดด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยกมแก้
ปัญหาคหรือแก้ปัญหาคไม่ได้

๑.๒ เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันตัดสินใจแก้ปัญหาคต่างกันในสถานการณ์ที่
๒๔ ที่ว่า "ถ่านองของหนูไปรังแกคนอื่น หนูจะทำอย่างไร" คือเด็กที่มีอายุ ๔-๕ ปี
ตัดสินใจแก้ปัญหาคมากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
ส่วนเด็กที่มีอายุ ๕-๖ ปี ตัดสินใจแก้ปัญหาคมากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเอง
ที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๒. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาคของเด็กปฐมวัย สัมพันธ์กับเพศในสถานการณ์
ที่ ๑ ดังนี้

๒.๑ เด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาคต่างกันในสถานการณ์ที่
ที่ ๑ ที่ว่า "ถ้าหนูไปเที่ยวเขาดินกับคุณแม่ แล้วมีคู่มือราฟเฟิลิน มองมาอีกทีไม่รู้คุณแม่

ไปอยู่ที่ไหน หนูจะทำอย่างไร" ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคือให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๓. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย สัมพันธ์อาชีพของผู้ปกครองในสถานการณที่ ๓, ๒๐ และ ๓๐ ดังนี้

๓.๑ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกัน ในสถานการณที่ ๓ ที่ว่า "ถ้าหนูเห็นขี้แมลงคักแล้วรู้สึกหิวน้ำมาก หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย , รับจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคือช่วยเหลือตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคือให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๓.๒ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกัน ในสถานการณที่ ๒๐ ที่ว่า "ถ้ามีหมาตัวใหญ่วิ่งเข้ามาหาหนู จะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ , ค้าขาย , รับจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคือช่วยเหลือตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพถูกจ้าง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาคือช่วยเหลือตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม

๓.๓ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกัน ในสถานการณที่ ๓๐ ที่ว่า "ถ้าหนูพบน้้ำกำลังเดือดอยู่บนเตา หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย , รับจ้าง และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคือช่วยเหลือตนเองที่เป็นไปไม่ได้ ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ และถูกจ้าง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคือให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๔. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของเด็กปฐมวัย สัมพันธ์กับรายได้ของผู้ปกครองในสถานการณที่ ๒, ๔, ๗, ๘ และ ๑๐ ดังนี้

๔.๑ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกัน ในสถานการณที่ ๔ ที่ว่า "ถ้าหนูวิ่งเล่นกับเพื่อน แล้วไปสะกูดกอนหิน หัวเข่าแตก หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ทุกกลุ่มตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาคือให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน

๕๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ตัดสินใจแก้ปัญหาน้อยที่สุดด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ ปัญหาหรือแก้ปัญหาล้มเหลว

๔.๒ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกันใน สถานการณ์ที่ ๔ ที่ว่า "ถ้าตอนเช้าหนูจะรีบไปโรงเรียน แต่หาแปรงสีฟันไม่พบ หนูจะทำ อย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหาตัวแปนเองที่เป็นไปได้และ เหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท , ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหา ตัวแปนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๔.๓ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกันใน สถานการณ์ที่ ๕ ที่ว่า "ถ้าหนูรู้สึกหิวมาก มังเอิญเดินไปพบขนมที่ลูกหนึ่งคอกอยู่ข้างทาง หนูจะ ทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหาตัวแปนเองที่เป็นไปได้และ เหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท , ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท และที่ ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้นหา ตัวแปนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม

๔.๔ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกันใน สถานการณ์ที่ ๕ ที่ว่า "ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นเพดานห้อง แล้วหนูหยิบไม่ถึง หนูจะทำ อย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท , ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุด ด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาค้นหา ตัวแปนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท และ เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุด ด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาค้นหาโดยให้ผู้อื่น ช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๔.๕ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาค้างกันใน สถานการณ์ที่ ๑๐ ที่ว่า "ถ้าหนูอยากดูทีวีมาก หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญหาค้นหาตัวแปนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เกิน

๑๐,๐๐๐ บาท , ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป ตัดสินใจแก่
 ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๕. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยสัมพันธ์กับการศึกษาของผู้ปกครอง
 ในสถานการณที่ ๘,๑๖ และ ๒๕ ดังนี้

๕.๑ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน
 ในสถานการณที่ ๘ ที่ว่า "ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นไปติดเพดานห้อง แล้วยับไม่ถึง หนูจะ
 ทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาและที่ไม่ทราบข้อมูล
 ของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้
 และเหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา , ระดับปริญญาตรี
 และตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป ตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๕ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดย
 ให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม

๕.๒ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน
 ในสถานการณที่ ๑๖ ที่ว่า "ถ้าหนูขอยืมหนังสือการ์ตูนของเพื่อนไปอ่านแล้วทำหาย หนูจะทำ
 อย่งไร" คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ทุกกลุ่มตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วย
 วิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการ
 ศึกษาในระดับประถมศึกษา และระดับปริญญาตรี ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๒
 การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับ
 มัธยมศึกษาตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ ส่วน
 เด็กที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๑ การแก้ปัญห
 คด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม

๕.๓ เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาต่างกัน
 ในสถานการณที่ ๒๕ ที่ว่า "ถ้าหนูเห็นเพื่อนทะเลาะกัน หนูจะทำอย่างไร" คือ เด็กที่ผู้
 ปกครองมีการศึกษาต่างกันทุกกลุ่มตัดสินใจแก้ปัญหามากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วย
 ตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม เด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
 ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้ เด็กที่ผู้ปกครอง
 สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา ตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๓ การแก้ปัญห
 คด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี
 และตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไปตัดสินใจแก้ปัญหารองลงมาด้วยวิธีที่ ๕ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วย
 ที่เป็นไปได้และเหมาะสม

อภิปรายผลการวิจัย

๑. เด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหาทุกประเภทมากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม รองลงมาคือวิธีที่ ๓ การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๔ การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ ส่วนวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือวิธีที่ ๑ ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาคไม่ได้ , วิธีที่ ๖ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม และวิธีที่ ๗ การแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้

จากผลที่ได้นี้จะเห็นได้ว่า เด็กส่วนใหญ่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยวิธีที่เป็นไปได้และเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาคด้วยตนเองหรือให้ผู้อื่นช่วยก็ตาม เพราะลักษณะของปัญหาที่ถามส่วนใหญ่ เป็นปัญหาทั่ว ๆ ไปที่เด็กอาจพบได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจำเป็นต้องใช้ประสบการณ์มากกว่าใช้สติปัญญา เพื่อแก้ปัญหาคนั้น และเมื่อคุณครูตัดสินใจแก้ปัญหาคของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีทั้ง ๗ วิธีแล้ว พบว่าเด็กมีแนวโน้มในการแก้ปัญหาคโดยทั่วไปด้วยตนเองมากกว่าให้ผู้อื่นช่วย อาจเป็นเพราะว่าเด็กในวัยนี้ยังมีลักษณะการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง มีความคิดความเข้าใจว่าตนเองสามารถที่จะทำอะไรได้ทุกอย่าง ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองมากกว่าให้ผู้อื่นช่วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีพัฒนาการของท้าวเจห์ (ประไพพรรณ ภูมิวิษิตสาร ๒๕๓๕ : ๖๔)

๒. เมื่อคุณครูตัดสินใจแก้ปัญหาค แยกแต่ละประเภทแล้ว พบว่าสำหรับประเภทปัญหาของตนเอง เด็กจะตัดสินใจแก้ปัญหาคเหมือนกันหมด เช่นเดียวกับการแก้ปัญหาคทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าจะเป็นเด็กเหล่านั้นจะมีความแตกต่างของภูมิหลังอย่างไร กล่าวคือ เด็กจะแก้ปัญหาคมากที่สุดด้วยวิธีที่ ๒ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และวิธีที่ ๕ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนประเภทปัญหาของผู้อื่นนั้น เด็กได้ใช้วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้ เพิ่มขึ้นอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นเพราะเด็กวัยนี้สนใจเรื่องราวของตนเองมากกว่า เรื่องของคนอื่น เขาจึงคุ้นเคยกับปัญหาของตนเองมากกว่าปัญหาของคนอื่น เด็กจึงแก้ปัญหาคของตนเองอย่าง เป็นไปได้และเหมาะสมมากกว่าการแก้ปัญหาคของผู้อื่น ซึ่งเด็กยังไม่มีประสบการณ์มากพอ จึงมีการใช้จินตนาการ เข้ามามีเกี่ยวข้อง การแก้ปัญหาคของผู้อื่นจึง

เป็นไปได้หรือไม่เหมาะสม เช่น เด็กเห็นคนจมน้ำ ก็คิดว่าตนเองสามารถช่วยเขาได้ โดยไม่ได้คำนึงถึงว่าตนเองจะช่วยเขาได้แค่ไหน เป็นไปได้ไหม เพราะเด็กยังไม่สามารถแยกความเป็นจริงออกจากจินตนาการได้นั่นเอง

๓. เมื่อคุณลักษณะการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกันแล้ว พบว่าเด็กที่โตกว่าจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสมมากกว่าเด็กที่เล็กกว่า ในขณะที่เดียวกันเด็กที่เล็กกว่าจะแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม มากกว่าเด็กโต เพราะเด็กโตสามารถช่วยตนเองได้ดีกว่าเด็กเล็ก มีวุฒิภาวะมากกว่า พัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม ตลอดจนพัฒนาการทางบุคลิกภาพย่อมดีกว่าเด็กเล็ก และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ เด็กโตมีประสบการณ์มากกว่าเด็กเล็ก เพราะเกิดก่อน ดังที่ ชีรพร อูวรรณไธ (๒๕๒๕:๓๒๔) กล่าวว่า เด็กจะช่วยตนเองได้ดีขึ้นหรือลดการพึ่งพาผู้อื่นลงเมื่อมีอายุมากขึ้น ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมพล ศันสกุล (๒๕๓๑ : บทคัดย่อ) ที่พบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุมากจะมีความสามารถในการแก้ปัญหา เฉพาะหน้าได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า

๔. เมื่อคุณลักษณะการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกันแล้ว พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในการตัดสินใจแก้ปัญหา ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมพล ศันสกุล (๒๕๒๑ : บทคัดย่อ) อีกเช่นกัน เขาพบว่าเด็กก่อนวัยเรียน เมื่อจำแนกตามเพศ มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะความแตกต่างระหว่างเพศของเด็กปฐมวัยยังไม่เด่นชัดนัก การทำกิจกรรมต่าง ๆ ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงคล้ายคลึงกัน การปฏิบัติของพ่อแม่ และการอบรมเลี้ยงดูเหมือน ๆ กัน คิดว่าเด็กเป็นลูกเล็ก ๆ ของคนเสมอ จึงยังไม่สามารถแยกเพศชายและหญิงได้เด่นชัด

๕. เมื่อคุณลักษณะการแก้ปัญหาโดยทั่วไปของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน พบว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ และลูกจ้างบริษัท ตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสมมากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างและไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างและไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม มากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการและลูกจ้างบริษัท อาจเป็นเพราะเด็กที่ผู้ปกครองรับราชการหรือลูกจ้างบริษัทให้ความสนใจใ้สูงมาก เด็กจึงไม่ค่อยจะมีโอกาสได้ทำอะไรด้วยตนเองเท่ากับเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง เพราะพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้ต้องทำงานหนักเพื่อให้มีรายได้พอใช้จ่ายในครอบครัว จึงไม่ค่อยมีเวลาให้ลูก เด็กจึงจำเป็นต้องช่วยตนเอง แต่วิธีการที่ใช้จะเหมาะสมหรือไม่ นั้น เด็กยังไม่สนใจนัก เด็กที่ผู้ปกครอง

มีอาชีพรับจ้างจึงแก้ปัญหาด้วยตนเอง แต่ไม่ค่อยเหมาะสมเท่ากับเด็กที่พ่อแม่คอยเอาใจใส่ออย่างใกล้ชิด เช่น ถ้าเด็กมีปัญหาเพราะเพื่อนแกล้งของเล่นไป เด็กที่พ่อแม่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ลูกช่วยตนเอง ก็คงใช้ชีวิตวิ่งไปบอกพ่อแม่ให้จัดการให้ แต่เด็กที่พ่อแม่ปล่อยให้ละเลียบก็คงหาวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง เพราะไม่รู้ว่าจะไปบอกใคร เขาจึงแก้ปัญหาเพียงให้ได้ไปตามที่ตนต้องการ ไม่ได้สนใจว่าจะใช้ชีวิตแบบใด บางครั้งจึงอาจรุนแรง หรือก้าวร้าวได้

๖. สำหรับลักษณะการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ผูกครองมีรายได้และการศึกษาค้างกันแล้ว พบว่า เด็กที่พ่อแม่มีรายได้หรือการศึกษาสูง จะแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสมมากที่สุด ส่วนเด็กที่พ่อแม่มีรายได้และการศึกษาค่ำ จะแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นเพราะเด็กที่ผูกครองมีอาชีพรับจ้าง มักจะมีรายได้และการศึกษาค่ำ แต่เด็กที่ผูกครองมีอาชีพรับราชการหรือลูกจ้างบริษัท จะมีรายได้และการศึกษาสูงกว่า ดังนั้น เหตุผลในข้อนี้ก็เช่นเดียวกับชอลคอน คือการอบรมเลี้ยงดูและพื้นฐานทางบ้าน กล่าวคือ เด็กที่พ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจและการศึกษาสูงมักจะประคบประหงมเอาใจใส่ตลอดจนมาก ถึงตนเองอาจจะไม่มีเวลาดูแล ก็ยังจ้างพี่เลี้ยงมาคอยช่วยเหลือ เด็กจึงไม่ค่อยมีโอกาสได้ตัดสินใจทำอะไรต่าง ๆ ด้วยตนเองมากนัก ยึดกับเด็กที่พ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ต้องช่วยตนเอง เพราะไม่มีใครมาดูแลและผลการแก้ปัญหาต่าง ๆ จึงยังไม่เหมาะสมนัก เจลิมพล คัมสกุล (๑๙๙๑ : บทคัดย่อ) ได้ค้นพบว่าเด็กที่ผูกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีกว่าเด็กที่ผูกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แต่ผู้วิจัยมีความคิดว่าการที่เด็กแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วย ไม่ได้หมายความว่าเด็กแก้ปัญหาไม่ได้หรือไม่ดี แต่เพราะเขาเคยชินที่จะได้รับความช่วยเหลือ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดของเขาก็คือ ต้องให้คนอื่นช่วยแก้ปัญหาให้เขา ถ้าเขาได้มีโอกาสฝึกฝนการช่วยเหลือตนเอง เขาก็อาจจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีและเหมาะสมก็ได้ และน่าจะดีกว่าเด็กที่พ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เพราะเด็กเหล่านี้มีโอกาสได้รับการเลี้ยงดูและการจัดสภาพแวดล้อมที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเขา มากกว่าเด็กที่พ่อแม่มีรายได้และการศึกษาค่ำ

๗. เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุแล้ว พบว่าในสถานการณ์ที่ ๕๕ ที่ถามว่า "ถ้าน้องของหนูไปรังแกคนอื่น หนูจะทำอย่างไร" เด็กที่อายุน้อยจะแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสมมากกว่าวัยอื่น ส่วนเด็กที่มีอายุน้อยจะแก้ปัญหาด้วยการให้ผู้อื่นช่วยในสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสม ซึ่งก็สอดคล้องกับผลจากการอภิปรายผลทั่ว ๆ ไป ส่วนในสถานการณ์ที่ ๕๖ ที่ว่า "ถ้านูยกำลังว่ายน้ำอยู่

และเห็นคนจมน้ำ หนูจะทำอย่างไร" สถานการณ์เป็นสถานการณ์ที่เป็ปัญหาของผู้คน จึงมีการใช้จินตนาการในการตัดสินใจแก้ปัญหา วิธีที่เหมาะสมที่สุดในการแก้ปัญหาข้อนี้ก็คือ ไปบอกใหญ่ใหญ่ทราบ เด็กทุกคนไม่สามารถแก้ปัญหาควยการลงมือทำเองได้ แต่ผลปรากฏว่าเด็กใช้วิธีที่ ๔ การแก้ปัญหาควยตนเองที่เป็นไปไม่ได้มากที่สุด เพราะเด็กคิดว่าตนเองช่วยเขาได้ เนื่องจากยังมีลักษณะของการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางดังที่กล่าวมาแล้ว และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็ก ๒ กลุ่ม จะเห็นว่าเด็กที่โตกว่าจะตัดสินใจแก้ปัญหาควยตนเองมากกว่าเด็กที่เล็กกว่า แม้ว่าวิธีการแก้ปัญหานั้นจะเป็นไปไม่ได้ก็ตาม เด็กอายุ ๕-๖ ปี มีความกล้ามากกว่าเด็กที่อายุ ๔-๕ ปี การใช้อวัยวะต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากกว่า มั่นใจในตัวเองมากกว่า และอยากทดสอบความสามารถของตน

๔. เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับเพศ พบว่าในสถานการณ์ที่ ๑ ที่ถามว่า "ถ้าหนูไปเที่ยวเขาดินกับคุณแม่แล้วหนูหลงทาง จะทำอย่างไร" ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงส่วนใหญ่แก้ปัญหาโดยใช้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม แต่เด็กชายจะพยายามแก้ปัญหาควยตนเองมากกว่า และแก้ปัญหาได้เหมาะสมกว่า ซึ่งอาจเป็นเพราะสังคมไทยมักอนุโลมให้เด็กหญิงได้รับการช่วยเหลือมากกว่าเด็กชาย ซึ่งตรงกับงานวิจัยของเคแกน (Kagan) และมอสส์ (Moss) (ธีรพร อูวรรณไพ. ๒๕๒๕ : ๓๒๖) ที่พบว่าเด็กหญิงพึ่งพาคนอื่นมากกว่าเด็กชาย ดังนั้นโอกาสที่เด็กหญิงจะแก้ปัญหาควยตนเองจึงน้อยกว่า จะมีความเชื่อมั่นในตนเองน้อยกว่าเด็กชาย

๕. เมื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอาชีพของผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการและลูกจ้างบริษัท จะแก้ปัญหาโดยใช้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสมมากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างและค้าขาย ซึ่งก็เป็นไปตามการอธิบายผลทั่วไป เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างจะสามารถช่วยตนเองได้มากกว่า เพราะผู้ปกครองไม่มีเวลาที่จะดูแลช่วยเหลือได้ อย่างไรก็ตามการตัดสินใจแก้ปัญหาของเขา บางครั้งไม่เหมาะสม ดังเช่นในสถานการณ์ที่ ๓๐ ที่ถามว่า "ถ้าหนูเดินไปพบกาน้ำกำลังเดือดบนเตา หนูจะทำอย่างไร" วิธีที่ดีที่สุดก็คือ ไปบอกใหญ่ใหญ่ทราบ เพราะการยกกาน้ำด้วยตนเองเป็นสิ่งที่เกินความสามารถของเด็กที่จะทำได้ แต่เด็กมักคิดว่าตนทำได้ เพราะคิดแต่เพียงว่าต้องยกกาน้ำลงโดยไม่ได้คิดถึงว่าตนเองยกได้หรือไม่

๑๐. เมื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับรายได้ของผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้สูง จะตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้

ผู้ช่วยเหลือมากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ และเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ ทัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองมากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้สูง ซึ่งก็เป็นไปตามการอธิบายผลทั่ว ๆ ไป เช่น ในสถานการณ์ที่ ๘ ที่ถามว่า "ถ้าหนูตื่นขึ้นมาตอนเช้า แล้วหาแปรงสีฟันไม่พบ หนูจะทำอย่างไร" และในสถานการณ์ที่ ๙ ที่ถามว่า "ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นไปติดเพดานห้อง แล้วหนูหนีบไม่ถึง จะทำอย่างไร" ทั้งสองสถานการณ์ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้สูงก็จะให้ผู้หนีบแปรงสีฟันหรือลูกโป่งให้ แต่เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ จะแก้ปัญหาคด้วยตนเอง เป็นที่น่าสังเกตว่าในสถานการณ์ที่ ๗ ที่ถามว่า "ถ้าหนูรู้สึกหิวมาก บังเอิญไปพบขนมที่ลูกหนึ่งตกอยู่ข้างทาง หนูจะทำอย่างไร" เด็กส่วนใหญ่สามารถแก้ปัญหาคด้วยตนเองได้ทุกคน แต่เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้สูง จะแก้ปัญหาคได้เหมาะสมกว่า กล่าวคือคำนึงถึงความสะอาด ในขณะที่เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ ไม่คำนึงถึงเรื่องนี้เลย ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูและสภาพเศรษฐกิจในครอบครัว และในสถานการณ์ที่ ๑๐ ที่ถามว่า "ถ้าหนูอยากคุ้หิวมาก หนูจะทำอย่างไร" เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้สูงจะให้ผู้ช่วยเหลือหยิบปลั๊กให้ เพราะเขาอาจจะรู้ว่าการหยิบปลั๊กไฟด้วยตนเองอาจมีอันตรายหรือผู้ปกครองห้ามเอาไว้ ตรงข้ามกับเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ ส่วนใหญ่จะหยิบปลั๊กไฟตัวเอง

๑๑ . เมื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูงตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้ช่วยเหลือที่เป็นไปได้ และเหมาะสม ในขณะที่เด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาคต่ำ จะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ดังจะเห็นได้จากสถานการณ์ที่ ๘ ที่ถามว่า "ถ้าหนูตื่นขึ้นมาตอนเช้า แล้วหาแปรงสีฟันไม่พบ หนูจะทำอย่างไร" หรือในสถานการณ์ที่ ๙ ที่ถามว่า "ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นไปติดเพดานห้อง แล้วหนูหนีบไม่ถึง จะทำอย่างไร" ในสถานการณ์ที่ ๑๐ ที่ถามว่า "ถ้าหนูเห็นเพื่อนทะเลาะกัน จะทำอย่างไร" พบว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูง จะแก้ปัญหาคได้เหมาะสมกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาคต่ำด้วยเหตุผลดังได้อธิบายไปแล้วในข้อ ๑๐

เป็นที่น่าสังเกตว่า อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งถ้ารวมทั้ง ๓ ด้านเข้าด้วยกันแล้ว ก็คือฐานะทางเศรษฐกิจนั่นเอง เพราะส่วนมากผู้ปกครองเด็กที่มีอาชีพรับราชการ หรือลูกจ้างบริษัทมักจะมีการศึกษาสูง ซึ่งส่งผลไปยังรายได้ของครอบครัวด้วย ส่วนผู้ปกครองเด็กที่มีอาชีพรับจ้างก็มักจะมีการศึกษาคต่ำและมีรายได้อีกต่ำไปด้วย อย่างไรก็ตามการตัดสินใจแก้ปัญหาย่อมขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูด้วย เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ไม่ได้ศึกษาถึงสภาพการอบรมเลี้ยงดูของเด็กกับ

การตัดสินใจแก้ปัญหา แต่ักพอจะทราบได้บ้างจากการดูตัวแปรตัวอื่น เด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มักจะเลี้ยงดูลูกแบบปล่อยปละละเลย และไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ลูก ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นย่อมมีน้อย ส่วนใหญ่เด็กต้องช่วยเหลือตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง เมื่อเกิดปัญหาขึ้น แต่เด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ย่อมจะได้รับการเอาใจใส่ดูแลมากเกินไป เด็กจึงไม่ค่อยมีโอกาสได้ฝึกฝนการช่วยตนเองมากนัก

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ขอสังเกตที่น่าสนใจอื่น ๆ อีก คือ

๑. การแก้ปัญหาด้วยตนเองของเด็กปฐมวัยนั้น จะมีเด็กบางคนแก้ปัญหาด้วยการหลีกเลี่ยงไม่ยอมแก้เรื่องราว แต่ไม่ได้หมายความว่าเด็กแก้ปัญหาไม่ได้ เช่น ถามเด็กว่า "ถ้ามีเพื่อนวิ่งมาชนหนูกลมแล้ววิ่งหนีไป จะทำอย่างไร" เด็กไม่ได้มองว่าการที่เพื่อนมาชนนั้นเป็นปัญหา แต่มองว่าถาหลกลมแล้วควรจะทำอย่างไรมากกว่า นอกจากนี้เด็กบางคนแก้ปัญหาด้วยความก้าวร้าว เช่น ไขกักำลังทำร้ายร่างกาย ทั้งการแก้ปัญหาแบบหลีกเลี่ยงหรือแบบก้าวร้าว มีสาเหตุมาจากการอบรมเลี้ยงดูเป็นสำคัญ เพราะสาเหตุข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมแบบนี้มาจากเด็กเลียนแบบพ่อแม่หรือบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ถ้าเด็กเคยถูกลงโทษด้วยการตี เขาก็จะจดจำตัวอย่างเหล่านี้ไปใช้กับคนอื่น ๆ ทั่ว (ซีรพร อูวรรณไธ ๒๕๒๕ : ๓๔๘) ถ้าเขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยความรัก ความยุติธรรม เขาก็จะได้นิสัยเหล่านี้ติดตัวไปด้วย และสามารถแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม เช่น ถามเด็กว่า "ถานองของหนูเอาของเล่นของหนูไปเล่น แล้วทำเสีย หนูจะทำอย่างไร" เด็กหลายคนตอบว่า ตีนอง ลงโทษนอง แต่ก็มีเด็กบางคนไม่โกรธนอง กลับพยายามช่วยเหลือหาทางซ่อมแซมของเล่นนอง ดังเหล่านี้มีผลมาจากประสบการณ์ในครอบครัวของเด็กนั่นเอง อย่างไรก็ตามเด็กในวัยนี้ส่วนมากไม่ค่อยมีความเสียสละมากนัก ดังที่แฮนลอน และ กรอส (Handlon and Gross) พบว่า ความเห็นแก่ตัวของเด็กจะมีมากที่สุดในช่วงอายุประมาณ ๔-๕ ปี (ซีรพร อูวรรณไธ ๒๕๒๕ : ๓๔๘) การที่จะให้เด็กมีนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ได้นั้น จึงต้องมาจากการอบรมสั่งสอนหรือเด็กได้เห็นตัวอย่างอันดีจากผู้ที่ใกล้ชิด สำหรับการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มักไม่ค่อยเสียสละหรือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และจะแก้ปัญหาคด้วยการใช้กำลังหรือความก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง

๒. ในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ พบว่า เด็กส่วนใหญ่อยากให้งโงงผู้ที่ทำผิดด้วยการตีมากที่สุด ไม่ว่าจะมี่ป้ฐานทางครอบครัวอย่างไร เพราะเด็กมีความเชื่อว่า

ถ้าคนไหนทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ และวิธีการลงโทษที่เด็กเห็นว่าร้ายแรงที่สุด คือการตี ท้ออาเจ้ (Piaget ๑๙๖๒ : ๔๒) ได้กล่าวถึงการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กในวัยนี้ว่า เด็กจะสนับสนุนการลงโทษอย่างหนักเพื่อแก้แค้นสืบ นอกจากนี้ ไคลเบิร์ก (Kohlberg) ยังจำแนกชั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กปฐมวัยว่ายังอยู่ในขั้นแรก คือ หลักการหลีกเลี่ยงการลงโทษ เพราะกลัวความเจ็บปวดที่จะได้รับ สิ่งใดดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับว่าพฤติกรรมนั้นทำไปแล้วถูกลงโทษหรือไม่ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันติก ๒๕๒๑ : ๑๔๓) บล็คคือเด็กต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ เช่น ถามเด็กว่า "ถ้าวันนี้หนูไม่ได้อาหารบ้านมาส่งคุณครู จะทำอย่างไร" คำตอบแรกที่เด็กหลายคนตอบคือ ถูกครูตี และเขาก็พยายามหาวิธีต่าง ๆ ที่ว่าจะทำอย่างไรจึงจะไม่ถูกครูตี ซึ่งเป็นไปไคบ้าง เป็นไปไม่ไคบ้าง เหมาะสมบ้างไม่เหมาะสมบ้าง แล้วแต่ความสามารถของแต่ละคนหรือการอบรมเลี้ยงดูของแต่ละคนได้รับ ดังจะเห็นไคจากงานวิจัยของ ทิพย์สุภา นิลสินธพ (๒๕๒๓ : ๕๒) ที่พบว่าครอบครัวที่เลี้ยงลูกแบบปล่อยปละละเลย จะมีพัฒนาการทางจริยธรรมต่ำกว่าครอบครัวที่เลี้ยงลูกแบบประชาธิปไตย

๓. เด็กบางคนไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เขารู้แต่เพียงว่า ถ้ามีปัญหากเกิดขึ้นแล้ว จะเกิดผลอะไรตามมา เช่น รู้ว่าถ้าหลวมก็จะเจ็บหรือมีเลือดไหล รู้ว่าถ้าไม่เอาอาหารบ้านมาส่งครูจะถูกครูตี เขาไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาไคว่าทำอย่างไรแก้ปัญหา เหล่านี้จึงจะหมดไปถึง เหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากเขาไม่ไคยอมมีประสบการณ์ในการตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ มากพอหรือมีอายุน้อยเกินไป

๔. เด็กยังมีลักษณะการยึดตนเองอยู่มากในการแก้ปัญหาบางสถานการณ์ เช่น รู้ว่าฝนตกต้องกางร่มจึงจะไม่เปียก แต่ไม่ไคนไคว่าช่วงเวลาที่ยิ่งกลับไคไปเอาร่มที่บ้านก็เปียกแล้ว รู้ว่าถ้าพบคนจมน้ำ ต้องช่วย ไคโดยถอดห่วงยางของตนให้เขา แต่ไม่ไคคิดไคว่าถ้าตนไม่มีห่วงยางก็ตองจมน้ำเหมือนกัน แม้ว เด็กจะมีไคค่านึงถึงความจริงและมีลักษณะของการใช้จินตนาการเพื่อแก้ปัญหาที่ตาม แต่คำตอบของเด็กก็ยอมแสดงให้เห็นชัดว่า เด็กส่วนใหญ่มีจิตใจบริสุทธิ์ที่ไคอยากช่วยเหลือผู้ที่มีความทุกข์เสมอ

๕. ในกรณีที่เด็กแก้ปัญหาไคโดยผู้ใหญ่ช่วยนั้น บุคคลที่เด็กขอความช่วยเหลือมากที่สุด คือ พ่อแม่ เพราะเด็กวัยนี้ยังมีความใกล้ชิดผูกพันกับพ่อแม่มากกว่าบุคคลอื่น ยังต้องพึ่งพ่อแม่อยู่มาก เมื่อมีปัญหากก็ตองขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่ ซึ่งบังเอิญเป็นวิธีที่เหมาะสม ดังนั้นเด็กที่แก้ปัญหากด้วยการไคผู้ใหญ่ช่วย จึงน่าจะแบ่ง ออกเป็น ๒ พวก พวกแรกเรียกว่าวิธีการ

แก้ปัญหาที่ดีที่สุดตอนนี้ คือต้องให้ผู้ใหญ่ช่วย ส่วนอีกพวกหนึ่งไม่รู้เลยว่า จะแก้ปัญหาอย่างไร ก็ต้องให้ผู้ใหญ่ช่วยเช่นเดียวกัน

๖. สื่อมวลชนและเทคโนโลยี เข้ามามีบทบาทมากต่อการดำเนินชีวิตของเด็ก ผู้วิจัยพบว่า เด็กหลายคนรู้จักการใช้โทรศัพท์หรือเตาแก๊ส เด็กแทบทุกคนที่เป็นตัวอย่าง ประชากร มีโทรทัศน์ที่บ้าน ไม่ว่าจะที่บ้านที่อยู่ในย่านชุมชนแออัด หรือย่านผู้มีอันจะกิน เด็กทุกคนรู้จักตัวโคราเดมอน เพราะโทรทัศน์เขาไปถึงทุกครัวเรือน ในการทดลองเก็บข้อมูลก่อน จะนำไปใช้กับตัวอย่างประชกรนั้น ผู้วิจัยพบว่า เด็กหลายคนได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ประเภท อภินิหาร อิทธิฤทธิ์ เขาจะแปลงร่างเป็นตัวประหลาดต่าง ๆ ที่เขาคิดว่าเก่งและมีฤทธิ์ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ในการทดสอบจริง ๆ มีภาพประกอบเพื่อเป็นสื่อให้เด็กเข้าใจปัญหาได้ ตรงกัน เด็กจึงมุ่งคิดถึงแต่สถานการณ์จากในภาพนั้น ไม่โยงเอาประสบการณ์จากโทรทัศน์ เข้ามามีเกี่ยวข้อง จึงไม่มีการแปลงกายเพื่อแก้ปัญหา

๗. เด็กในวัยนี้มีพัฒนาการทางภาษาย่างรวดเร็ว แต่เด็กบางคนก็ยังไม่สามารถ ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เขาจะมีภาษาเฉพาะของเขาเอง ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพราะพัฒนาการ ของเขายังไม่ถึงขั้นวุฒิภาวะในขณะนั้น อีกส่วนหนึ่งเป็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขา เช่น เด็กหลายคนในศูนย์เด็กแห่งหนึ่ง พูดว่า เจงเงิน แทน ไข่เงิน, ทูค เก แทนคำว่า เกเร , ทูค ลูข่าง ส่ายข่าง กระจก แทนคำว่า หวงข่าง เด็กยังไม่สามารถเรียงประโยค ได้ถูกต้อง หรือใช้คำที่เหมาะสม เช่น พูดว่า ช่วยคุณแม่ คือ ให้คุณแม่ช่วย , เอาโต๊ะหีบ ลูโป่ง คือ เป็นชั้นบนโต๊ะแล้วหีบลูโป่ง , เจอตี คือ ลูกตี , หรีเสียงทิวให้ตั้ง คือ เร่ง เสียงทิวให้ตั้ง , จับหมาเขารัง เขารู คือ จับหมาเขากรง , เอาสายไหมมาเปิด แล้วเปิดปลัด คือ เสียบปลัดสายไฟ , คับแกส ปิคเตา คือ ปิคแกส , มาลาย คือ ซามตรงทางมาลาย , หยคลูโป่ง คือ หีบลูโป่ง , ไซไม้ทอย ถือสิ๊ก ๆ มาลาก ไปท่า หยิบลูขอล คือ ไซไม้เขี่ยลูขอล , เอาหนังสือของหนูมาทำเป็นซองเพื่อน คือ เอาหนังสือของหนูมาใช้ ให้เพื่อน , เอาขามาหัว มาหนีบกาน่า เอามือแตะอลก คือ เอาขามาจับหูกาน่ายกอลก ส่วนใหญ่เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาในระดับต่ำ มักจะมีคำย่นย่อ หรือ ผู้ปกครองมีฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำ นอกจากนี้เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาคอนข้างดี คือ สามารถพูดอธิบายเรื่อง

จะสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาได้เหมาะสมกว่าเด็กที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ ซึ่งอาจเป็นเพราะเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาค่ำ จะมีพัฒนาการความถนัด ๆ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม หรือสติปัญญาอยู่ในระดับที่สูงกว่า จึงตัดสินใจแก้ปัญหาได้เหมาะสมกว่า

๔. ในด้านความปลอดภัยนั้น เด็กยังตัดสินใจแก้ปัญหาบางสถานการณ์ไม่เหมาะสม เช่น เด็กส่วนใหญ่จะอุมลู่กหมาหลงทางกลับบ้าน เสียบปลั๊กตัวเอง หยิบยามากินเองหรือ ยกกาน้ำรอนควยตนเอง แม้จะยังยืนยันไม่ไควว่า เมื่อเด็กพบปัญหาจริง ๆ แล้ว จะแก้ปัญหาด้วยวิธีเหล่านั้นหรือไม่ ก็ไม่ควรประมาท ครูและคุณครูคงต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าสิ่งไหนสามารถจะทำไควควยตนเอง สิ่งไหนไม่เหมาะสมที่จะทำ เพราะถ้าเด็กทำไปควยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์แล้ว ก็ยากที่จะแก้ไข และอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับคุณครูและครู

๑.๑ พ่อแม่โดยเจตนาจะกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ควรอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยการให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เป็นที่ปรึกษาทั้งพยายามเมื่อกุมิปัญหาแต่ไม่ไข่มเปิดโอกาสให้ลูกไควควยตนเองเลย ควรปล่อยให้เด็กหัดควยตนเองตามกำลังความสามารถ เมื่อกุมิทำสำเร็จมีการให้กำลังใจควยรางวัล หรือคำชมเชย เด็กจะมีความมั่นใจในตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ไควควยตนเองอย่างเหมาะสม ส่วนพ่อแม่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ควรมีเวลาอบรมเลี้ยงดูลูกให้ใกล้ชิดขึ้น ให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อให้ลูกซึ่งสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ควยตนเองอยู่แล้ว สามารถแก้ปัญหาได้เหมาะสมขึ้น

๑.๒ เมื่อกุมิมาโรงเรียน บุคคลที่ดูแลเด็กใกล้ชิดที่สุด คือ ครู ครูควรจัดกิจกรรมและประสบการณ์เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงควยรู้ ความสามารถอย่างเต็มที่ ให้เด็กได้แสดงออกถึงควยคิดริเริ่มสร้างสรรค้ รู้จักตัดสินใจแก้ปัญหา นอกจากนี้ครูควรมีทำที่อบอุ่นเป็นมิตร จะทำให้เด็กกล้าแสดงออกและเชื่อมั่นในตนเอง

๑.๓ ทั้งครู และพ่อแม่ ไม่ควรลงโทษเด็กด้วยวิธีการที่รุนแรง เพราะการปกครองเด็กด้วยการลงโทษ อาจส่งผลให้เด็กกลายเป็นคนก้าวร้าว และอาจเลียนแบบการลงโทษกันไปใช้กับผู้อื่นเมื่อมีโอกาส เพราะเด็กวัยนี้ชอบเลียนแบบบุคคลที่ใกล้ชิด การปกครองให้โดยผลควรจะเป็นการเสริมแรง เช่น การให้รางวัล หรือคำชมเชยมากกว่า

๑.๔ เมื่อได้ทราบลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยแล้ว พ่อแม่ผู้ปกครอง ตลอดจนครูอาจารย์ ควรจะมีการติดตามผลดูว่า เด็กตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ตามอย่างที่บอกไว้หรือไม่

๒. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

๒.๑ การวิจัยครั้งนี้ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กปฐมวัยในกรุงเทพมหานคร เท่านั้น จึงควรมีการศึกษาโดยใช้ตัวอย่างประชากรในภาคอื่น ๆ ของประเทศ และเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน และควร เพิ่มจำนวนตัวอย่างประชากรให้มากขึ้นด้วย

๒.๒ การวิจัยครั้งนี้ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเตรียมความพร้อมมาแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในรูปโรงเรียนอนุบาล หรือศูนย์เด็กปฐมวัย จึงน่าจะศึกษาจากตัวอย่างประชากรที่ไม่ได้รับการเตรียมความพร้อมบ้าง และอาจเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน

๒.๓ น่าจะมีการศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวอย่างประชากรที่มาจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่จัดการศึกษาเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยด้วย

๒.๔ ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น อาชีพ รายได้ การศึกษาของผู้ปกครอง หรือการอบรมเลี้ยงดู และอาจจะศึกษาปัญหาประเภทใดประเภทหนึ่งโดยเฉพาะก็ได้

๒.๕ ในการวิจัยครั้งนี้ มีประชากรกลุ่มหนึ่งที่ไม่ทราบข้อมูลของผู้ปกครอง แต่ก็พบว่า เป็นประชากรที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเกือบทั้งหมด ซึ่งมีผลมากต่อการวิจัย ในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการควบคุมประชากรเหล่านี้ ไม่ให้เป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งด้วยวิธีการที่เหมาะสม

๒.๖ ควรมีการศึกษาถึงลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กในระดับอายุ
ต่าง ๆ คือ ศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา ว่า
ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหานั้นพัฒนาขึ้นหรือไม่ แตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

ภาษาต่างประเทศ

- Beilin , H. "Developmental Determinants of Word and Nonsense Anagram Solutions." Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior 6 (ca. 1967) : 523 - 527.
- Bourne, L.E., Jr., Bruce R. Ekstrand and Roger L. Dominowski. The Psychology of Thinking. New Jersey : Prentice Hall , 1971.
- Bruner , Jerome S. and others. Studies in Cognitive Growth : An Collaboration at the Center for Cognitive Studies. New York : John Willey & Sons , 1966.
- Frost , J.L. and Kissinger , J.B. The Young Child and The Educative Process. New York : Holt , Rine hart and Winston , 1976.
- Carrison , Karl C. Psychology of Adolescence. New York : Prentice Hall , Inc. , 1956.
- Goodenough , Florence I. Anger in Young Children. Minnesota : Univer. Mine. Inst. , 1931.
- Gratty , B.J. and Martin , M.M. Perceptual Motor Efficiency in Children. Philadelphia : Lea and Febiger , 1969.
- Green , Judith. Thinking and Language. London : Muthuen , 1975.
- Houtz , John C. and Fellhusen , F.S. "The Modification of Fourth Grader's Problem Solving Ability." The Journal of Psychology. (1976) : 229 - 237.
- Houtz , John C. , Ringenbach , Susan and Fellhusen. "Relationship of Problem Solving Ability." Psychological Reports. 37 (1973) : 389 - 390.
- Hurlock , E.B. Child Development 4th ed. New York : McGraw - Hill , 1964.

- 2001
- Kagan , J. and Moss , H.A. Birth to Maturity : A Study of Psychological Development. New York : Wiley , 1962.
- Kellerhouse , Kenneth Douglas , Jr. "The Effects of Two Variables on the Problem Solving Ability of First Grade and Second Grade Children." Dissertation Abstracts International. 35 (March 1975) : 5781 - A.
- Meyer , Burton and Hidgerken , Lorretta. Introduction to Research in Nursing. Philadelphia : J.B. Lippincott , 1962.
- Nabors , Donald G. "A comparative Study of Academic Achievement and Problem Solving Abilities of black Pupils at the Intermediate Level in Computer Supported Instruction and Self - Contained Instructional Process." Dissertation Abstract International. 36 (December 1975) : 3241 - A.
- Piaget , J. The Language and Thought of the Child. London : Ronledge & Kegan Paul , 1926.
- The Moral Judgement of the Child. New York : Collier Books , 1962.
- Stone , L.J. and Church , J. Child hood and Adolescence. New York : Random House , 1968.

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. หน่วยศึกษานิตเทศก์. แนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา , ๒๕๒๘.

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา , ๒๕๒๐.

กวีรินทร์ ชรรมนุต. "การยัดคนเองเป็นศูนย์กลาง." วิทยานพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๒๒.

คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา. การปฏิรูปการศึกษา : รายงานของ
คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักรพิมพ์
วัฒนาพานิช , ๒๕๑๘.

จินตนา เปี่ยมเปีย. "พัฒนาการทางภาษา" วิทยานพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๒๑.

จำเนียร ช่วงโชติ และคณะ. จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง , ๒๕๒๑.

จิตรา วสุวานิช. "เด็กกับครอบครัว" ใน พฤติกรรมวัยเด็ก หน่วยที่ ๑-๓ , หน้า
๒๕๕-๓๑๘ . ประภาพรพรณ สุวรรณสุข , บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร :
อรุณการพิมพ์ , ๒๕๒๕.

เฉลิมพล คັນสกุล. "พัฒนาการทางสติปัญญาและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กก่อนวัย
เรียนในเขตการศึกษา ๓." วิทยานพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๒๑.

ชูชีพ อ่อนโตกแสง. "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพการแสดงตัว ความวิตกกังวล
ความเชื่อมั่นในตนเองและความรู้สึกรับผิดชอบ." วิทยานพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๑๖.

ชม ภูมิภาค. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช , ๒๕๑๖.

ดวงเดือน พันธมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบไจจันท์. "จริยธรรมของเยาวชนไทย."
กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ,
๒๕๒๐. (อัครสำเนา)

- ทิพย์สุภา นิลสินธุ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๒๐.
- ทองทิพย์ วรรณพันธ์ และคณะ. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ.
อุรุธานี : โรงพิมพ์ไทยสามัคคี , ๒๕๒๒.
- ธีรพร อูวรรณโณ. "เด็กกับสังคม" ใน พฤติกรรมวัยเด็ก หน้าที่ ๑ - ๗ , หน้า ๓๑๗-๓๔๘.
ประภาพรรณ สุวรรณสุข , บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์ , ๒๕๒๕.
- นงนุช วรรณนวหะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันของเด็กวัยรุ่นไทย." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๑๕.
- นงลักษณ์ สิ้นสืบผล. "หลักการและขอบข่ายของปฐมวัยศึกษา หน้าที่ ๑ - ๕ " ใน พฤติกรรมการสอนปฐมวัยศึกษา , หน้า ๑-๕ . ชัยยงค์ พิมพ์วงศ์ , บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สารมวลชน จำกัด , ๒๕๒๔.
- นิรมล ชุตตานกิจ. "ทฤษฎีการเล่นเพื่อพัฒนาการทางสติปัญญา" ใน การละเล่นและเครื่องเล่นเพื่อพัฒนาเด็ก , หน้า ๑-๘ . พูนสุข บุญสวัสดิ์ และ สมพงษ์ จิตระดับ , ผู้รวบรวม , กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ๒๕๒๔.
- บุญเลี้ยง พลอาวุธ. "การเรียนรู้เกี่ยวกับการแก้ปัญหา." มิตรครู ๑๐ (พฤษภาคม ๒๕๑๑) : ๒๐-๔๕.
- ประคอง กรรณสูต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ , ๒๕๒๕.
- ประคินันท์ อูปรมย์. "การศึกษาพฤติกรรมวัยเด็ก" ใน พฤติกรรมวัยเด็ก หน้าที่ ๑ - ๗ , หน้า ๑-๕๒. ประภาพรรณ สุวรรณสุข , บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์ , ๒๕๒๕.

- ....., "เด็กกับการพัฒนาบุคลิกภาพ" ใน พฤติกรรมวัยเด็ก หน้าที่ ๔ - ๑๕ หน้า ๑-๕๘.
 ประภาพรรณ สุวรรณสุข, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์,
 ๒๕๒๕.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. "พัฒนาการวัยเด็ก" ใน พฤติกรรมวัยเด็ก หน้าที่ ๑ - ๗, หน้า
 ๕๕ - ๑๒๑. ประภาพรรณ สุวรรณสุข, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร :
 อรุณการพิมพ์, ๒๕๒๕.
- ประสาธ อิศรปริศา. ธรรมชาติและกระบวนการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานคร
 การพิมพ์, ๒๕๒๐.
- ประเสริฐ คันสกุล. พัฒนาการเด็ก. กรุงเทพมหานคร : ศ.ส. การพิมพ์, ๒๕๑๗.
- พรรณิ ชูทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
 ศุภสภา, ๒๕๒๒.
- พรรณิ ชูทัย เจนจิต. "อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเด็ก" ใน พฤติกรรม
 วัยเด็ก หน้าที่ ๑ - ๗, หน้า ๑๒๕-๑๔๒. ประภาพรรณ สุวรรณสุข,
 บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์, ๒๕๒๕.
- พรทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. "จิตวิทยาพัฒนาการ." กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒. (อัครสำเนา)
- เพ็ญศิริ ชูติกุล. "การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสติปัญญาและการอนุรักษ์สสารและความ
 สามารถในการแก้ปัญหาของเด็กในเมืองและเด็กชนบทจังหวัดน่าน." วิทยานิพนธ์
 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๒.
- วันเพ็ญ คุรุรัตน์. "การพัฒนาทางจิตใจของเด็กอายุ ๓ - ๖ ปี" ใน เข้าใจเด็กก่อน
 วัยเรียน, หน้า ๑๘ - ๒๐. นิตยา ภัสสรศิริ, ผู้รวบรวม. (มปท.)
 ๒๕๒๓.
- สมพงษ์ ศิระพัฒน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเอง
 และความรู้อีกกับนิคชอบ." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๗.

สมพงษ์ แดงตาค. "ความคิดเห็นของผู้ปกครองในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรายการ
โทรทัศน์." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ,

๒๕๑๘.

สุกัญญา ตีระวนิช. อิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็กไทย." วารสารคนเศรษฐกิจศาสตร์ ๕
(กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘) : ๔๖ - ๕๐.

สุมน อมรวิวัฒน์. "การสอนแบบธรรมสภาัจฉนา." เอกสารภาคทรรคนะทางวิชาการ
๒๕๑๓. (ม.ป.ท.) , ๒๕๑๓.

สุรางค์ ไควตระกูล. "ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเปียเจท์."
วารสารเศรษฐศาสตร์ ๑ (ธันวาคม ๒๕๑๓) : ๑๘ - ๑๙.

สำนักนายกรัฐมนตรี. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. นโยบายและแผน
พัฒนาเด็กระยะยาว ๒๕๑๒. กรุงเทพมหานคร . มงคลการพิมพ์ , ๒๕๒๔.

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๙). กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์พัฒนศึกษา , ๒๕๒๕.

การจัดบริการศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพมหานคร . เอราวันการพิมพ์ , ๒๕๒๓.

อารี รังสินันท์. การสังเกตและการฝึกงานพฤติกรรมเด็ก. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์จุฬินไทย , ๒๕๒๔.

อารีย์ เสรษฐชัย. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัย
สภากาชาดไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ , ๒๕๒๐.

ภาคผนวก

สถาบันส่งเสริมการศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติยวดี บุญซื่อ ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ โสภภาพรณ ชัยสมบัติ ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๔. นางทิพย์สุภา สุ่มะเส็นีย์ นักวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ
๕. อาจารย์ ณีฎรา หัสบำ เรอ ภาควิชาคหกรรม คณะเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๖. อาจารย์ เพ็ญจันทร์ สุนทรอาจารย์ อาจารย์โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์
๗. อาจารย์ เอื้อพร โอนพรัตน์วิบูลย์ อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ประกอบควย

- แบบสอบถามผู้ปกครอง
- ตารางบันทึกข้อมูล
- ตารางค่าตอบแทนคณะกรรมการคัดเลือกแก้ไขปัญหาด้วยวิธีต่าง ๆ ในแต่ละสถานการณ
- ตารางแสดงจำนวนเด็กปฐมวัย แบ่งตาม อายุ เพศ อาชีพของ ผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

สถาบันวิจัยประชากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

เรื่อง ขอความร่วมมือออกแบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้ปกครอง

ข้าพเจ้า นางสาวอรชา วราวิทย์ เป็นนิสิตปริญญาโท ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังทำวิจัยเรื่อง การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ซึ่งผลการวิจัยนี้จะมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัยให้ได้ดียิ่งขึ้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านช่วยออกแบบสอบถามตามความเป็นจริง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะนำผลจากการออกแบบสอบถามของท่านไปใช้ในการวิจัยเท่านั้น และจะรักษาเป็นความลับ โดยไม่มีผลเสียหายต่อท่านและบุตรของท่านแต่ประการใด

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความกรุณาในการร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย.

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวอรชา วราวิทย์)

สถาบันนวัตกรรมการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามผู้ประกอบการ

๑. เด็กเป็นบุตรคนที่ ..... ของบิดามารดาในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ..... คน

บุตรคนที่	เพศ	อายุ	จบการศึกษาชั้น	กำลังศึกษาอยู่ในชั้น
๑.				
๒.				
๓.				
๔.				
๕.				
๖.				

๒. บิดาของ เด็กจบการศึกษาสูงสุดชั้น .....
มารดาของ เด็กจบการศึกษาสูงสุดชั้น .....
๓. ปัจจุบันบิดาของ เด็กประกอบอาชีพ .....
มารดาของ เด็กประกอบอาชีพ .....
๔. ปัจจุบันบิดาของ เด็กมีรายได้อ่อนละประมาณ .....
มารดาของ เด็กมีรายได้อ่อนละประมาณ .....
๕. จำนวนบุคคลในครอบครัวมีทั้งหมด ..... คน
๖. บุคคลที่เลี้ยงดูเด็กอย่างใกล้ชิดมากที่สุดคือ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)
 ก. บิดามารดา
 ข. บิดา
 ค. มารดา
 ง. อื่นๆ โปรดระบุ .....

๗. ปัจจุบันเกิดขึ้นในความดูแลของ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)

- ก. บัณฑิต มรรคา
- ข. บัณฑิต
- ค. มรรคา
- ง. อื่นๆ โปรดระบุ .....

๘. สถานภาพทางครอบครัว (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

- ก. บัณฑิต มรรคาอยู่ด้วยกัน
- ข. บัณฑิต มรรคาแยกกันอยู่
- ค. บัณฑิต มรรคาหย่าจากกัน
- ง. บัณฑิตตาย
- จ. มรรคาตาย
- ฉ. บัณฑิตสมรสใหม่
- ช. มรรคาสมรสใหม่

สถาบันวิจัยประชากร

และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ ๓๑ ตารางบันทึกข้อมูล

คำถามที่	โรงเรียน _____ อายุ _____ ชื่อ _____ เกิดเมื่อ _____	การหลีกเลี่ยงไม่ยอม แก้ปัญหา, แก้ไขหาไม่ได้	การตัดสินใจแก้ปัญหา ด้วยตนเอง	การตัดสินใจแก้ปัญหา โดยให้ผู้อื่นช่วย	การตัดสินใจแก้ปัญหา ที่เป็นไปได้	การตัดสินใจแก้ปัญหา ที่เป็นไปได้	การตัดสินใจแก้ปัญหา ที่เหมาะสม	การตัดสินใจแก้ปัญหา ที่ไม่เหมาะสม
	คำตอบ							

สัญลักษณ์ที่ใช้ในภาคผนวก ข. และ ค.

วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา มี ๗ วิธี ดังนี้

๑	แทน	ไม่ยอมแก้ปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ได้
๒	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม
๓	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปได้แต่ไม่เหมาะสม
๔	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคด้วยตนเองที่เป็นไปไม่ได้
๕	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
๖	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้ แต่ไม่เหมาะสม
๗	แทน	การตัดสินใจแก้ปัญหาคโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปไม่ได้
MS _b	แทน	Mean Square ระหว่างกลุ่ม
MS _w	แทน	Mean Square ภายในกลุ่ม
F	แทน	F Ratio
P	แทน	F Prob.
D.F. _b	แทน	Degree of Freedom ระหว่างกลุ่ม
D.F. _w	แทน	Degree of Freedom ภายในกลุ่ม
*	แทน	มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๓๒ ลักษณะการกักตุนใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัยในสถานการณ์ที่ ๑

สถานการณ์ที่ ๑	วิธีกักตุนใจแก่ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูไปเที่ยวเขาคินกับคุณแม่ แล้วมาแคชเชียร์เฟลีน มองมาอีกที หนูคุณแม่ไปอยู่ที่ไหน หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ ร้องไห้ ไปข้าง ให้คุณแม่ช่วย ไม่ตอบ	๓ ๓ ๑ ๑ ๑	๑๕.๒
	๒	รออยู่ที่เดิมให้คุณแม่มารับ	๕	๓.๖
	๓	เดินตามหา	๑๓	๑๔.๓
	๔	กลับบ้านเอง เดินตามรอยเท้าคุณแม่ ไปเรียกพ่อที่ร้านลุงแชร	๑๒ ๑ ๑	๒๑.๒
	๕	บอกตำรวจ บอกผู้ใหญ่	๑๓ ๑๓	๓๖.๔
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยประชากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๓

ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยในสถานการณ์ที่ ๒

สถานการณ์ที่ ๒	วิธีการตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถาหนิง เล่นกับเพื่อนแล้วไปสะกูดอกหินกลมหัวเขาแตก หนูจะทำอย่างไร	๑	กลับบ้านไม่ได้ ไม้จิ้มฟัน รองใต้ ไม้คอบ	๑ ๑ ๑	๔.๓
	๒	ทายาแดง เอาพลาสติก เทียนมาปิดแผล ซื้อพลาสติก เทียน มาติดแผล เอาสำลีมาเช็ดเลือด	๓ ๒ ๓ ๒	๒๑.๒
	๕	ไปห้องพยาบาล ให้คุณพ่อคุณแม่, พี่ ทำแผลให้ ให้คุณครู ทำแผลให้ ให้คุณพ่อคุณแม่พาไปหาหมอ ให้คุณพ่อ เย็บให้ (คุณพ่อเป็นหมอ)	๕ ๒๔ ๑๖ ๓ ๑	๗๘.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันพัฒนาเด็ก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๔ จำนวนรอยตะขงลักษณะการกัดสีนใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๓

สถานการณที่ ๓	วิธีการ ลดสีนใจ แก้ หา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูคันขึ้นมากกลาง คอก แล้วรู้สึกหัวน้ำ มาก หนูจะหาช่วย ไร	๑	รอให้เขา ออกพน	๑ ๑	๓.๐
	๒	ลงไปคีมน้ำเอง	๔๓	๒๕.๒
	๕	ให้คุณพ่อ, คุณแม่, พี่เลี้ยง, น้า พาไปคีม น้ำ	๒๑	๓๑.๘
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยและพัฒนา

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

ตารางที่ ๓๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๔

สถานการณ์ที่ ๔	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	ค่าตอบ	จำนวน	ร้อยละ	
ถ้าตอนเช้าหนูจะ รีบไปโรงเรียน แต่ หาแปรงสีฟันของหนู ไม่พบ หนูจะทำ อย่างไร	๑	ล้างหน้าอย่าง ง่ายๆ ไม่ต้องแปรงฟัน	๒ ๒	๖.๑	
	๒	พยายามหาให้พบ ยืมปาก แปรง แตะยาสีฟัน หาของ เก่าๆมาแปรงแทน ไปซื้อแปรงสีฟันเอง ขอเงินคุณพ่อคุณแม่	๓ ๓ ๒ ๓ ๔	๒๘.๕	
	๓	เอาแปรงสีฟันของคนอื่นมาแปรงแทน	๔	๑๓.๖	
	๔	ซื้อเอง ไม่ต้องเอาเงินซื้อ	๑	๑.๕	
	๕	ให้คุณพ่อ,คุณแม่,พี่ ทำให้ ให้คุณพ่อ,คุณแม่ ซื้อให้ใหม่	๑๓ ๑๖	๕๐.๐	
				๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓๖ จำนวนร้อยละของ ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๕

สถานการณ์ที่ ๕	วิธีตัดสินใจ ในแก ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูไม่สบาย รู้สึกปวดหัว หนู จะทำอย่างไร	๑	ออกไปเตะบอล	๑	๓.๐
		ไม่รู้อ	๑	
	๒	นอนพัก	๗	๑๓.๖
		ทนายาหม่องแล้วนอนพัก	๒	
	๓	สระผมแล้วกินยา	๑	๑๖.๓
		หยิบยากินเอง	๕	
ซื้อยากินเอง เอาเงินตนเอง เอาน้ำดื่ดคีรีระ		๑		
๕	โทรคุณแม่โทรแม่หยิบยาให้	๓๐	๖๕.๒	
	โทรคุณแม่โทรแม่ซื้อยาให้	๓		
	โทรคุณแม่โทรแม่พาไปหาหมอ	๑๖		
๖	ขอ کمکแม่ซื้อยากิน	๑	๑.๕	
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓๗ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๖

สถานการณ์ที่ ๖	วิธีตัดสินใจแก่ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูกำลังวิ่งไป กับเพื่อนแล้วมันเกิด ตกลงมาอย่างแรง หนูจะทำอย่างไร	๑	หาแม่ที่โรงพยาบาล แม่พาหิ้ว หาที่หลบไม้เจอบอมเบี่ยง ให้คุณพ่อคุณแม่ตี	๑	
	๒	กลับบ้าน, เข้าบ้าน, ไปหลบในบ้าน	๑๕	
		หลบใต้ต้นไม้	๑๑	
		หลบตรงหลังคา หลบแล้วไม่เบี่ยง	๑	๕๖.๑
๔	วิ่งกลับไปเอาร่มที่บ้าน เอาร่มกาง, กางร่ม	๒๔		
		๒๓	๕๐.๕	
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยประชากร

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาเด็กด้อย

ตารางที่ ๓๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการกักสึนใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๓

สถานการณที่ ๓	วิธีกักสึน ใจแก่ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูรู้สึกหิว มาก ยัง เอ็ง กินไปพบขมพู ลูกหนึ่งตกอยู่ ข้างทาง จะทำ อย่างไร	๑	ไม่รู้ ไปบอกแม่ว่าแอปเปิ้ลมาแล้ว เอาไปทิ้ง ปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ, ไม่เก็บ เก็บไปล้างให้คุณแม่กิน หาที่ให้นั่งอยู่	๑ ๑ ๒ ๒ ๑ ๑	๑๒.๑
	๒	เก็บเอาไปล้างแล้วกิน ไปขออนุญาตผู้ใหญ่ก่อนค่อย เก็บไปล้างแล้วกิน หยิบมาทาน เอาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ด ค่อยๆ เอามือหยิบไปให้พ่อแม่ปอก	๒๓ ๑ ๑ ๑	๔๕.๕
	๓	เก็บกิน, เก็บเอามากิน เก็บมาทิ้ง บอกให้พี่มาเก็บบนถนน เก็บไปกินที่บ้าน, เก็บไปกินที่โรงเรียน	๒๕ ๑ ๒	๔๒.๘
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๔

สถานการณที่ ๔	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนากำลังซื้อไอศกรีมกันใหญ่เลย หนูอยากทานไอศกรีมบางแต่หนูลืมเอาสตางค์มาโรงเรียน หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ อดกิน	๑ ๑	๓.๐
	๒	ไปเบิกสตางค์ที่ครู ไม่คงกิน, ก็ไม่กิน กลับไปกินที่บ้าน, รอให้กลับบ้าน ไม่คงซื้อ อดทน	๒ ๒ ๓ ๓ ๑	๑๖.๓
	๔	กลับไปเอาสตางค์ที่บ้าน, ไปกระปุกออมสิน โทรศัพท์ไปหาคุณแม่ให้มาโรงเรียนเพื่อขอตั้งค คุณแม่ซื้อ ขออนุญาตครูกลับบ้านไปเอาตั้งคมาซื้อ ขึ้นรถไปขอคุณแม่ ให้คนขับรถที่โรงเรียนไปส่งที่บ้าน ขอเอาเงิน จากแม่กลับมาส่งที่โรงเรียน ไปซื้อไอศกรีม	๑๓ ๑ ๑ ๑ ๑	๓๑.๘
	๕	ถึงตอนเย็นค่อยขอสตางค์คุณแม่ไปซื้อไอศกรีม ไปขอตั้งคคุณแม่คุณแม่ ขอตอนเย็น	๑ ๑	๓.๐
	๖	ขอตั้งคคุณแม่มาซื้อ ขอตั้งคเพื่อน ยืมเงินเพื่อนมาซื้อไอศกรีม ฝากให้เพื่อนซื้อให้, เอาเงินเพื่อน, ให้เพื่อนซื้อ ขอเพื่อนกิน, แบ่งกันกิน	๓ ๓ ๔ ๓ ๒	๒๘.๘
	๗	ขอเงินคุณแม่, ขอแม่, เอาตั้งคแม่ ให้คุณแม่ โทรศัพท์ถึงคุณแม่ ให้คุณแม่ให้เงิน	๑๐ ๑	๑๖.๓
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๐ จำนวนร้อยละของลักษณะการทัศนใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๕

สถานการณที่ ๕	วิธีทัศนใจแก่ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูทำลูกโป่งลอยขึ้นไปตกเพดานห้องแล้วหนูหีบไม่ ถึง หนูจะทำอย่างไร	๑	ก็ไม่เล่น, ไม่คงเอา	๒	๓.๐
	๒	เอาเก้าอี้มาค่อหีบลูกโป่ง เอาโต๊ะมาค่อหีบลูกโป่ง ขึ้นบนเตียง	๗ ๑๔ ๑	๔๐.๔
	๓	เอาไม้เขี่ยลูกโป่งลง กระโดด, กระโดดหีบ ๒ ครั้ง	๓ ๓	๔.๑
	๔	เอาบันไดมาหีบ, ทำเอง, ยกบันไดเอง	๒	๓.๐
	๕	ให้คุณพ่อคุณแม่ ผู้ใหญ่, บ้า พี่เลี้ยง หีบให้ ตะโกนหีบให้	๒๗ ๑	๕๒.๕
	๖	ให้คุณพ่อซื้อใหม่	๑	๑.๕
				๖๖

สงวนลิขสิทธิ์
โดยนางนงนุช งามวิจิตร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๑ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาค่าของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๐

สถานการณที่ ๑๐	วิธีตัดสินใจแก้ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถาหนูอยากดูทีวี มาก หนูจะทำ อย่างไร	๑	เวยูวันหลัง	๑	๑๐.๕
	๒	ไปคู้ที่อื่น เสียบปลั๊กเอง โดยมือไมเบียด	๑	๑๐.๐
	๓	เสียบปลั๊กไฟ แลวเบิด ทีวี	๓๖	๓๗.๐
	๔	ใหคู้หรือคู้แม่เบิด ทีวี ให, ใหผู้ใหญ่ ชวยเบิดให	๓๓	๓๔.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๘๒ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๑

สถานการณที่ ๑๑	วิธีตัดสินใจแก่ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูอยากไปเที่ยวแคนเนรมิต หนูจะทำอย่างไร	๑	แม่ไม่ให้ไป	๑	๑๐.๕
	๔	ไปเองคนเดียว, เดินไป, เอรารถไป	๕	๓.๖
	๕	ให้คุณพ่อคุณแม่พาไป, พี่พาไป	๕๕	๔๘.๕
	๗	ขออนุญาตแม่ ขอเงินแม่ให้ เพื่อนพาไป	๑	๑๐.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๔๓ จำนวนร้อยละของ ลักษณะการ กักสึนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๓

สถานการณที่ ๑๒	วิธีกักสึน ใจแก่ ปัญหา	ค่าคอบ	จำนวน	ร้อยละ	
ถ้าหนูอยากจะข้ามถนน แต่มีรถวิ่งไปวิ่งมา หนูจะทำอย่างไร	๒	ข้ามถนนตรงทาง มาลาบ ให้รถหยุดก่อนแล้วค่อยข้ามไป ให้ตำรวจปิดไฟแดง ก่อน, รอให้ไฟแดง ก่อน ค่อยข้าม ข้ามสะพานลอย ให้รถไปก่อนแล้วค่อยข้าม กดไฟแดง แล้วค่อยข้าม	๑๕ ๑๗ ๘ ๓ ๕ ๑	๖๘.๒	
	๓	วิ่งไปไม่กลัวรถ, วิ่งข้ามไปเลย	๒	๓.๐	
	๔	กระโดดขึ้นบนรถแท็กซี่แล้วกระโดดลงไปเลย บอกให้รถหยุดแล้วข้ามไค้ ขึ้นรถ	๒ ๒ ๒	๑๕.๒	
	๕	ให้คุณพ่อคุณแม่พาข้าม, ผู้ใหญ่ช่วยข้าม ไปบอกตำรวจ, จราจรพาข้าม	๕ ๓	๖๒.๑	
	๖	ให้คุณพ่อขับรถมารับ	๓	๓.๕	
				๖๒	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๔๔ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหารอง เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๑๓

สถานการณ์ที่ ๑๓	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ตัวหน้าที่โรงเรียน มีอาหารกลางวัน หนูไม่ชอบ หนูจะ ทำอย่างไร	๑	ไม่รู้	๑	๑.๕
	๒	ไม่กิน, กินขนมแทน, ทานข้าวเปล่า ออกหนักไป	๑๐ ๕	๓๑.๕
		เอากังคไปซื้อขนมกินแทน	๒	
		๓	เอาของเก่าไปเก็บ เปลี่ยนมาใหม่ บอกคุณครูว่าไม่อยากกินอาหาร ไม่ทิว ไม่กิน กลับไปกินที่บ้าน นั่งเฉยๆ ไม่กินไม่ทิว ออกไปเล่น เททิ้ง	
	๔	เอาให้เพื่อน, เอาไปเก็บ ไม่กิน	๔	
	ไม่กิน กินน้ำแทน	๑		
	๔	หนีกลับบ้าน ไปกินข้าวที่บ้าน	๑	๑.๕
	๕	บอกครูว่าไม่ชอบ ขอเลิกเดียว	๑	๑.๕
	๖	บอกครูว่า ไม่ชอบ ให้ครูซื้อให้ใหม่	๒	๔.๕
เรียกคุณครูที่ใจดีเอาออกให้		๑		
๗	บอกคุณพ่อ, ไปเอาเงินที่คุณพ่อคุณแม่	๒	๓.๐	
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๔๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๑๔

สถานการณ์ที่ ๑๔	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถาหนูทำลูกบอล กลิ้งเข้าไปใต้ เเคียง แล้วคลาน เข้าไปหยิบไม่ถึง หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่คง เล่น ปล่อยให้ไป	๑	๓.๐
	๒	เอาไม้, เท้าเขี่ยออกมา ให้พ่อแม่, เพื่อนยกเคียงขึ้น แล้วลุกเข้า ไปเอาเอง เล่นตุ๊กตา โถก เรมอนแทน	๓๔ ๖ ๑	
	๔	ยกเคียงเอง แล้วเก็บลูกบอล	๒	๓.๐
	๕	ให้พ่อแม่และพี่หยิบให้ ให้น้องคลานเข้าไปหยิบให้	๑๘ ๑	๒๘.๘
	๖	บอกพ่อแม่ไปซื้อใหม่	๒	๓.๐
				๖๖

สถาบันวิจัยประชากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๖ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๑๕

สถานการณ์ที่ ๑๕	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูหรือคุณพ่อกลับบ้านถึงบ้านแล้วก็ยังไม่ว่างจะทำอะไร	๑	ไม่รู้ อึดกลับมา อยู่ไหนเลย ร้องไห้	๒ ๑ ๑ ๔	๑๒.๑
	๒	รอจนกว่าจะมารับ เดินกลับเอง เพราะบ้านอยู่ใกล้ โทรศัพท์ให้มารับ เดินกลับบ้านกับเพื่อน	๑๐ ๗ ๓ ๑	๓๓.๘
	๔	กลับบ้านเอง โดยเดิน, ขึ้นรถเมล์, รถสามล้อ เครื่อง	๒๐	๓๐.๐
	๕	โทรครูไปส่งที่บ้าน โทรครู โทรศัพท์ไปบอกตำรวจ บอกตำรวจเอง กลับบ้านพร้อมพี่	๕ ๒ ๑ ๑	๑๓.๖
	๖	บอกให้คนอื่นพาไปส่ง	๑	๑.๕
	๗	โทรพ่อของเพื่อน, ตำรวจ, คนขับรถโรงเรียน พาไปส่งบ้าน ไปบอกแม่	๕ ๒	๑๐.๖
				๖๖

ตารางที่ ๔๑ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๑๖

สถานการณ์ ๑๖	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูขอยืมหนังสือ การ์ตูนของเพื่อน ไปอ่านแล้วทำหาย หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ กลัวเพื่อนไปฟ้องแม่ กลัวถูกตี	๑	๓.๐
	๒	เอาตุ๊กตาหมี่ของตัวเองมาใช้ให้เพื่อนแทน เก็บเงินซื้อใช้ให้เพื่อน, เอาในกระปุก เอาหนังสือของตัวเองมาใช้ให้เพื่อนแทน	๑ ๔ ๑	
	๓	บอกเพื่อนตรงๆว่าทำหาย แต่ไม่ใช้ให้ หาให้เพื่อน ถ้าหาไม่พบก็กลับบ้าน	๓ ๑	๖.๑
	๔	ให้คุณพ่อคุณแม่หาให้, ซื้อใช้ให้ ถามเพื่อนว่าใครมีไหม ถ้าเพื่อนใครมี ซื้อให้คุณพ่อคุณแม่ซื้อใช้ให้ ขอเงินคุณแม่มาซื้อให้เพื่อน	๔๔ ๑ ๔	๘๑.๘
			๖๖	๑๐๐.๐

สงวนลิขสิทธิ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๔ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๗

สถานการณที่ ๑๗	วิธีตัดสินใจแก้ไข	ค่าตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูเตะฟุตบอลไปถูกระถางต้นไม้ของคุณครู แทน หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ไปข้างนอก คิดไม่ออก	๓ ๒ ๑	๔.๑
	๒	ขอโทษคุณครู เก็บเศษกระถางแตกทิ้ง * ขอสงวนสิทธิ์ขอแม่มาซื้อกระถางใบใหม่ให้ครู เก็บเงินซื้อกระถางใบใหม่ให้ครูเอง	๑๒ ๔ ๔ ๔	๓๖.๔
	๓	บอกว่าไม่ได้ทำ	๑	๑.๕
	๔	ทำกระถางใหม่ด้วยตัวเอง เอากาวมาต่อให้เป็นกระถางใหม่	๒ ๒	๖.๑
	๕	ให้พ่อแม่และพี่ซื้อให้	๓๑	๔๗.๐
				๖๖

ตารางที่ ๑๔ จำนวนร้อยละของลักษณะการกักสึนใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๔

สถานการณที่ ๑๔	วิธีกักสึน ใจแก่ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูกำลังดูทีวี อยู่ แล้วมีคนมาส่ง เสียง อะอะรบกวน หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ ปิดโทรทัศน์ ยอมให้เขาส่ง เสียงดัง	๒ ๗ ๑	๑๕.๒
	๒	บอกให้เพื่อนไปเล่นที่อื่น เปิด ทีวี ให้เสียงดังขึ้น เรียกเพื่อนมากุโทรทัศน์ด้วย ปิดแล้วไปกุโทรทัศน์เครื่องอื่น	๓๒ ๔ ๑ ๔	๖๒.๑
	๓	ตีเพื่อนเพราะมาส่ง เสียงดัง	๒	๓.๐
	๕	ไปบอกคุณพ่อคุณแม่ว่าเพื่อนส่ง เสียงดัง	๑๓	๑๕.๗
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๐ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๑๕

สถานการณที่ ๑๕	วิธีตัดสินใจ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูกำลังเล่น ของเล่นอยู่ก็ มีคนมาแย่งของ เล่นของหนูไป หนู จะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้	๑	๑.๕
	๒	ห้ามเล่น	๓	๓๖.๓
		เอาคืนมา	๑๑	
		เล่นอย่างอื่นแทน	๒	
		ไล่คนที่แย่งออกไป ให้เล่นไกลๆห้ามทำแกล้ง ทุกคนให้กินของเล่นมา	๒ ๑ ๑	
๓	คอย, หุบ, ตี เพื่อแย่งทุกคาคืนมา	๓	๔.๕	
๕	บอกครู	๑๐	๖๓.๖	
	บอกพ่อแม่และพี่ให้เอาคืนมา	๓๒		
			๖๖	๑๐๐.๐

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
สถานศึกษาบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๑ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๒๐

สถานการณ์ที่ ๒๐	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้ามารักใหญ่ มันวิ่ง เข้ามาทหาหนู หนูจะทำอย่างไร	๑	ร้องไห้ ปล่อยให้หมามันกัดแล้วกลับไปบอกแม่	๑ ๑	๓.๐
	๒	วิ่งหนีเข้าบ้าน	๓๑	๖๖.๓
		ไล่มันไป, เอาก้อนหินปา, เอาไม้ตี, ปามัน พามันเดินไปควย, หมารักผมไป เล่นกันแล้ว กลับมาบ้าน	๑๖ ๒	
		ยื่นตัวตรง, โห้มันผ่านไปที่อื่น เอาความอย่าง พี่เขา	๑	
	๓	เตะมัน	๕	๑๐.๕
	๔	เอาข้าวให้มันกิน	๑	๓๖.๖
		จับหางหมาไปใส่ขี้ขามัน เอาตะปุงมาตอก ปีกขามัน	๑ ๑	
คอยๆของ เดินข้างหลังมันไม่กัด เดินข้างหน้า มันจะกัด		๑ ๑		
๕	หลอกมันว่าจะเอากระดูกมาให้มัน มันก็ไป โซมยั้งก็แหม่ชื่อขามให้มันกิน พอแหม่เชือกคอ หมา เลือคอไหล หนูเลยลงสวาร์ ผึงศัพทัง	๑ ๑ ๑	๓๖.๖	
	เรียกพ่อแม่, ผู้ใหญ่มาช่วยไล่มันไป	๒		
	เรียกเจ้าของหมามาล่ามโซ่ รอกตะโกนช่วยควย	๑ ๑		
๖	กระโดดข้ามรั้ว ไปบอกแม่, บอกครูให้มาช่วยมัน	๓	๖.๕	
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๓ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๒๑

สถานการณ์ที่ ๒๑	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าเพื่อนชนหมู หกล้มแล้ววิ่งหนี หมูจะทำอย่างไร	๑	ยอม วิ่งหนีไปเล่นที่อื่น	๑ ๑	๓.๐
	๒	วิ่งตามไปแล้วให้เพื่อนขอโทษ วิ่งตามไปจับตัวแล้วพาไปหาคุณครู	๕ ๑	๖.๑
	๓	ไล่เตะ, ตี, ต่อย, โยน, เอาก้อนหินปาเพื่อน วิ่งไปชนเพื่อนบ้าง, ผลักเพื่อนบ้าง	๑๒ ๔	๒๔.๒
	๔	บอกให้เพื่อนกลับมา แล้วรักษาไปให้ครู	๑	๑.๕
	๕	ไปบอกคุณครูว่าเพื่อนวิ่งมาชน ไปบอกคุณพ่อคุณแม่, คุณยายว่าเพื่อนวิ่งมาชน ไปบอกคุณแม่ของคนที่วิ่งมาชน ไปบอกคุณพ่อคุณแม่, คุณครูให้พามาปรึกษา- หารือให้	๑๒ ๓๑ ๑ ๖	๖๐.๖
	๖	ไปแจ้งตำรวจหรือทหารให้จับไปเข้าคุก	๑	๑.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๓ จำนวนร้อยละของลักษณะการกักตุนใจแก่ปัญหาของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๒

สถานการณที่ ๒๒	วิธีกักตุนใจแก่ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
<p>๑. ดานอง เขาของ เลนของหนูไป เลนแล้ว นองท่า ทั้ง หนูจะท่า อย่างไร</p>	๑	ไม่รู้ แม่กินอง แขนง	๑	๓.๐
	๒	คองของ เลนไหนองใหม่ ควยกา ท่าของ เลนไหนอง ใหม่ควยกระกา ยอมไม่ว่าอะไรอง เลนของ เลนอยางอื่นแทน เขาของ เลนที่พึ่งไปทั้ง ใทนอง เลนรถแทน เก็บเงินใสกระปุกไว้ซื้อใหม่ วานองว่าท่าไมท่าของ เลนหัก	๒ ๑ ๕ ๔ ๔ ๑	๒๕.๕
	๓	กินอง เพราะนองท่าของ เลนหัก ใทนอง เขาเงินมาใช้	๓ ๑	๑๒.๑
	๔	เขาของ เลนไปออกเอง	๑	๓.๕
	๕	ไปบอกคุณพอกคุณแม่วานองท่าของ เลนหัก ใทนองพอกคุณแมซื้อของ เลนให้ใหม่ ใทนองพอกคุณแมยอมของ เลนให้	๑๒ ๒๑ ๕	๕๓.๖
	๖๖			๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหาลง เล็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๓

สถานการณ์ที่ ๒๓	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำอธิบาย	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าวันนี้หนูไม่ได้ เอาการบ้านมาส่ง คุณครู หนูจะทำ อย่างไร	๑	ไม่รู้ โดนครูตี, ยืนกลาง แชน รองไห	๓ ๔ ๑	๑๒.๑
	๒	ขอโทษครู, บอกว่าพรุ่งนี้จะเอาการบ้านมา ส่ง วันนี้ไม่ได้เอามา รับทำที่โรงเรียน	๒๔ ๕	๕๐.๐
	๓	โทรตีพ่ไปที่บ้าน ให้คุณแม่เอาการบ้านมาให้ นั่งเฉยๆ ไม่ยอมบอกคุณครู	๒ ๑	๔.๕
	๔	กลับบ้านไปเอาสมุดเอง, เดินไป, วิ่งไป, ไป รถเมล์, รถ เชื้อนเพื่อ วิ่งกลับบ้านไปหาแม่ พรุ่งนี้ค่อยมาโรงเรียน ใหม่ วิ่งไปซื้อสมุดใหม่ที่ตลาดมาเขียนที่โรงเรียน วิ่งกลับบ้านไปหาแม่ขอเงินมาซื้อสมุดส่งคุณครู วิ่งไปบอกแม่ที่บ้าน ให้แม่เอาการบ้านมาส่งให้	๑๔ ๑ ๑ ๑ ๑	๒๗.๓
	๕	ให้พ่อแม่, พี่, คนอื่นรับกลับบ้าน	๔	๒.๐
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๕ จำนวนรอยละของ ลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๔

สถานการณที่ ๒๔	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	รอยละ
ถ้าหนูกับเพื่อนเล่นของเล่นเสร็จแล้วเพื่อนไม่ยอมเก็บของเล่น หนูจะทำอย่างไร	๒	ยอมเก็บของเล่นเอง ไม่ทำอะไรเพื่อนเก็บของเล่นเอง ว่าเพื่อนว่าทำไมไม่ยอมเก็บบ้าง, ทีหลังไม่ให้นำมาเล่นที่บ้านอีกแล้วไปบอกเพื่อนใหม่มาช่วยกันเก็บของเล่น; ถ้าเพื่อนไม่เชื่อ ก็ไปบอกคุณแม่ของเขา	๒๔ ๑๑ ๕	๖๖.๔
	๓	เก็บของเล่นเอง แล้ววิ่งไปตี, คอยเพื่อน	๒	๓.๐
	๕	ไปบอกคุณพ่อคุณแม่ คุณครูว่าเพื่อนไม่ยอมเก็บของเล่น	๑๕	๒๒.๘
	๖	ไห้คุณแม่เก็บให้	๑	๑.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

สงวนลิขสิทธิ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๖ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๕๕

สถานการณ์ที่ ๕๕	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูเห็นเพื่อนทะเลาะกัน หนูจะหาอย่างไร	๑	ไม่รู้	๒	๑๖.๗
		ยืน	๑	
		เป็นคนไม่แย้มกู่, ยืนดูแล้วยิ้ม	๒	
		ก็เอาเครื่องบินไปเล่น	๑	
		ไม่ท้อไปยุ่ง, ไม่สนใจ เดินหนี	๓	
เหยียบเครื่องบิน	๑			
ช่วยเอาเครื่องบินทิ้งถึงขยะ	๑			
๒	๒	ไปห้ามบอกเพื่อนว่าอย่าทะเลาะกัน	๒๔	๕๖.๑
		จับเพื่อนให้อยู่ห่างๆกัน	๑	
		บอกให้เพื่อนเอากความมาตลอดเครื่องบิน, ให้คนที่ทำเครื่องบินหักขอโทษเพื่อน	๓	
		บอกให้คนที่ทำเครื่องบินหัก ชี้อมาใช้ให้เพื่อน	๑	
		คิดการระดมเครื่องบินให้เพื่อนใหม่	๒	
เอากะความมาพับเครื่องบินให้เพื่อนเล่น	๑			
๓	๓	คอย, ช่วยจัดการคนที่ทำเครื่องบินหัก	๒	๕.๑
		ขอเงินคุณแม่ไปซื้อเครื่องบินให้เพื่อนใหม่	๔	
๕	๕	ไปบอกคุณแม่ของคุณแม่ของเพื่อนทั้ง ๒ คน	๓	๑๘.๒
		ไปบอกคุณว่าเพื่อนทะเลาะกัน	๔	
		ไปบอกคุณแม่ว่าเพื่อนทะเลาะกัน	๑	
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๓ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๖

สถานการณที่ ๒๖	วิธีตัดสินใจแก้ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูกำลังว่ายน้ำอยู่ แล้วเห็นคนจมน้ำ หนูจะทำอย่างไร	๑	ไม่รู้ ไม่ทงช่วย, ให้เพื่อนขึ้นบกเอง ไม่มีใครช่วยเขา	๑ ๑ ๑	๔.๕
	๔	เอาห่วงยางจากตัวเองให้เขายืม, รีบไปซื้อห่วงยางมาให้ ว่ายน้ำ, กำนน้ำ จับขาของเขาริ้นไปบนฝั่ง คิงมือเขาริ้นฝั่ง, เอาน้ำออกจากปากเขา	๑๔ ๓๓	๘๓.๓
	๕	เรียกผู้ใหญ่ให้มาช่วย	๔	๑๖.๑
			๖๖	๑๐๐.๐

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
สถานพัฒนาบริการ
จฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๒ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๓

สถานการณที่ ๒๓	วิธีตัดสินใจ แก้ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูเห็นน้องของ หนูกำลังจะถูกหมา กัด หนูจะทำอย่าง ไร	๑	เอาไม้ตีหมา, ป่าหมา, เอาก้อนหินปา แล้ว พาน้องกลับบ้าน พาน้องวิ่งหนีเข้าบ้าน จับหมาไปขัง แล้วพาน้องกลับบ้าน จับน้องยื่นตรง ๆ หนึ่งๆ พอหมาไปแล้ว พาน้อง กลับบ้าน พาน้องไปหาคุณแม่วาน้อง โคนหมากัด, ให้คุณแม่ทายาให้	๓๔ ๑๖ ๒ ๑ ๑	๘๑.๘
	๔	เอามีดฟันหมา สับหมา ซื้อกระดูกมาให้หมากิน เอาเงินที่แม่ หมาจะไม่กัดน้อง	๒ ๑	๕.๕
	๕	เรียกผู้ใหญ่, เพื่อน มาไล่หมา, จับหมาเข้า กรง	๕	๑๓.๖
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๕๕ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ไขปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๒๔

สถานการณที่ ๒๔	วิธีตัดสินใจแก้ไข ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูเขย่งกอดมา หลงทางมา หนูจะ ทำอย่างไร	๑	ไม่รู้	๑	๓.๐
		ชื่อชนมโหม่นกิน	๒	
	๒	พามันไปหาเจ้าของ, เดินถามว่า หมาของใคร หลงทางมา	๒	๑๐.๕
		พามันไปส่งที่ๆ เห็นคอนแรก	๑	
	๓	พามันกลับไปเลี้ยงที่บ้าน	๓๑	๕๐.๐
		พามันไปเที่ยว	๒	
๔	พามันไปส่งที่บ้านของมัน, ให้นำมาออกทาง	๒๐	๓๑.๕	
	พามันไปส่งที่สวนสัตว์, ไปดูสัตว์ที่เขากิน, ไปส่งที่ป่า	๘		
๕	พามันมาที่บ้านก่อน แล้วโทรศัพท์ไปแม่หมา ตัวนั้น	๑	๘.๕	
	ไปบอกตำรวจให้พามาไปหาเจ้าของ	๑		
		ไปบอกผู้ใหญ่ว่าหมาหลงทางมา	๒	๘.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๒๐ จำนวนร้อยละของลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหของ เด็กปฐมวัย
ในสถานการณ์ที่ ๒๕

สถานการณ์ที่ ๒๕	วิธีตัดสินใจแก้ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ตานองของหนูไป รังแกคนอื่น หนูจะ ทำอย่างไร	๑	กิ่งนองออกมา, ถูกเพื่อนตักขึ้น, ขอโทษเพื่อน	๑๕	๔๓.๕
		ห้ามไม่ให้รังแกเพื่อน	๑๐	
	๓	กิ่งนองออกมา แล้วตีนอง	๑๒	๑๕.๗
	๕	ไปบอกพ่อแม่, ผู้ใหญ่ ว่านองรังแกเพื่อน	๑๓	๓๕.๒
		ไปบอกครูว่า นองรังแกเพื่อน	๑๐	
๖	ไปบอกแม่ของนอง จับนองขังในห้องน้ำ	๑	๑.๕	
			๖๖	๑๐๐.๐

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖๑ จำนวนร้อยละของลักษณะการกักตุนใจแก่ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ในสถานการณที่ ๓๐

สถานการณที่ ๓๐	วิธีกักตุน ใจแก่ ปัญหา	คำตอบ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าหนูเห็นกาน้ำ กำลัง เกือบจะ บนเตา หนูจะกลัว อย่างไร	๑	วิ่งไปข้างนอก ไม่สนใจ	๑	๑.๕
	๓	ปิดกรงที่ปิดแก๊ส	๔	๖.๐
	๔	ก็ยกลงจากเตา เอาไปวางบนโต๊ะ เอากระทิกมาใส่	๓๑	๔๖.๐
	๕	ไปบอกคุณพ่อคุณแม่, ผู้ใหญ่ ว่าน้ำเดือด ให้มาปิดแก๊ส ให้มายกกาน้ำลง	๓๐	๔๕.๕
			๖๖	๑๐๐.๐

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลนครขอนแก่น
สถานศึกษาเทศบาลนครขอนแก่น
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลนครขอนแก่น

ตารางที่ ๒๒ จำนวนของเด็กปฐมวัย เมื่อแบ่งตามอายุ, เพศ, อาชีพของผู้ปกครอง, รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

อายุ	เพศ		อาชีพของผู้ปกครอง						รายได้ของผู้ปกครอง				การศึกษาของผู้ปกครอง				
	ชาย	หญิง	รับราชการ	ค้าขาย	รับจ้าง	ลูกจ้าง	ไม่ทราบข้อมูล	ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท	ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	ไม่ทราบข้อมูล	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ไม่เกินปริญญาตรี	ปริญญาโทขึ้นไป	ไม่ทราบข้อมูล
๕ - ๕ ปี	๓๒	๑๕	๑๗	๑๕	๖	๕	๓	๑	๕	๖	๑	๑	๑	๖	๑	๑	๑
๕ - ๖ ปี	๓๔	๑๕	๑๕	๑๐	๕	๑	๑	๑๖	๓	๑	๑	๑	๑๑	๑	๑	๑	๑

ภาคผนวก ค

ประกอบด้วย

- คำสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหา

ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจไว้ซึ่งการแก้ปัญหาประเภทต่างๆของเด็กปฐมวัยที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ เพศ อาชีพ ของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

$$F = \frac{MS_B}{MS_W} \quad (\text{ประคอง วรรณสุต ๒๕๒๕ : ๒๑๒})$$

MS_B = ค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม

MS_W = ค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัยกับอายุ เพศ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และการศึกษาของผู้ปกครอง

$$\chi^2 = \sum \left[\frac{(f_o - f_e)^2}{f_e} \right] \quad (\text{ประคอง วรรณสุต ๒๕๒๕ : ๑๘๒})$$

f_o = ความถี่ที่ได้จากการปฏิบัติ

f_e = ความถี่ที่คาดหวังว่าจะเป็นจริง (ตามสมมติฐาน)

df = ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$V = \left[\frac{\chi^2}{m(m-1)} \right]^{\frac{1}{2}}$$

n = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

m = จำนวนของสัณฐานใดตัวหนึ่งที่มีค่าน้อยกว่า

Cramer's V = คำนวณวัดความเข้มของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว ในตารางการไขว้ที่แปลงมาจากค่า

(Elashoff and Dunbar ๑972 : 3๗)

ตารางที่ ๒๗ การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจ
ใช้วิธีการแก้ปัญหาค่าวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน

ประเภทของปัญหา	วิธีแก้ปัญห	MS _B	MS _W	F	P
ปัญหาของตนเอง ที่กองแก้มันที่	๑	๐.๒๕๐๑	๐.๖๕๕๒	๐.๓๓๕	๐.๕๕๐๑
	๒	๑๐.๕๕๕๐	๑.๓๕๕๒	๕.๘๐๘	๐.๐๓๘๘ *
	๓	๐.๐๒๐๑	๐.๖๕๖๕	๐.๐๒๕	๐.๘๖๕๖
	๔	๐.๕๒๑๖	๐.๓๕๕๓	๑.๐๘๖	๐.๓๐๑๓
	๕	๕.๕๕๓๓	๒.๐๓๐๓	๕.๖๓๓	๐.๐๓๕๑ *
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่กองแก้มันที่	๑	๐.๐๖๒๕	๐.๒๑๒๓	๐.๓๖๕	๐.๓๕๕๕
	๒	๐.๓๑๓๕	๑.๓๖๓๓	๐.๒๓๐	๐.๖๓๓๓
	๓	๒.๕๕๕๑	๐.๓๕๕๕	๓.๘๒๒	๐.๐๕๕๕
	๔	๐.๕๕๖๖	๑.๕๕๒๑	๑.๕๕๕	๐.๒๑๑๒
	๕	๐.๒๑๕๑	๐.๕๕๐๖	๐.๕๕๑	๐.๕๕๐๖
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑	๒.๒๓๓๐	๑.๒๐๓๑	๑.๕๕๓	๐.๑๓๕๕
	๒	๒.๕๕๕๑	๒.๕๐๓๓	๑๐.๓๖๒	๐.๐๐๑๓ *
	๓	๑.๖๒๕๕	๐.๕๕๕๓	๑.๓๑๕	๐.๑๕๕๓
	๔	๓.๐๕๕๕	๒.๕๑๖	๒.๕๑๑	๐.๒๑๕๕
	๕	๐.๐๐๐๑	๐.๐๓๐๓	๐.๐๐๒	๐.๕๖๕๕
ปัญหาของผู้อื่น	๑	๒.๐๑๐๕	๐.๓๒๑๐	๖.๒๕๕	๐.๐๑๕๐ *
	๒	๖.๕๖๕๕	๐.๕๕๕๒	๓.๓๑๕	๐.๐๐๓๒ *
	๓	๐.๕๑๒๕	๐.๕๕๒๕	๐.๑๓๕	๐.๗๑๕๕
	๔	๓.๒๐๕๖	๐.๖๕๕๕	๕.๕๐๓	๐.๐๓๐๕ *
	๕	๕.๕๒๐๑	๑.๕๓๑๕	๖.๕๓๐	๐.๐๑๐๖ *
ปัญหาทั้งหมด	๑	๘.๐๐๑๕	๕.๕๕๕๐	๑.๖๑๕	๐.๒๕๕.๐
	๒	๑๓.๖๕๕๕	๓.๓๕๕๓	๑๓.๒๕๑	๐.๐๐๐๑ *
	๓	๐.๖๕๕๖	๕.๑๓๖๕	๐.๑๓๕	๐.๗๑๕๕
	๔	๕.๑๓๓๐	๓.๕๕๓๐	๒.๓๓๕๕	๐.๑๒๕๐
	๕	๕.๖๑๕๕	๑๓.๕๑๓๐	๕.๕๑๓	๐.๐๒๑๕ *
วิธีแก้ปัญห	๑	๐.๕๒๑๑	๐.๓๓๕๖	๑.๕๕๓	๐.๒๑๕๖ *
	๒	๕.๓๓๖๑	๐.๕๓๓๕	๕.๕๐๑	๐.๐๐๒๕ *

* $p > .05$

$df_B = 4$, $df_W = 66$

ตารางที่ ๖๘. การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการชักสั่นใจ
ใช้วิธีการแก้ปัญหาค่ายวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน

ประเภทของปัญหา	วิธีแก้ปัญห	MS _B	MS _W	F	P
ปัญหาของตนเอง ที่คองแก้ทันที	๒ ๕ ๙ ๑๓ ๑๗ ๑	๐.๒๓๕๔ ๐.๐๓๖๓ ๐.๔๐๒๕ ๐.๐๒๕๖ ๐.๐๒๐๑ ๐.๐๑๖๑ ๐.๐	๐.๖๕๘๔ ๑.๘๖๐๒ ๐.๖๘๐๘ ๐.๓๘๕๕ ๒.๒๒๐๓ ๐.๐๑๕๑ ๐.๐	๐.๓๕๓ ๐.๐๓๘ ๐.๕๘๓ ๐.๐๖๒ ๐.๐๐๘ ๑.๐๖๔ —	๐.๕๕๒๓ ๐.๘๔๔๒ ๐.๔๔๘๑ ๐.๘๐๓๓ ๐.๙๑๕๕ ๐.๓๐๖๓ —
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่คองแก้ทันที	๒ ๕ ๙ ๑๓ ๑๗ ๑	๐.๐๐๘๐ ๐.๖๘๘๘ ๐.๘๘๘๕ ๐.๒๓๓๐ ๒.๐๑๑๐ ๐.๒๓๒๘ ๐.๑๘๑๐	๐.๒๑๕๑ ๑.๓๕๘๕ ๐.๓๓๘๘ ๐.๕๘๒๑ ๑.๘๘๘๕ ๐.๒๖๒๘ ๐.๒๔๐๘	๐.๐๓๓ ๐.๔๓๘ ๑.๑๖๐ ๐.๔๖๘ ๑.๐๖๓ ๑.๐๑๒ ๐.๓๕๒	๐.๘๔๓๕ ๐.๔๘๑๓ ๐.๒๘๕๖ ๐.๔๘๖๐ ๐.๓๐๕๕ ๐.๓๑๘๒ ๐.๓๘๘๒
ปัญหาของตนเอง ที่เี่ยวข้องกับผู้อื่น	๒ ๕ ๙ ๑๓ ๑๗ ๑	๐.๐๔๖๘ ๐.๐๐๐๓ ๑.๔๐๘๓ ๐.๔๖๑๓ ๒.๓๘๕๑ ๐.๐๖๔๔ ๐.๐๓๒๑	๑.๒๔๑๘ ๒.๘๒๘๐ ๐.๘๕๑๓ ๐.๓๘๓๓ ๒.๘๓๘๓ ๐.๐๒๒๓ ๐.๒๑๑๘	๐.๐๓๘ ๐.๐๐๐ ๑.๔๘๐ ๐.๕๘๘ ๐.๘๓๑ ๒.๑๘๘ ๐.๑๕๑	๐.๘๔๖๖ ๐.๘๘๘๒ ๐.๒๒๘๓ ๐.๔๔๕๘ ๐.๓๒๘๑ ๐.๑๔๓๑ ๐.๖๘๘๘
ปัญหาของผู้อื่น	๒ ๕ ๙ ๑๓ ๑๗ ๑	๐.๖๓๓๘ ๐.๔๒๑๓ ๒.๐๓๘๘ ๐.๓๑๓๘ ๐.๔๓๑๕ ๐.๐๑๔๓ ๐.๐	๐.๓๔๓๕ ๐.๘๘๘๘ ๐.๕๖๘๘ ๐.๖๘๘๖ ๑.๕๓๘๐ ๐.๐๑๕๒ ๐.๐	๑.๘๕๓ ๐.๔๒๖ ๓.๖๔๓ ๐.๔๔๘ ๐.๒๘๕ ๐.๘๔๐ —	๐.๑๓๓๘ ๐.๕๑๖๓ ๐.๐๖๐๖ ๐.๕๐๕๓ ๐.๕๘๖๖ ๐.๓๕๕๘ —
ปัญหาารวมทั้งหมด	๒ ๕ ๙ ๑๓ ๑๗ ๑	๐.๓๘๓๓ ๓.๐๓๖๓ ๑.๓๖๕๐ ๐.๓๑๓๘ ๑๕.๓๕๕๐ ๐.๐๖๘๒ ๐.๓๖๕๕	๕.๐๖๔๑ ๘.๘๕๐๘ ๕.๑๕๖๑ ๓.๘๘๐๘ ๑๘.๓๘๒๓ ๐.๓๔๖๓ ๐.๕๐๐๐	๐.๐๓๖ ๐.๓๑๒ ๐.๓๔๒ ๐.๐๓๕ ๐.๘๑๓ ๐.๑๘๓ ๐.๓๓๑	๐.๓๘๕๐ ๐.๕๓๘๒ ๐.๕๖๐๖ ๐.๓๓๘๘ ๐.๖๕๘๘ ๐.๖๕๘๘ ๐.๓๘๕๘

* P > .๐๕   df_B = ๑   ,   df_W = ๒๔

ตารางที่ ๖๕ การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจ
ใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีการทางของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

ประเภทของปัญหา	วิธีแก้ปัญหา	MS _B	MS _W	F	P
ปัญหาของตนเอง ที่ทองแก้ม	๒๕๓๑๓๑	๐.๕๓๘๓ ๓.๓๙๓๖ ๒.๒๐๕๕ ๐.๒๓๕๒ ๕.๕๕๓๕ ๐.๐๑๐๘ ๐.๐	๐.๖๖๓๐ ๑.๘๓๕๑ ๐.๕๕๖๕ ๐.๓๙๖๓ ๑.๓๐๓๓ ๐.๐๑๕๕ ๐.๐	๐.๖๕๕ ๑.๕๕๑ ๓.๓๕๖ ๐.๖๕๒ ๕.๕๕๖ ๐.๓๐๘ -	๐.๖๒๓๓ ๐.๑๓๐๖ ๐.๐๐๘๕ ๐.๖๐๐๔ ๐.๐๐๐๓ ๐.๕๕๘๘ -
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ทองแก้ม	๒๕๓๑๓๑	๐.๐๘๑๖ ๐.๕๕๖๕ ๒.๖๒๑๓ ๐.๕๕๑๓ ๕.๑๑๕๘ ๐.๑๓๒๕ ๐.๕๓๙๓	๐.๒๑๕๘ ๑.๓๓๕๓ ๐.๖๕๕๓ ๐.๕๕๕๕ ๑.๓๕๐๕ ๐.๒๓๖๐ ๐.๒๒๐๒	๐.๕๑๓ ๐.๖๒๑ ๓.๕๕๘ ๑.๕๒๒ ๒.๓๖๕ ๐.๖๒๖ ๒.๕๕๑	๐.๓๕๕๘ ๐.๖๕๕๒ ๐.๐๐๖๐ ๐.๒๐๓๑ ๐.๐๖๒๘ ๐.๖๕๕๕ ๐.๐๕๕๕
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๒๕๓๑๓๑	๐.๓๓๐๐ ๑.๓๘๑๘ ๑.๕๒๕๕ ๒.๓๓๕๑ ๓.๑๓๑๑ ๐.๐๑๘๘ ๐.๒๕๖๒	๑.๒๕๒๑ ๒.๕๕๒๕ ๐.๕๒๑๓ ๐.๖๕๐๖ ๒.๕๕๕๑ ๐.๖๑๕ ๐.๒๒๓๕	๐.๒๕๓ ๐.๕๖๓ ๑.๖๖๑ ๕.๒๐๓ ๑.๑๑๐ ๐.๖๑๕ ๑.๕๕๖	๐.๕๐๕๑ ๐.๓๖๒๕ ๐.๑๓๐๘ ๐.๐๐๕๕* ๐.๓๖๐๓ ๐.๖๕๓๓ ๐.๒๒๖๖
ปัญหาของผู้อื่น	๒๕๓๑๓๑	๐.๒๓๘๐ ๐.๓๓๕๓ ๓.๐๒๓๐ ๐.๖๑๓๒ ๓.๓๐๘๒ ๐.๐๐๓๖ ๐.๐	๐.๓๕๕๒ ๑.๐๒๓๒ ๐.๕๓๒๕ ๐.๖๕๘๓ ๑.๕๕๓๕ ๐.๐๑๕๖ ๐.๐	๐.๖๓๐ ๐.๓๓๒ ๓.๐๐๐ ๐.๕๕๓ ๒.๒๕๕ ๐.๕๕๕ -	๐.๖๕๕๒ ๐.๕๕๕๕ ๐.๐๐๐๑* ๐.๕๓๕๓ ๐.๐๓๐๓ ๐.๓๕๓๓ -
ปัญหาทั้งหมด	๒๕๓๑๓๑	๑.๓๐๓๐ ๐.๕๖๖๘ ๒๖.๓๖๒๓ ๕.๕๕๕๒ ๖๕.๓๐๕๐ ๐.๓๑๑๖ ๑.๓๑๕๕	๕.๒๓๓๓ ๑๐.๓๒๕๕ ๓.๓๐๕๕ ๓.๕๕๕๐ ๑๕.๖๕๕๓ ๐.๓๕๕๕ ๐.๕๕๕๓	๐.๒๕๐ ๐.๐๕๕ ๓.๑๐๖ ๒.๕๕๐ ๕.๑๕๓ ๐.๕๐๕ ๒.๕๕๕	๐.๕๐๘๓ ๐.๕๕๕๑ ๐.๐๐๐๑ ๐.๐๕๕๐ ๐.๐๐๕๖ ๐.๖๕๓๐ ๐.๐๒๖๓*

* p > .๐๕   df_B = ๕   , df_W = ๖๑

ตารางที่ ๗๐ การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการตัดสินใจ
ใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีต่างๆของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน

ประเภทของปัญหา	วิธีแก้ปัญหา	MS _B	MS _W	F	P
ปัญหาของตนเอง ที่ตนเองแก้ไม่ได้	๑	๑.๐๒๑๘	๐.๖๓๘๓	๑.๖๒๕๕	๐.๑๓๕๖
	๒	๕.๓๑๖๒	๑.๓๕๘๖	๒.๖๕๓๓	๐.๐๓๘๕ *
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ต้องแก้ทันที	๑	๐.๕๒๕๕	๐.๑๕๓๖	๒.๑๓๓๓	๐.๐๘๒๖
	๒	๑.๓๕๓๕	๑.๓๕๓๕	๑.๐๐๐๐	๐.๕๑๕๕ *
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๑	๐.๒๑๘๐	๑.๒๕๕๕	๐.๑๖๕	๐.๕๕๓๕
	๒	๑.๖๕๖๖	๒.๕๖๖๖	๐.๕๖๖๖	๐.๖๕๖๖ *
ปัญหาของผู้อื่น	๑	๐.๕๓๖๖	๐.๓๕๖๖	๐.๓๕๖๖	๐.๕๓๖๖
	๒	๑.๓๕๖๖	๑.๐๑๐๓	๐.๕๖๖๖	๐.๓๕๖๖ *
ปัญหารวมทั้งหมด	๑	๓.๖๐๕๕	๕.๐๘๓๑	๐.๓๐๕๕	๐.๕๕๕๕
	๒	๑๓.๒๕๕๕	๕.๕๕๕๕	๑.๓๕๕๕	๐.๒๕๕๕ *

* > p .๐๕ df_B = ๑ ; df_W = ๖๑

ตารางที่ ๓๑ การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะการชักลิ้นใจ
ใช้วิธีการแก้ปัญหาค่ายวิธีต่างๆของเค็กปุมวิทยาลัยปกครองมีการศึกษาต่างกัน

ประเภทของปัญหา	วิธีแก้ปัญห	MS _B	MS _W	F	P
ปัญหาของตนเอง ที่ต้องแก้ทันที	๒ ๕ ๓ ๑ ๒ ๑	๐.๒๖๒๓ ๕.๔๑๓๖ ๓.๐๑๐๙ ๐.๕๓๔๑ ๑๒.๙๑๖๕ ๐.๐๐๘๑ ๐.๐	๐.๖๓๘๕ ๑.๓๐๒๙ ๐.๕๓๔๑ ๐.๓๓๙๑ ๑.๔๘๒๙ ๐.๐๑๕๖ ๐.๐	๐.๓๘๖ ๓.๑๓๙ ๕.๖๘๓ ๑.๕๑๐ ๘.๓๑๐ ๐.๕๒๐ -	๐.๘๑๓๕ ๐.๐๑๕๕ ๐.๐๐๐๖ ๐.๒๔๑๙ ๐.๐๐๐๐ ๐.๓๒๑๕ -
ปัญหาของตนเอง ที่ไม่ต้องแก้ทันที	๒ ๕ ๓ ๑ ๒ ๑	๐.๑๐๓๐ ๑.๑๓๓๙ ๒.๖๓๒๕ ๐.๖๐๘๓ ๔.๐๕๕๘ ๐.๘๓๑๘ ๐.๓๑๕๐	๐.๒๑๙๐ ๑.๓๙๘๙ ๐.๖๕๕๐ ๐.๕๓๕๓ ๑.๓๔๔๘ ๐.๒๓๐๒ ๐.๒๓๕๐	๐.๕๓๐ ๐.๘๖๕ ๕.๐๑๙ ๑.๐๕๘ ๒.๓๑๙ ๓.๓๘๓ ๑.๓๓๖	๐.๓๕๓๒ ๐.๕๙๐๘ ๐.๐๐๕๙ ๐.๓๘๕๑ ๐.๐๖๓๐ ๐.๐๐๘๒ ๐.๒๖๖๘
ปัญหาของตนเอง ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น	๒ ๕ ๓ ๑ ๒ ๑	๐.๕๖๘๔ ๐.๒๓๙๓ ๑.๓๒๖๒ ๒.๕๑๒๘ ๓.๘๖๖๖ ๐.๐๑๖๐ ๙.๓๓๘๑	๑.๒๖๖๕ ๓.๐๕๔๓ ๐.๙๓๖๖ ๐.๖๖๕๑ ๒.๘๑๒๖ ๐.๐๓๐๓ ๐.๒๐๐๖	๐.๔๔๙ ๐.๐๙๒ ๑.๔๑๙ ๓.๓๓๘ ๑.๓๓๙ ๙.๕๒๐ ๑.๖๘๕	๐.๓๓๒๙ ๐.๙๘๘๘ ๐.๒๓๘๕ ๐.๐๐๘๓ ๐.๒๕๓๕ ๐.๓๒๑๕ ๙.๑๖๕๐
ปัญหาของผู้อื่น	๒ ๕ ๓ ๑ ๒ ๑	๐.๓๕๓๓ ๐.๕๘๕๒ ๒.๓๙๕๕ ๐.๐๒๐๙ ๕.๓๖๕๑ ๐.๐๑๑๘ ๐.๐	๐.๓๔๓๓ ๑.๐๐๓๑ ๐.๔๓๗๘ ๐.๓๓๓๘ ๑.๓๑๒๖ ๐.๐๑๕๔ ๐.๐	๑.๐๑๖ ๐.๕๘๐ ๕.๐๕๖ ๐.๐๒๘ ๕.๐๘๓ ๐.๓๓๐ -	๐.๕๐๖๑ ๐.๖๓๘๒ ๐.๐๐๑๕ ๐.๙๙๘๙ ๐.๐๐๕๓ ๐.๕๕๘๘ -
ปัญหารวมทั้งหมด	๒ ๕ ๓ ๑ ๒ ๑	๒.๙๙๑๕ ๘.๖๕๒๙ ๓๑.๙๑๒๒ ๕.๘๔๑๕ ๘๘.๖๘๓๓ ๐.๘๓๘๑ ๐.๕๙๓๕	๕.๑๒๓๓ ๙.๘๘๘๔ ๓.๓๖๖๐ ๓.๓๙๘๘ ๑๕.๑๕๒๓ ๐.๓๐๓๓ ๐.๕๙๒๓	๐.๕๘๙ ๐.๘๘๑ ๙.๕๓๓ ๑.๕๓๘ ๖.๒๓๒ ๒.๘๕๓ ๑.๑๓๒	๐.๖๓๕๕ ๐.๕๘๐๖ ๐.๐๐๐๐ ๐.๒๐๒๖ ๐.๐๐๐๓ ๐.๐๓๐๙ ๐.๓๓๒๐

* P V .๐๕   df_B = ๕ , df_W = ๖๑

ประวัติผู้วิจัย

นางสาว อรชชา วราวิทย์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ สำเร็จ
การศึกษาปริญญาตรี ศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ และเข้าศึกษา
ปริญญาตรี ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ
ปี พ.ศ. ๒๕๒๓

